ПРОМІНЬ

ST. ANDREW'S COLLEGE

1947-1948

РІЧНИК
СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА
ПРИ КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ
в Винипеґу

Промінь

РІЧНИК СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА

ПРИ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕҐУ

ЗА ШКІЛЬНИЙ РІК 1947-48

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ.

З ліва направо (стоять): А. Матвійчук (репортер); П. Дроздович (редактор); О. Ольховецький (фотографіст); М. Григор (оголошення); О. Ґорчинський (голова).
Сидять: Михаліна Капець (секретарка); Ф. Т. Гаврилюк (дорадник); Зоря Василів (репортерка).

Будинок Колеґії св. Андрея в Винипеґу на розі вулиць Чорч і Чарлс.

ВІД РЕДАКЦІЙНОГО КОМІТЕТУ.

Цього року, так само як минулого року, студенти й студентки, що вчаться в Колеґії, видають свій річник. Цього року ми старалися по змозі наших сил, видати такий річник, що б давав повний перегляд нашої праці й показав її успіх за цілий рік.

Уділ у виданню нашого річника брали участь всі студенти. Ще на початку року був вибраний редакційний комітет, який почав свою працю по Різдвяних Святах, коли вже студенти й студентки були більш обзнайомлені з життям Колеґії.

По Різдвяних Святах, студенти й студентки почали думати про свій річник на добре і зараз взялися поважно до праці. Редакційний Комітет вислав листи до українських підприємників і професіоналістів з предложенням, щоб вони дали своє оголошення до нашого річника. Вислід цього був кращий ніж ми сподівалися і це в більшій мірі покрило наші великі кошта видавництва. Тому за це ми нашим прихильникам дуже дякуємо.

Нам допомагав своїми практичним порадами п. Гаврилюк. Завжди помагав нам, коли лише ми зголосилися до нього й за це ми складаємо йому велику подяку за його щиру опіку і пораду.

За якийсь час ми зачали думати про світлини наших студентів, які ми б могли помістити в нашому річнику. В звязку з цим зголосився до Комітету один студент О. Ольховецький. Він взяв на себе обовязок виконання світлин і йому належиться подяка за його час, терпеливість і труд.

Матеріялу було досить. Студенти з радістю давали свої дописи. Також ми брали декотрі річі з нашого тижневика, за що ми щиро дякуємо Редакційному Комітетові нашого тижневика „Відголос Колеґії".

Рівнож висловлюємо щиру подяку п. проф. Мартиновському за те, що він переглянув всі наші дописи й статті й повставляв всі „і" та „и" та не пропустив й слова з „и", де належиться „е".

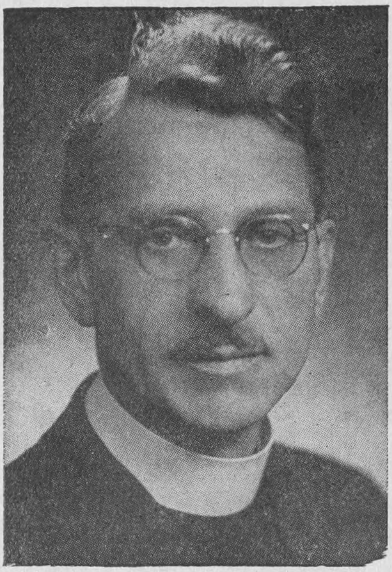
Не можна забувати всіх тих, що так жертвенно попрацювали над цим річником. Але їх є забагато, щоби тут особисто вичислювати, отже тому ми всім їм щиро дякуємо від нашого Редакційного Комітету.

Тепер кілька слів до наших читачів: Коли ми складали до друку цей річник, то ми пробували заповнити його матеріялом, щоб він був не лише памяткою для студентів, але також інтересним справозданням нашої праці для всіх тих, що цікавляться нашим культурно-просвітнім й виховавчим життям й взагалі українською справою в Канаді.

Тут в цім річнику Ви зможете бачити українську молодь, що працює в цьому напрямкові, та з дописів її пізнавати її думки, її ба-

жання, її ідеї, та навіть довідатись з нього, чого ще цій молоді не достає. Ми віримо, що цей наш річник сповнить своє завдання; нашим громадянам покаже нашу працю за минулий рік; нам зостанеться цінною й доротою памяткою наших молодечих літ й старому й молод шому поколінню, а також всім нам, українцям в Канаді й деінде дасть повне задоволення й радість.

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ.

Всеч. о. Прот. С. В. САВЧУК,
голова Консисторії. Голова Дирекції Колеґії.
Ініціятор і основоположник Колеґії св. Андрея в Винипеґу.

ПЕРЕДМОВА.

Маю велику приємність приняти Ваше запрошення й написати кілька слів до студентського Річника, який вже другий рік видається силами й стараннями наших студентів й студенток Колеґії св. Андрей.

В цьому річникові ми бачимо великий поступ й розвиток молодої ще Інституції. В ньому маємо повний перегляд праці, діяльности, стремлінь й ідей нашого молодого покоління, яке знайшло собі приємне й товариське вогнище в стінах Колеґії Св. Андрея.

Цей перегляд показує великі досяги во всіх ділянках освітнього, виховавчого й духовно-релігійного життя Колеґії св. Андрея й стверджує вагу й велике значіння Колеґії для українського суспільства в Канаді, яке своїми жертвами й посвятою збудовало цю Колеґію й її утримує.

Дальший розвій Колеґії, одинокої православної наукової інституції на Американському Континенті, а можливо й в цілому світі, буде вимагати більшого приміщення, більше учительських сил й виховавчого персоналу й взагалі більшого наукового апарату й модерного уладження. В цім напрямку вже пороблено певні кроки.

Великим здобутком вже є особа професора Дра Д. Дорошенка, історика европейської слави, який провадить лекції українознавства й української літератури, а також обняв катедру Історії Церкви на Теольоґічному Відділі Колеґії. Дальшим таким здобутком буде приїзд професора Івана Власовського, який не тільки своєю працею в Колеґії, але також як й проф. Дорошенко, в інших ділянках нашого освітньо-культурного й церковного життя побільшить наші сили й своїм знанням й досвідом причиниться до поширення добре розпочатої вже праці.

Другим важним кроком в цьому напрямку є купно нового, модерного будинку для Дівочого Інституту в межу з Колеґією, в якому будуть приміщені студентки-дівчата Колеґії Св. Андрея.

На всіх наших Зіздах й Конференціях по цілій Канаді підчеркувалось постійно вагу й потребу виховавчої Інституції для молодих дівчат, будучих громадянок й матерей українських родин, на яких будується й завжди будуватися буде наше громадське й церковне життя.

Набуваючи цей дім, Дирекція Колеґії сповнила свій обовязок й оцим звертається до Вас, всіх щирих українців й українок, батьків й матерей в Канаді, і в Зєднаних Державах, щоби Ви також сповнили свій обовязок, жертвуючи на Колеґію не від своєї надвижки, а від щирости й прихильности свого серця й зрозуміння великої ваги й потреби такої важної інституції, якою є Колеґія Св. Андрея та при ній Дівочий Інститут.

о. Прот. С. В. Савчук.

ДО СТУДЕНТІВ КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕҐУ.

З нагоди закінчення другого шкільного року в Колеґії я щиро дякую всім студентам і учителям за їх співпрацю, а особливо студентам за їх примірне поведення підчас минулого року. Таке довіря, яке студенти виявили до своїх учителів і пошану до своєї Інституції, є гідні похвали. Ваша спільна і поодинока праця, що увінчалася успіхом, як і товариське життя, яке витворилося в Колеґії, лишуться в Вашій памяті як приємний спогад з молодих літ.

Для учителів і родичів не має більшої приємности, як бачити, що молодь вчиться, думає, поступає вперед. Тай для самої молоді не

має більшого вдоволення, як здобувати вищу освіту, поширяти свій світогляд і тим самим збогачувати свій рідний народ.

Здається, що один день, два, тиждень чи місяць не робить замітливої ріжниці в життю молодої людини, але порівнати рік чи два виховання в Колеґії, то нам падає в очі значний поступ в поведенню, в характері і в способі думання наших студентів. Багато того, що ми вчимося, забувається, але в самім процесі навчання витворюються якості, які мають тривалу вартість, дають напрям і заохоту до користного життя. В тім якраз є вартість виховавчої інституції і тому завданням нашої Колеґії є виробляти в наших студентах почуття обовязку, впроваджувати їх до ширшої суспільности й привязати їх до традицій, звичаїв і до всього того, що є рідне й збагачує наше особисте і громадське життя.

Наша праця в Колеґії значно поширилася за минувших два роки. Число студентів багато збільшилося, а походять вони зі всіх чотирьох провінцій Заходу, а також зі Зєднаних Держав. Крім матрикуляції і першого року університету ми започаткували цього року Теольоґічний Відділ, на який записалося 12 студентів. Колеґія придбала нових учительських сил. В звязку з теольоґічними курсами поширено відділ українознавства, з чого скористали всі студенти. Перші літні курси відбулися минувшого року дуже успішно і вигляди на цей рік є ще кращі. Студентський кружок був більше активний цього року. Крім того студенти належать до місцевого СУМК'у, беруть участь в хорі і в інших зорґанізованих, активних товариствах. Згадати б ще одни здобуток, а це купно відповідного будинку на Дівочий Інститут в межу з Колеґією.

Всі ці успіхи є дуже замітними і вони стають заохотою для нас всіх до дальшої праці, а для Українського загалу Колеґія стає на першому місці, як справа гідна щирого й широкого попертя як фінансового так і морального.

Ф. Т. Гаврилюк, принципал.

ВАГА РЕЛІҐІЙНОГО ВИХОВАННЯ.

Щасливо й з великим успіхом кінчаємо другий рік існовання нашої Колеґії й нашого спільного життя в цій Інституції. Рік цей пройшов нам дуже хутко й весело, бо був під кожним поглядом успішний й користний.

Коли я порівнюю цей рік з минулим — то бачу, яка величезна зміна зайшла й то під кожним поглядом, науковим чи виховавчим, в життю Колеґії й в поведенню й в відношенню до науки. Наша мо-

лодь розуміє, які великі надії покладає на неї український нарід й вона старається оправдати ті надії.

Наш релігійний й моральний підхід в навчанню й вихованню української молоді видає суспільству порядних, чесних й відданних синів й дочок для українського загалу в Канаді. Звертання уваги на те, щоб наші студентки й студенти ходили до церви й на молитву, на порядність, корректність, чесність, на пошану до старших й учителів, як рівнож на загальну дисципліну в Колеґії — витворює в нашій молодіжі характер й силу волі, дає їй великий запас енерґії до боротьби в життю, виробляє в ній повагу до себе й інших, строгу дисципліну для себе самих й глибоке зрозуміння для інших, (бо тільки та людина, яка знає як панувати над собою, зможе колинебудь панувати над іншими).

Таке виховання виробляє також твердість характеру, самопошану до себе, незалежність, самостійність й повну волю для добрих вчинків, зі слухнянністю для інших й з пошанованням прав для других. Нема жадного сумніву, що в вихованню молодіжі треба застосовувати певну твердість, певну строгість й певну стійкість. Сильних характерів інакше виховати неможливо, з другогож боку одними тільки твердими й суворими способами не зможемо утримати того, що в той спосіб зможемо здобути.

Рослини не можуть рости й овочі не можуть наливатися й дозрівати весь час без тепла й сонця, так само як вони не зможуть жити без дощу й вітру. Те саме з нашими студентами. Довга й протяжна тропікальна спека видає величезні й ніби кремезні дерева й квіти, як деякі сини й доньки, але вони неміцні й несталі. З них майже нічого сильного не виростає. Тимчасом з дуба й бука, які ростуть в холодних країнах, де клімат міняється з теплого на холодний, перемішаний то раз вітром, то хмарами й дощами, після якого нераз й сонце гріє приємно, — виростають тверді й міцні стовбури, з яких можна дістати матеріял, догідний й тривалий, на все нам потрібне.

В звязку з цим — ми також звертали особливу увагу на те, щоб серед наших студентів витворилася гарна й мила атмосфера приязні й товариського життя. Студенти самі відчули, яким великим скарбом й здобуткомв є приязнь й яким важним чинником в формованню молодих характерів мають бути приятелі. Дух братерства, приязні й зрозуміння, що одна людина є залежна від другої в свому особистому життю, є так потрібні, як свобода для щастя й розвитку людини. Мати приятеля в життю — є великим здобутком й кожний повинен цінити й любити свого приятеля як рідного брата.

Для нас важним є, щоб та приязнь, те братерство, які витворюються серед молодого покоління в стінах Колеґії, тривали й надалі, росли й ставали тією твердинею, на якій би наші питомці могли будувати своє особисте, родинне й громадське життя серед україн-

ського загалу в Канаді. В сьому життю ми повинні шукати приятелів й братньої любови, бо нам всім легше буде жити, **коли ми будемо любити один одного, цінити й поважати один одного й виступати в обороні своїх прав спільно як один за всіх й всі за одного.**

Кожний день, що проходить — ніколи не вертається. Памятаймо про це й стараймося придбати собі гарних й добрих приятелів, серед нас самих, якіб могли подати нам добру пораду, гарний приклад й цінні вказівки. Ми всі можемо бути ввічливі до всіх, що оточують нас, але що до вибору наших приятелів, ми мусимо бути обережними. Один розумний чоловік запитав раз другого: „Скажи мені хто твої приятелі, а я скажу тобі хто ти”.

Добрі приятелі роблять й нас добрими, а злі псують нас й дають злий приклад. Добрі приятелі показують нам дорогу до добрих вчинків, а злі провадять нас на дорогу злих вчинків, загального зіпсуття й взагалі ведуть нас на вулицю й остаточно до упадку. Злі річі легко робити, але злі річі не дають слави людині. Добрі вчинки дають славу кожному, й то серед своїх людей й серед чужих. Вони здобувають йому місце в громаді, роблять його великою людиною, дають йому найвище відзначення й заплату.

А ця заплата прийде, раніше чи пізніше, для кожного доброго слова чи діла.

З цього боку — мені приємно відмітити, що Колеґія наша цього року збагатилася теольоґічними студентами, які не тільки що показали великі успіхи в науці, але своїм активним життям та приязним відношенням до своїх товаришів й учителів внесли багато дечого, чого б ми не мали без них. Своїм впливом й своєю ко-операцією вони причинилися багато до загальних успіхів й до нашого приємного, гармонійного, щасливого й спокійного життя студентів зі студентами й студентів зі своїми учителями й наставниками.

Я ні на одну хвилину не погоджуся з тими, які кажуть, що світські школи в місті дають й приязнь й духові вартости й студенти наші можуть здобути все це без релігійної школи. Мені здається, що Ураїнці повинні бути щасливі, що здобули собі таку інституцію, якою є православна Колеґія в Винипеґу. Я ні на одну хвилину не сумніваюся, що теперішній упадок західньої цивілізації треба приписати тому, що культура більшости народів відірвалася від свого релігійного коріня й підстави. Й нам Українцям також треба уважно слідити за тим, щоб в нас не прийшло до відокремлення нашого життя від церкви й релігії.

Релігійне виховання здобуває собі велике признання особливо сьогодні, бо воно вважається за одинокий спосіб виховання, який має певні, тверді й міцні основи для людського поступу, для людського розвитку й щастя.

Такого християнського виховання не отримуємо дорогою фактів,

або за поміччю набутого знання. Це є впровадження людини в нове життя, що обіймає собою цілого чоловіка й дає йому поняття дисципліни духа й тіла, нове очищення й нове надтхнення, що відкриває перед ним світ нових ідей й вчинків, а всіх людей єднає в прямуванню до одної цілі, до морального удосконалення й добра й запевняє їм матеріяльне, духове й культурне життя.

Релігійне виховання дає нам правдиве багацтво, правдиве право, правдиву мудрість, прадивий розсудок, правдиву освіту, правдиву справедливість, правдиве щастя й спокій.

Бо правдиві погляди — освободжають нас від всякого зла й непевних ілюзій, правдиві цілі — роблять з нас гідних, порядних, відданих, розумних й енерґійних людей, отверта мова — робить з нас отвертих, правдивих й добродійних громадян. Правдива поведінка — дає нам згідливих, чесних й чистих душею членів громади й церкви, а правдиві зусилля — вчать нас панувати над собою й шукати правдивого покликання, яке здобуваємо через само-дисципліну й духову контролю.

Нам треба сьогодні великого здвигу, подібного до того, який ми мали за часів Ісуса Христа. Нема чого нарікати на комунізм й секуляризм, коли в нас нема духового відродження, нового навернення до Христа, нової направи життя. Цей новий наворот до релігії й до моральности мусить бути загальним, всеохоплюючим й громадним, щоб він міг дати сильний відпір матеріялістичній й комуністичній фільософії сьогоднішнього світа.

Ми бачимо самі, як з кожним днем потреба такого відродження наростає силою обставин й останніх випадків світових подій.

Теперішній час особливо закликає нас до того, щоб ми свідомо, розумно й твердо стали при нашій моральній твердині й релігійній християнській фільософії. Кожний свідомий українець повинен сильно триматися своєї Церкви й релігії й удосконалювати себе й інших в моральному відношенню, робити своє життя ліпшим, кращим йціннішим.

Не забуваймо, що релігія завжди була тим незрозумілим, сильним, динамічним, творчим, життєдайним й скріплюючим ядром цілого людства й поодиноких народів.

От що каже про релігійне виховання й навчання стара культура кількатисяч літ тому назад на Сході: „Родичі дітей є нічим іншим, як великими ворогами своїх дітей, як що вони не дають їм належного виховання змалку. Невчений хлопець — то так, як та чапля серед лебедів, не може похвалитися наукою й освітою серед розумних. Наука є добра й вона додає краси до приємного й доступного лиця, але релігійне знання — то є така цінність й скарб, що людина повинна збірати її ціле своє життя. Наука є святе зі святих, а релігійне знання

робить чоловіка чесним, щирим й витревалим в його праці для громадського — добра. Релігійне знання то найсвятійша річ, що людина може собі придбати, то є божественне з божственного, то є щось, що навіть короновані голови мусять поважати, без нього людина стає звірем й падає в долину. Дім й меблі можуть злодії забрати, а релігійне знання, це найващий скарб й його ніхто нам не забере.

Релігійне виховання дає нам чесних й порядних молодих людей, а чесна й порядна дитина не знехтує своїх родичів, а буде їх слухати й поважати. Любов й повага до своїх родичів, до старших й вихователів є початком любови й поваги до всіх членів громади, церкви й суспільства в життю кожного народу.

Виховання без релігії дає нам „людей без серця й духа", людей може хитрих, але безпринципових, безоглядних, шкідливих й непорядних. Наші родичі, батьки й матері знають ліпше ніж хто інший, що ті діти, які не знають Бога, які не знають недільних шкіл, які не ходять до церкви й не моляться — цураються своїх рідних батьків, шукають товариства на вулиці й загибають остаточно в чужій й неморалній атмосфері, просто на вулиці. Так само ті молоді хлопці й дівчата, які не беруть жадної участи в релігійному й церковному життю, звичайно не провадять жадної корисної праці в інших ділянках громадського життя.

Релігійне виховання — то процес, в якому наші молоді студенти й студентки мають можливість зорієнтуватися навколо себе, знайти собі належне місце серед українського загалу в Канаді й зробити себе щасливими й тих, від кого вони вийшли. Це виховання дає їм нагоду ввійти в життя й в побут українського народу від найпростіших форм поведння й звичок аж до найвищих традицій, найвищих думок й всіх богацтв нашого духового й культурного наслідства.

Нема жадного сумніву, що таке виховання й такий підхід до життя ми можемо знайти тільки в релігійній інституції, якою є Колеґія Св. Андрея в Винипеґу. З огляду на це, Колеґія Св. Андрея повинна мати виняткове місце серед виховавчих інституцій в Канаді, а серед українського загалу як справа першорядної ваги й значіння. Бо вона має дбати про те, щоб ті глибокі духові вартости й глибини людського життя відшукувати, їх плекати й прищеплювати завчасу молодому поколінню, будуччині нашої церкви й нашого народу в Канаді.

Дмитро Мартиновський,
Декан Теольоґічного Відділу.

15-го, Травня, 1948 року.

МИ ЗНАЄМО, ЧОГО ЇМ ТРЕБА

Кажуть мені люде: „Пощо нам платити кошта учителів в Колеґії коли в Винипеґу є знамениті міські школи, де учителі знавці дадуть нам ту саму або й кращу услугу задармо".

Та чи дійсно річ так мається? Майже всі студенти Колеґії приходять до нас з фармів та з малих місточок. Багато з них побирали науку девятої й десятої кляси при помочі позаочних курсів, інші знову учащали до одноклясових вищих шкіл, де один учитель був відповідальний за навчання всіх предметів від X-ої до XI кляси. В виду цього нашим студентам бракує:

1) ґрунтовного знання предмету попередніх кляс,
2) систематичного пристособлення до науки,
3) умової карности й
4) замилування до праці.

З першим вяжеться конечна потреба додаткового навчання предметів анґлійської й інших мов, математики, фізики та хемії з попередніх кляс. Нам всім відомо, що поступ в науці є неможливий, коли студент ніколи не вивчився, або забув цілковито ті ґрунтовні засадничі факти, формули й досягнення з попередніх кляс.

Відносно систематичного способу навчання і умової карности завважуємо, що чимало учнів не знають як учитися. Сяде коло книжки тай „гави ловить" або намагається вивчитись на память те, що треба провірити розумово та затямити в загальних рисах, а не слово в слово; інші знову не вміють скупчити своїх думок й зосередитись на одному й в той спосіб вивчитися завданої праці або задачі як слід, досконало.

Учителі Колеґії знають кожного студента зосібна, дають студентам точні вказівки й поучення, в який спосіб учень може опанувати даний предмет з найменшим зусиллям та без непотрібного витрачення дорогого часу.

Четверта точка є найбільш болюча. По моїй думці, умове лінивство є найбільшим ворогом наших студентів. Рік річно сотки українських учнів лишають недокінчені студії вищої освіти, — не тому, що Бог не обдарив їх розумом та бистрим умом, — але тому, що в них ще змалку закорінилась нехіть до умової праці, і взяло над ними верх те наше рідне розумове лінивство. Не один студент добився б і стипендій і високих відзначень в своїх вибраних студіях, коли б він міг збудити в серцю своїм оту жадобу знання, оте бажання подоліти інерцію та отупіння думки.

Учителі Колеґії здають собі з цього справу. Знають вони кожного питомця як батько рідну дитину. Навчають, напоминають, заохочують та пильно іспитують студентів та показують їм способи, як

взяти себе в руки й запрягти себе до пильної, завзятої й витривалої умової праці.

Чиж можна сподіватися, щоб наші студенти дістали те саме піклування від учителів міських шкіл? Чи ж можливо це дістати в школах, де кляси великі числом, де учителі не мають нагоди обзнайомитись як слід з недомаганням кожного студента, де учителі недуже то тішуться тай недуже журяться учнями зпоза міста.

В Колеґії знаємо, чого студентам треба. Чудес ми не робимо, але даємо їм щирий догляд і поміч в їх особистих труднощах та в батьківський спосіб піклуємося їх поступом.

Чиж не оправдує це додаткового видатку для родичів, які бажа ють дітям своїм кращої й світлішої долі? Ясно, що так це розуміють ті свідомі наші громадяне, які не міряють нашого поступу долярами, а вірять в духовий поступ й зріст людини й присилають своїх дітей до Колеґії Св. Андрея, до нашої релігійної й виховавчої інституції, хоть це нераз коштує їх далеко більше, ніж наука в звичайних міських школах.

В. Сарчук, Учитель Математики.

З ЖИТТЯ Й ПРАЦІ В ДІВОЧОМУ ІНСТИТУТІ.

Колеґія св. Андрея у Винипеґу кінчить оце тільки другий рік своєї діяльности і, як наймолодша з наших освітньо-виховавчих інституцій, не є ще так широко відома зі своєї праці і плодів, як наприклад наші Інститути, що були засновані перед тридцятьма роками. Все таки зорано вже перший загін та посіяно добре зерно і незадовго наш нарід пічне збірати урожай. Треба тільки, щоб наше громадянство, яке буде той урожай збірати, мало постійно добро Колеґії на думці й причинялося до того, щоб ті загони ширшали і плоди урожаю ставали обильнішими з року на рік.

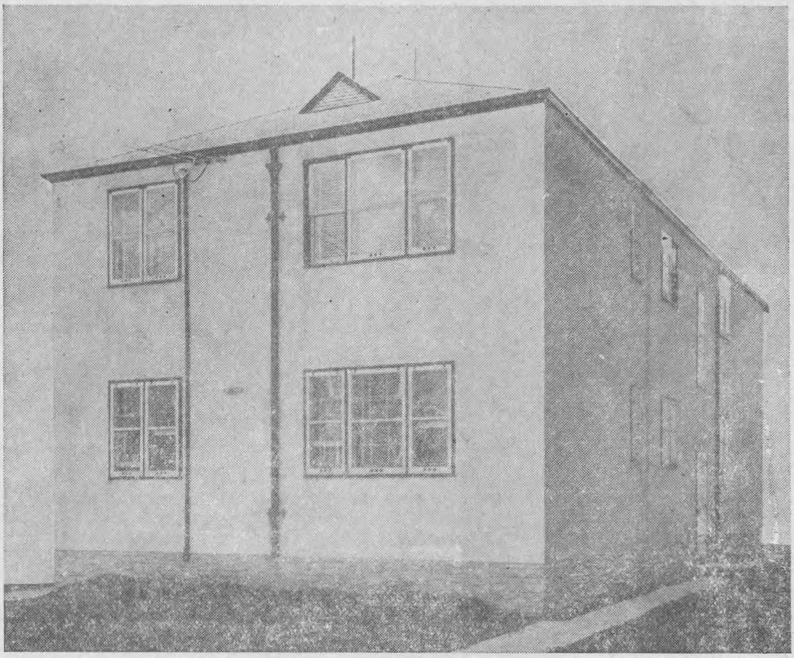
Кожний нарід, який хоче піднести себе на вищий культурний рівень, мусить дбати про всебічне виховання не тільки своїх синів, але він мусить також звернути увагу на виховання своїх дочок. Без свідомої жінки-матері не може бути вповні свідомого дому. Це розуміли ініціятори Колеґії, які відкриваючи Колеґію в 1946 році, рівночасно відкрили Дівочий Інститут в будинку, де передше містилася Консисторія нашої Церкви. Цей Дівочий Інститут отворено в Консисторіяльному будинку тимчасово, поки Колеґія не буде мати окремого будинку для дівчат-студенток.

Вважаю, що батькам, які мають дівчат в Інституті, а також ширшому загалові буде цікаво знати про життя студенток, про їх денний

порядок, реґулярну науку в Колеґії та взагалі як їх час є поділений між наукою урядової школи та студіями поза шкільними годинами, що рівнож включають українські лекції і виклади та демонстрації з тих ділянок, що дівчатам, як будучим громадянкам і господиням, є конечно знати.

В шкільному році 1947-48 було в Інституті десять студенток. Більшого числа не можна було примістити. Вісім дівчат походили з Манітоби, одна зі Саскачевану і одна з Алберти. Вони побирали науку вищої школи і тільки одна учащала на університет. Три дівчині були записані на одинадцяту клясу, а шість на дванадцяту.

День в Дівочому Інституті починається в 7-ій годині рано, крім неділі, коли дівчата встають в 8-ій годині. Прибравшися, студентки прибирають свої кімнати і йдуть на молитву до Колеґії, від-

Дівочий Інститут при Колеґії св. Андрея.

даленої неповних три блоки. Молитва починається десять хвилин до восьмої, а сніданок у восьмій. До Інституту дівчата після сніданку не вертають, а остаються в Колеґії, де побирають науку урядових кляс від учителів Колеґії. Коли поміж лекціями трапляється вільна година, то студенти вчуться чи роблять свої задачі під наглядом принципала п. Гаврилюка. В Колеґії дівчата обідають і вечеряють, а по вечері від 7 до 7.40 год. учащають на українські лекції. Поза лекціями з української мови, історії, літератури й граматики, відбуваються реґулярні проби хорового й гуртового співу та лекції з обсягу народнього мистецтва й домашнього господарства.

Вдодатку до вичислених лекцій студенти Колеґії виставали драму „Степовий Гість" під проводом п. В. І. Сарчука, одного з учителів. Ця драма, в якій також брали участь студентки Інституту — випала незвичайно добре.

У восьмій годині вечером студентки приходять до Інституту. Кожна записує себе в книжку, зазначуючи точно, коли котра з них прийшла. Копію реєстрової картки передається другого ранку до декана Колеґії і Теольоґічного Відділу — п. Мартиновського, який її затримує. Зареєструвавшися дівчата йдуть до своїх кімнат і роблять свої задачі під наглядом настоятельки. Ті, що вспіли поробити задачі за дня, або скінчать їх скорше вечером, використовують решту часу на читання, вишивання або писання писанок. В 10-ій годині сходять на долину на перекуску, а по перекусці йдуть до каплички в Інституті, де одна дівчина відчитує молитву — одного вечора одна, другого інша і так далі за чергою. Після молитви дівчата вертаються до своїх кімнат і продовжують студії до 11 год. І так кожного дня, крім суботи і неділі.

В суботу дівчата вже можуть свобідніше відітхнути. Того дня вони вже стають господинями і роблять все те, що добра господиня робить в себе вдома — приводять кімнату й шмаття до порядку і коли треба, йдуть на місто купувати і нетерпеливо очікують вечора. Суботнішний вечір, це вільний вечір для студенток і вони можуть вийти собі до театру чи до знайомих, однак мусять вернутися до Інституту перед пів до першої.

Кожної неділі дівчата йдуть до церкви, або до Колеґії, коли там відбувається відправа. По обіді до вечері вони можуть відвідувати свою родину чи знайомих в місті.

Недільний вечір ми використовували на лекції й дискусії на ріжні теми. Я говорила їм, наприклад, про етику вдома, на вулиці, в церкві, в театрі, про одіж, читання добрих книжок та про інші річи, про які дівчата повинні знати. Лекції були зовсім неформальні і по них звичайно наступали дискусії. Дівчата ставили питання і ми разом шукали на них відповіді. Коли дискусії вичерпувалися, вечір закінчувався тим, що дівчата робили цукорки або грали на мандолінах і співали народні пісні. Одним словом, недільний вечір був для дівчат наукою і розвагою. Так закінчувався тиждень в Дівочому Інституті і кожний інший тиждень йшов по такім самім порядку.

Як минулого так і цього року було створено при Централі Союзу Українок Канади комітет лекторок, який уділював лекції студенткам. До цього комітету входили: пані А. Сарчук, голова комітету і лекторка писання писанок, пані А. Павлик — лекторка українського вишиття, д-ка О. Савчук — лекторка домашнього господарства, та пані А. Сирник — секретарка комітету і лекторка громадського виховання. Крім вище згаданих по одній лекції дали дівчатам панна Леся Савчук і пані М. Симчич, що запросила дівчат до свого дому та по лекції гарно

їх погостила. Поза студентками Інституту на лекції учащали деякі дівчата з міста, як Она Арсенич, Іванна Савчук, Галя Когуська, Докія Гуцуляк та МаріяВарениця.

Як вступ до лекцій членки централі Союзу Українок Канади устроїли приняття в Інституті для дівчат, щоб вони мали нагоду близше познайомитися з лекторками та членками централі Союзу Українок Канади. На приняттю промовляли пані Н. Л. Когуська — голова централі, д-ка О. Савчук та пані А. Сирник, а відтак подано чай і вечерок проминув при товариській гутірці.

Неформальним іспитом для студенток Інституту було чайне приняття для громадян Винипеґу, що відбулося 25-го квітня в бібліотеці Колеґії св. Андрея заходами місцевого відділу С.У.К. ім. Лесі Українки. Приняття було сполучене з виставою писанок та вишивок, що дівчата вспіли за кілька місяців написати чи вшити. Один великий стіл був

Студентки Дівочого Інституту при Колеґії св. Андрея у Винипегу підчас лекції вишивок, з лекторкою панею А. Павлик.

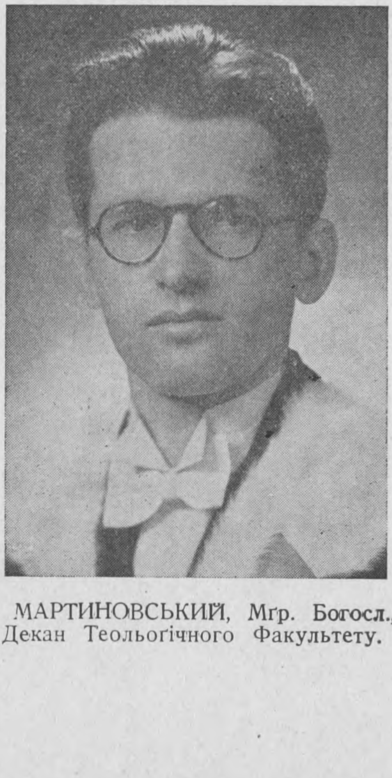
гарно прибраний ріжнородними писанками та взорами українських вишивок, що разом творили гарну картину і приманювали до себе увагу гостей. Під кожною писанкою й вишивкою видніло імя студентки. Для дівчат це був великий день. Вони мали нагоду обслугувати гостей і ближче з ними познайомитися і також відчути вартість того всього, що вони навчилися поза шкільними годинами. Це дуже влучно підкреслила студентка панна Михаліна Капець, що вручила квіти лекторкам та голові С. У. К. пані Когуській.

На закінчення хочу бодай кількома словами підчеркнути вартість виховавчих інституцій. Через чотири роки побуту в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні, я мала нагоду приглянутися тим впливам, що Інститут мав на студентів, які туди приходили. Це саме відноситься до нашого Дівочого Інституту. Видається нераз, що зі студента нічого путнього не вийде, бо не проявляє підчас року ніяких особливих талантів, ніщо його здається не інтересує. Та це так видається поверховно, і я мала багато приємних несподіванок, де, наприклад, студентка ставши учителькою, кидає себе у вир громадської праці, вчить по українськи поза годинами, приготовляє концерти, представлення, День Матері. Це переконало мене в тому, що наука ніколи не йде на марно, вона покажесь при стрічі з реальним життям. Досвід показує, що хлопці і дівчата виховані в наших інституціях є на загал кращими й активнішими членами нашого орґанізованого суспільства. Це повинні усвідомити собі наші матері і посилати своїх доньок до Дівочого Інституту при Колеґії св. Андрея у Винипеґу.

Анастазія Сирник,
настоятелька Дівочого Інституту.

Ф. Т. ГАВРИЛЮК, Б.А., Б.Ед.,
Принципал.

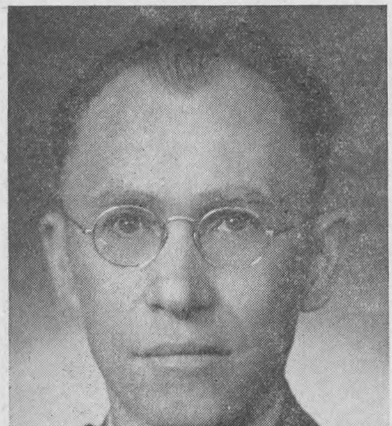
Д. МАРТИНОВСЬКИЙ, Мґр. Богосл.,
Декан Теольоґічного Факультету.

В. САРЧУК, Б. А.,
учитель математики і фізики.

Проф. Др. Д. ДОРОШЕНКО,
учитель історії церкви й літератури.

Ю. ВОЛОЩИНОВСЬКИЙ, Б.А.,
учитель хемії і історії.

П-ні Е. ТІЛЕНПОС, Б.А.,
учителька французької мови
і англійської літератури.

о. М. ЮРКІВСЬКИЙ,
учитель церковного співу.

Й. БОГОНОС,
учитель церковного співу.

Вол. БОГОНОС,
учитель Теорії Музики.

П-ні А. СИРНИК,
настоятелька Дівочого Інституту.

ДРУГИЙ ЗЇЗД КОЛЕҐІЇ Й НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР.

Зїзд Колеґії Св. Андрея в Винипеґу.

Другий Річний Зїзд Колеґії Святого Андрея у Винипеґу відбувся 14 листопада, 1947 року, в Роял Александра Готелі.

Зїзд був отворений промовою Всеч. о. Прот. Савчука, голови Дирекції. На предсідника вибрано п. В. Сарчука. Пан Ф. Т. Гаврилюк, принципал нашої Колеґії, дав коротенький звіт про працю і предмети в нашій Колеґії. Відтак проф. Мартиновський, декан нашого теольоґічного Відділу, говорив про дисципліну і взагалі про життя в нашій Колеґії. На полудневій сесії делеґати і гості прибули до

Студенти вчаться в Бібліотеці Колеґії.

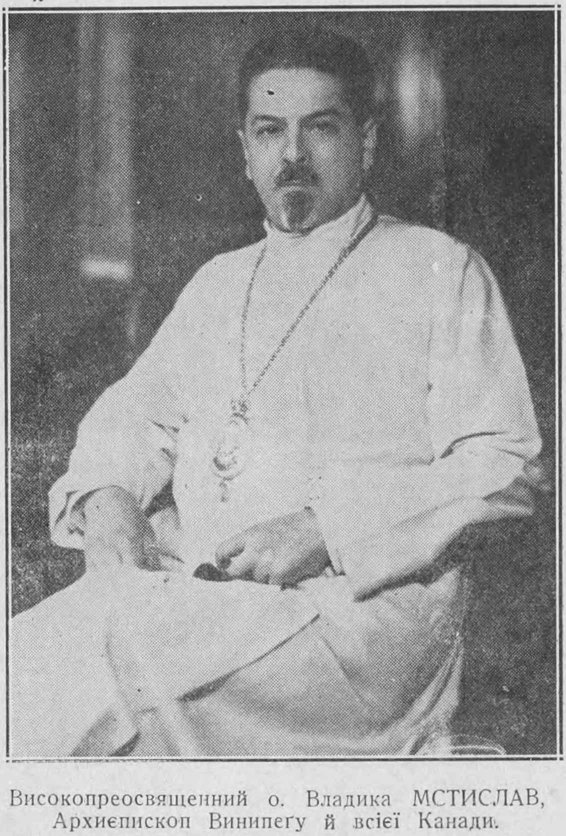
Колеґії на обід та на оглядання самого будинку. По обіді пані Когуська, голова Союзу Українок Канади, виголосила реферат в справі Дівочого Інституту. Після діловитої дискусії участникам припала велика честь почути промову ново-обраного пастиря Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Високопреосвященого Архиепископа Мстислава. Тема Отця Владики була „Значіння Колеґії в Українськім Життю". Ця промова Владики зробила сильне враження на присутніх слухачів.

Зїзд закінчився спільною вечерою в Емпайр готелі. Господарем вечері був п. Н. В. Бачинський. Слідуючі промовляли підчас Бенкету: Впреосвящений Архиепископ Мстислав, п. І. Паламарчук і п. П. Зварич.

Після цих промов славний Український Хор під проводом п. Володимира Богоноса відспівав чотири пісні, котрі були приняті з великим задоволенням. Так закінчився Зїзд Колеґії Святого Андрея.

Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Причина скликання Надзвичайного Собору Української Греко Православної Церкви в Канаді була та, щоби офіціяльно обрати Високопреосвященого Єпископа Мстислава на правлячого Пастиря нашої Церкви в Канаді.

Високопреосвященний о. Владика МСТИСЛАВ,
Архиєпископ Винипеґу й всієї Канади.

Собор почався 12-го листопада, минулого року, відправою Богослуження в церкві Святого Михаїла у Винипеґу. Богослуження відслужив Високопреосвященний Владика Іоанн при участи кількох священників.

Сесія Собору розпочалася пополудні около 2.30 години. Протоєрей о. Савчук отворив цю сесію. Зараз по отворенню було обрано президію собору, котра складалась із двох священників і одного світського чоловіка.

Відтак протоєрей о. Савчук предложив звіт і рішення Собору з минувшого року. Це було: доручення Консисторії підшукати кандидата на Єпископа нашої церкви в Канаді. Він пояснив звязки Консисторії з Митрополитом Іларіоном, і чому його не взято як кандидата на Єпископа нашої церкви в Канаді. Також Протоєрей о. Савчук оповів про перші звязки Консисторії в Церковних справах з Преосвященим о. Владикою Мстиславом і як наша Консисторія запросила о. Владику Мстислава на Єпископа нашої церкви в Канаді.

Протоєрей о. Савчук представив о. Владику Мстислава делеґатам. Це представлення Соборові о. Владики всі делеґати приняли щирим оплеском.

Того ж самого вечера Преосвященний Владика Мстислав став Єпископом Греко-Православної Церкви в Канаді.

З ЖИТТЯ КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ.

Екзекутива Студентського Кружка.

Сидять: Д. Мартиновський (почесний член); Михаліна Капець (секретарка); Ф. Т. Гаврилюк (почесний член).
Стоять: П. Дроздович (скарбник); О. Ґорчинський (голова).

З ДІЯЛЬНОСТИ СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА.

Вже минув другий рік існування Колеґії Св. Андрея, а разом і існування Студентського Кружка при Колеґії. Беручи під увагу те, що Колеґія є ще надто молодою інституцією, Студентський Кружок надто добре пописався своєю діяльністю, й впродовж минулого року показав великий поступ і проявив самопосвяту в своїй праці.

Найперший зразок діяльности Студентського Кружка виявився в його засіданнях, які відбувалися кожного тижня. Досвідчені працівники на орґанізаційному полі кажуть, що орґанізацію не тяжко зорґанізувати, але тяжко її пізніше задержати при істнуванню. В цім відношенню Студентський Кружок зробив себе виїмковим. На тижневих засіданнях студенти мали нагоду обговорювати ріжні справи, які торкалися студентів загально, або якими студенти спеціяльно зацікавлювалися. Після своїх зборів студенти звичайно мали короткі проґрами приготовлені самими студентами, а часто слухали промов запрошених гостей — о. Прот. С. В. Савчука, о. Прот. В. Кудрика, п. Богдана Панчука та інших.

Одним з найбільщих осягнень Студентського Кружка було започаткування студентського тижневика п. з. „Відголос Колеґії Св. Андрея". Провадження цього видавництва найкраще свідчить про велику відданість праці й самопожертвовання одиниць, які займалися видаванням цього тижневика, а також всіх студентів, що дописували до нього. Кілько праці й труду звязано з видаванням цього тижневика може належно й вповні зрозуміти тільки той, що самий при ньому працював!

Студентський Кружок приготовив своїми власними силами два публичні виступи: Свято-Миколаївський Концерт і представлення „Степовий Гіст". Це потребувало немалої посвяти й сил самих студентів, які мусіли також дбати й про свою шкільну науку.

Шановним читачам може здаватися, що це вже забрало ввесь час студентів і вони більше нічого не робили. Але ні. Витревалість й праця багато ще зоставили студентам сили й охоти, тих невичерпаних джерел до дальшої праці й змагань. Студенти відбули три дебати й одну отворену дискусію, як також брали участь у між-провінціональній дебаті зі Студентським Кружком при Інституті ім. Петра Могили в Саскатуні, де вони здобули чашу красномовства.

Оце все належить до поважної праці Студентського Кружка. Однак у своїй орґанізаційній праці студенти також потребували розривки. Отже протягом минулого року Студентський Кружок справив кілька прогульок та забав з музикою.

В кількох словах, Студентський Кружок лишив за собою один рік незабутої діяльности, з чого він може мати велике вдоволення, що зужив свій час користно й допоміг студентам підготовлятися до

їхнього будучого життя не тільки серед українського громадянства, але рівночасно й серед загального канадійського суспільства.

В імени членів Студентського Кружка 1947-48, я бажаю будучим студентам при Колеґії Св. Андрея великого успіху в їхнім орґанізаційнім життю, щоби діяльність Студентського Кружка постійно зростала й розвивалася з року на рік, і цим способом здобула для Колеґії світле, примірне й ідеальне місце серед українського народу, а повагу й прихильність від канадийського загалу.

Орест Ґорчинський,
Голова Студентського Кружка.

Програмовий Комітет.
Стоять: Ярослав Пахолок, Дм. Мартиновський, Ор. Ґорчинський.
Сидять: Іванна Савчук; Катерина Барабаш; Михаліна Капець.

ДЕБАТИ Й ДИСКУСІЇ.

Підчас шкільного року студенти і студентки брали участь у дебатах і дискусіях, щоб вчитися говорити й висловлювати свої думки на ріжні теми.

Перша дебата відбулася в пятницю вечером 21-го листопада, 1947 р. Тема була така:

„Рішено, що Колеґія дає кращі підготовання до будучого життя, як звичайна вища школа."

По афірмативній стороні дебатували студенти з одинадцятої кляси, п-на Люба Сторожук й п. Евген Ґліцький, а їх противниками були студенти дванадцятої кляси, п-на Катерина Барабаш і п. Евген Янковський.

23-го Січня студенти Університету, п. Нестор Будинський й п. Іван Халатурник, з афірмативної сторони, а теольоґи, п. Мирослав Григор й п. Олекса Ольховецький, з неґативної сторони мали дебату на тему „Рішено, що буде користним завести в Манітобі більші округи (дистрикти) освітньої адміністрації".

Остання дебата відбулась 27-го лютого, 1948 р. Її тема була надзвичайно цікава й пожиточна та всім слухачам її перебіг дуже сподобався. Тема її така:

„Рішено, що будучий добробут Канади лежить в злуці з Зєднаними Державами."

Дебатантами на афірмативній стороні були: п. Орест Ґорчинський й п. Евген Ґліцький, а їх противниками були: п. Мирослав Григор й п. Іван Халатурник.

Слухачі роздумно вислухали і вкінці рішили, що афірмативна сторона виграла дебату.

Підчас року провадились ріжні дискусії в справах Колеґії. Одна з найважніших дискусій була: „Щоби в Колеґії був призначений час для вживання Української і Анґлійської мов". Ріжні питання ставились зі всіх сторін й остаточно прийшли до заключення, що одна мова є така важна як і друга і що нам треба як найліпше знати дві мові.

Ось так проводили ми вечері підчас шкільного року. Кожної пятниці були на програмі цікаві точки, приготовлені Програмовим Комітетом для користі студентів й студенток. І я віру, що ніхто не буде жалувати, що так терпеливо, а може і часом нетерпеливо, вислухав наші дебати і дискусії, бо все ці ріжні погляди й думки, що студенти висловлювали, є цінні й колись студентам дуже пригодиться в пізнішім життю.

М. Капець,
Секретарка Студентського Кружка.

ВІДГОЛОС КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ.

При Колеґії Св. Андрея цього року відкрилася нова сторінка в історії цієї нової інституції. Багато зі студентів Колеґії і Університету буде памятати цей історичний рік, 1947, який залишиться назавжди в нашій памяті та в історії нашої Колеґії, як перший рік видавництва „Відголосу Колеґії Св. Андрея".

На зборах Студентського Кружка 10-го жовтня, було рішено, щоби

в Колеґії студенти мали свій тижневик, який мав би сповнювати наложену на себе функцію. Ця ідея видавництва і започаткування тижневика заохотила всіх студентів до праці і на слідуючих зборах вибрано комітет, який мав би опікуватися і редаґувати цей тижневик. До цього комітету були вибрані слідуючі особи: Редактор — М. Лучак, представник Студентів Університету при Колеґії Св. Андрея — І. Халатурник, представник Теольоґічного Товариства — О. Ґорчинський, представник XII Кляси — І. Савчук, представник XI Кляси — Е. Ґліцький, карикатуристи — п-на С. Шевчук і Н. Грішкевич, друкарь — Ф. Шпитковський, Секретарь Тижневика — М. Кульматицький.

Вибраний комітет Відголосу Колеґії Св. Андрея взявся до праці енерґійно і завзято. Заки ми мали приступити до видавання цього тижневика, треба було в першу чергу в якийсь спосіб зібрати конечно потрібних до цього фондів, якіб мали бути зужиті для закупу потрібного матеріялу. Отже в першій мірі кожний студент дав від

Редакція „Відголосу" при праці.

Зліва направо: Ф. Шпитковський (друкар); Іванна Савчук (репортерка дванадцятої кляси); Ор. Ґорчинський (репортер Теольоґічного Товариства); Савеля Шевчук (малярка); Н. Гришкевич (маляр); Е. Ґліцький (репортер одинадцятої кляси); М. Кульматицький (скарбник); М. Лучак (редактор); І. Халатурник (репортер університетських студентів).

себе малу пожертву або передплату на тижневика. Цей невеликий фонд був джерелом, з якого редакційний комітет брав на перші потреби. З найперших, що дали свою офіру, як поміч на редаґування тижневика були: Пан Проф. Мартиновський, Всеч. о. С. В. Савчук і Пан Ф. Т. Гаврилюк.

На 21-го Грудня, 1947 року відбувся Концерт, який студенти Колеґії, під проводом п. В. Сарчука і пані Статникової, відограли в салі Св. Миколая. Срібна колєкта принесла видавництву $31 00.

В Колеґії Св. Андрея, як у виховавчій інституції, студентський тижневик в дійсності відограє важну ролю. Кожний студент має нагоду дописувати до нього, висловлювати свої думки і випробовувати свої літературні здібності. В такий спосіб студенти виробляються в писанню, в думанню і в плянованню своєї праці. А це вже є саме собою підставою високо-культурного життя. Людина, яка вміє добре писати, розважно думати і плянувати своє життя розумно і ясно, в життю напевно зробить великий поступ. Отже бачимо, що така студентська преса в дійсності є виховавчою силою, а виховання є найголовнішим завданням Колеґії.

Наша Колеґія є першою і одинокою Українською Православною Колеґією в Канаді і вона має за собою тільки два роки існування. Отже як бачимо, інституція є ще дуже молодою і можна сподіватися великого поступу та здобутків в будучому, певно дальшому. Хоть ті наслідки вже певні й їх добре видко. Родичі студентів і визначні особи нашого громадянства дуже цікавляться й постійно питаються про активність й діяльність нашого життя в цій новій інституції. А де можна краще і докладніше описати наше життя і поступ, як не в нашій студентській пресі, яку редаґують і до якої дописують студенти?

Тижневик видається двома мовами: Українською і Анґлійською. Це дає студентам нагоду дописувати і висловлюватися або по-Анґлійськи, або по-Українськи. Це буде дуже користно, особисто для тих студентів, які приготовляються до анґлійських іспитів. Думати по анґлійськи, а писати по українськи робить для нас студентів велику ріжницю і вимагає від нас студентів — українців, постійної вправи. Студент, який бере активну участь своїми дописами до тижневика, здобув з практичного боку підготовку для полегшення своєї праці при кінці року. Не менше важною є також справа висловлюватися по українськи. Багато з наших студентів пишуть і говорять ліпше по анґлійськи ніж по українськи, а це тому, що ці студенти не чуються в силі граматично володіти українською мовою. Тому є дуже користно дописувати по українськи і в цей спосіб вироблятися в ній та володіти нею як слід. Як вже було згадано раніш, що дописи вимагають і співпраці з боку студентів і рівночасно випробовують їх сили. Тому до певної міри наш тижневик зробив і зробить в будучності велику користь студентам в Колеґії.

І так на протязі року було видано багато ріжних чисел, цікавих своєю різноманітністю. Праця вимагала великої посвяти часу від членів Редакційного Комітету. Я знаю, що декотрі з нас працювали навіть ночами, щоб видати тижневик своєчасно і таким як слід. Отже, я щиро дякую моїм товаришам-помічникам за те, що вони так гарно та гармонійно співпрацювали при редаґуванні нашого тижневика і за їх велику і щиру посвяту. Не зважаючи на великі трудноші ми виконали в цьому році наші завдання і сподіємося, що наша праця не пішла на марно, а принесла і принесе нам остаточно велику користь.

На закінчення, я сердечно й щиро дякую всім студентам за їх ко-операцію, особливо складаю свою подяку й признання своїм помічникам й дописувачам до тижневика й дякую дуже за прихильність й підтримку від наших читачів й передплатників.

Дмитро Лучак, Редактор

СПІЛЬНА ПРАЦЯ З ВІДДІЛАМИ СУМК-у.

Кажуть люде, що наша молодь нічого не робить і не інтересується ніякими справами, що належать до Українського життя.

Коли би ми добре обсервували себе, та й добре подумали, то могли б запитати: 1. Чи був би СУМК, де би то не будь, як би наша молодь до нього не належала. 2. Чи, були би хори, спільні концерти, дебати ітд., як би наша молодь не брала в них участи. По моїй думці, — ні.

От наприміp, возьмім обидва відділи СУМК-у в Винипеґу та студентів Колеґії Св. Андрея. Хоч, відділ 5-ий Тараса Ферлея, лишень що зорґанізувався в осені, та він збирає всі свої сили і спільно разом з студентами та відділом 81-им розширує українську працю та її культурне життя на всі сторони.

В минулих двох роках, відколи отворилась Колеґія Св. Андрея, студенти разом з відділами провадили роботу, яка є корисна не тільки для учасників особисто, але і для всього українського громадянства. Ця молодь провадить таку роботу, й ця робота приготовляє її до будучого життя серед українського суспільства.

Кілька концертів перепровадились при активній участі нашої молоді. Коли студенти перепроваджували свій перший концерт, то ніхто інший не поміг, а тільки відділи СУМК-у. Також, коли СУМК (котрий би то не був) мав якесь зібрання чи концерти, студенти ставали в ряд і спільними силами перепроваджували те, що треба було.

Оце є тільки частина тих багатьох примірів, які показують, що наша молодь не дармує, а береться до української справи зі щирим серцем та палкою відвагою.

Теодор Шпитковський.

БОГОСЛУЖЕННЯ І МОЛИТВИ В НАШІЙ КАПЛИЦІ.

Ми, студенти маємо що-дня молитви, рано й ввечір в Каплиці. Починаючи наш шкільний день, ми сходимося в Каплці, щоб помо-

литись Богові, та віддати Йому свої серця. Читання молитов виконують самі студенти, що спільно всі співають призначені що-денні молитви. Молитвою, ми вітаємо новий Божий день, просимо Всевишнього, щоб Він дав нам силу до науки, та допоміг нам працювати для добра нашого народу й ближніх.

Вечером закінчуємо день молитвою та співом, дякуючи Богові за всі ті добра, що Він подав нам, та за допомогу й охорону, якими Він наділив нас на протязі дня.

По неділям високопреподобний о. Прот. С. В. Савчук відправляє Службу Божу, підчас якої всі студенти беруть участь у співі, який є під проводом Теольоґів. п. Нестор Гришкевич прислуговує отцю Савчукові підчас Богослуження.

В нашій памяті зберігається величава відправа Високопреосвященного Владики, Археп. Мстислава в сослужінню з о. Прот. С. В. Савчуком, в нашій Каплиці, після приїзду Владики до Канади.

В нашій Каплиці, підчас Надзвичайного Собору, відбувся також Молебен за поляглих вояків, який відслужив о. Кусий. В цьому богослуженню брали участь студенти та Священики Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Щоб приготовитися до великого свята, Воскресення Христового, Сповідь відбулася в нашій Каплиці для студентів Колеґії і Недільної Школи, в пятницю і в суботу перед Цвітною Неділею. Всеч. о. прот. Савчук і о. Дмитрів сповідали всіх присутніх, відтак в Цвітну Неділю відбулася Служба Божа, яка була відправлена о. прот. С. В. Савчуком. Підчас цього Богослуження студенти Колеґії приступили до Св. Причастя.

Наша Каплиця є місцем, де ми студенти одержуємо що-денно, духовну поживу, для наших душ й де ми знаходимо насолоду й спокій для нашого серця й розуму.

М. Пахолок.

БІБЛІОТЕКА.

Бібліотека в Колеґії Св. Андрея зростає що раз більше з кожним роком. Бібліотека міститься в великій та прекрасній кімнаті. Вона довкола обложена шафами, де всякі книжки можна знайти.

Ми, студенти, маємо нагоду учитися в Бібліотеці та вишукувати всякий матеріял, який нам потрібно для ріжних предметів науки. Бібліотека складається найбільше з релігійних книг, що студенти Теольоґії уживають для своєї науки.

Маємо багато старих часописів та журналів, які час від часу нам потрібні, коли шукаємо за потрібними інформаціями. Бібліотеку уживаємо також для українських лекцій. які відбуваються вечером

кожного дня науки. Кожної пятниці вживаємо Бібліотеку для зборів Студентського Кружка, де студенти мають нагоду почути промов запрошених гостей.

Накінець ми всі дякуємо нашим жертводавцям за те, що вони дали нам нагоду й можливість уживати бібліотеки для нашої праці й для наших студентських, культурних й літературних вечорів і дебат.

С. Ганкевич.

ПРОМОВИ В КОЛЄҐІЇ.

Ми маємо велику честь згадати в кількох словах наших визначних працівників, що підчас року загостювали до нас і дали нам свої повчаючі промови.

Цими гостями були:

Всечесний о. прот. Кудрик, що дав промову на тему: „Заснования видавництва Українського Голосу й його ціль".

П. Б. Панчук, що говорив про „Конечну потребу добре вишколених молодих українців".

П. І. Сирник, який передав нам „Історію Інституту Петра Могили в Саскатуні".

Проф. Др. Д. Дорошенко, який дав нам вступний виклад на тему: „Місце Історії Церкви в Загальній Історії". Цей виклад відбувся 12-го грудня, 1947 року.

Всечесний о. прот. С. В. Савчук, що дав дуже повчаючий виклад на тему: „Значіння науки й як її треба використовувати".

Крім цих були ще інші, що до нас загостювали. Ми всім їм складаємо щиру подяку. Вони є оті добрі сіячі, що знають коли й як треба засівати нове й свіже поле. Честь їм і слава.

Також ми склоняємо наші голови перед нашими вчителями й настоятелями на знак нашої подяки. Вони вчили нас. Вони весь рік клопоталися нами, немов своїми дітьми. Той весь поступ, що ми студенти зробили, її яким ми можемо похвалитися, — то це є їх труд. Отже честь і слава їм, і дай Боже, щоби вони й надалі могли працювати з нами для добра всіх українців в Канаді.

Андрій Матвійчук.

ПРИВЕЗЛИ ЧАШУ ДО КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕҐУ.

Між-провінціяльна дебата відбулася в неділю, 6-го березня в Саскатуні між студентським кружком „Каменярі", при Інституті ім. П. Могили та студентським кружком при Колеґії св. Андрея в Винипеґу. Студентів Колеґії репрезентували п. Орест Ґорчинський і п. Евген Ґліцький, а від кружка „Каменярі" виступали п. Ярослав Сенів та панна Анна Загарія. Дебата відбулася в салі Інституту ім. П. Могили в Саскатуні при поважнім числі студентів та місцевих громадян.

Тема дебати була: „Рішено, що будучий добробут Канади лежить в злуці зі Зєднаними Державами". Тема дебати сама собою була ці-

ЕВГЕН ҐЛІЦЬКИЙ і ОРЕСТ ҐОРЧИНСЬКИЙ,
переможці в між-провінціяльній дебаті в Саскатуні.

кава, а дебатанти обох сторін зробили її ще більш інтересною льоґічними арґументами та чистою українською мовою.

Зложивши признання чотирьом дебатантам, судді одначе рішили, що афірмативна сторона вийшла переможною і студенти Колеґії, Орест Ґорчинський та Евген Ґліцький привезли до Винипеґу гарну срібну чашу, що її в 1947 році подарував на студентські міжпровінціяльні дебати д-р Мих. Г. Бойкович зі Саскатуну, теперішній голова Інституту ім. Петра Могили.

Р. К.

КОНЦЕРТ КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ.

Одним з найбільш успішних функцій Колеґії були її світлі концерти. Найславніший і найбільше величавий концерт відбувся 13-го

листопада в „Плей Гавз" театрі. Ріжноманітна програма, добре виконана, поставила дуже високо цей концерт. Хор під здібним проводом п. В. Богоноса наповнив театр славною піснею й дзвінкою мельодією. Танцюристи, охоплені духом українського танка, артистично виконали танки, котрих п. М. Вишневецький так старанно їх навчив. Деклямації були виголошені від душі й з цілого серця, а музиканти також показали свою здібність. Гість, скрипак, захопив слухачів своїм талантом. На концерті промовляв Всеч. о. Прот. В. Слюзар з Монтреалу, і п. І. Сирник. Предсідником вечера був п. Дм. Мартиновський, декан нашої Колеґії. Оцим концертом Колеґія славно пописалася й здобула собі перше місце між артистично-здібними інституціями в Винипеґу.

Другий концерт студентів Колеґії був менше величавий, й був скромний, але дуже цікавий. Це був концерт св. Миколая, який відбувся 21-го грудня, в салі св. Михаїла на Дізраелі вулиці. Програма була жвава, весела й захоплююча. Хор під проводом п-ні А. Статникової відспівав зі зворушенням святочні коляди. Підчас концерту, п. О. Ґорчинський прочитав реферат на тему: „Святий Миколай між українцями і іншими народами".

Редактор тижневика, п. М. Лучак, звернувся до присутніх з закликом для підтримання студентського видавництва „Відголосу". Представлення „Вертеп", під керівництвом п. В. Сарчука, вийшло знаменито. На кінці св. Миколай своєю милою особою, захопив серця всіх дітей, котрі діставали дарунки від нього; п. Ґорчинський, предсідник концерту, побажав всім присутнім „Веселих Свят і Щасливого Нового Року".

Правдивий дух й молодечий запал наших студентів був виявлений 10-го квітня в блискучій драмі „Степовий Гість". Аматори під управою п. В. Сарчука відограли знаменито цю драму. Присутні з захопленням чекали на кожну сцену. Убрані в знамениті костюми, студенти радо показали свої здібности, від любовних сцен, аж до двобоїв. Прихід з цієї драми пішов на ново-зорґанізований драматичний фонд кружка Колеґії св. Андрея.

Але студенти Колеґії на цім не зупинились, й не відмовились помагати СУМК-ові у їх концертах і завше посилали своїх репрезентантів на СУМКівські концерти. Майже кожної пятниці, студенти мали якусь у себе програму. Взагалі цього року студенти мали великі успіхи в концертах на сцені в місті Винипеґу.

Евген Ґліцький.

ХОР.

Цього року хор під проводом п. В. Богоноса дуже поширився і зміцнішав в порівнанню з нашим хором з минулих років. Тому

він сильніший, бо сьогодні ми маємо один хор, а не два або три, як було перед тим. Хористи усіх орґанізацій зєдналися в одну велику ґрупу й тепер разом працюють. Наприклад, Колеґія улаштовує концерт, де хор мавби співати. Самі хористи з Колеґії не співають, але всі хористи усіх орґанізацій співають разом і творять сильний хор.

Хор дуже добре пописався на минулому Зїзді Колеґії, котрий відбувся 13-го жовтня, 1947 року. Також хор співав на Різдвянім концерті в Винипеґу.

Проби хору відбуваються кожної пятниці від 8.30 год. вечером до 10.30 год. в Колеґії. Всіх хористів маємо коло 80 осіб, так що, як всі вони співають, то все дрожить по цілому будинкові й навіть чужі люде, що переходять попри Колеґію, стають й слухають, як наші хористи, мов ті соловії, співають.

Думаю, що як наші хористи будуть так разом працювати, як вони тепер працюють, то вони зроблять велику користь для себе самих, для нашої Колеґії й для цілого українського загалу в Винипеґу.

Зенон Б. Лещишин.

СТУДЕНТ КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ ДІСТАВ СТИПЕНДІЮ.

ДЖЕРАЛД МАРТИН РУСИН,

син М. М. Русина, замешкалого під ч. 877 Йорк аве., Винипеґ, літ 16, дістав стипендію на 1946-1947 шкільний рік в сумі 135 долярів, яку дало міністерство освіти обмеженому числові тих студентів в Манітобі, що надзвичайно добре пописалися підчас останніх іспитів в червні, цього року.

Дж. М. Русин брав XII клясу в Колеґії св. Андрея в Винипеґу й відзначався особливо в слідуючих предметах: математика, фізика й хемія. Вчителі гарно висловлюються про його поступ в науці й предвиджують велику будуччину для нього.

Для Колеґії Св. Андрея такий успіх студента на першім році цієї наукової інституції має велике значіння.

Р. К.

„Степовий Гість" (Підписи на слідуючій стороні).

ЯКА В НАС ОРХЕСТРА.

Ріжні люди мають ріжній смак до музики. Той хоче, щоб йому так заграти, щоб аж підлога під пятами ходором ходила; а інший знову скаже, „заграйте мені маршової, щоби пригадати мені ті часи, як я за цісаря марші відбував". А ще інший схоче такої миленької, та солоденької, щоб він свою мрію до себе блище пригорнути міг. А знов інший ще інакшої. Ну, то видно, що в кожного інший смак є. І ми можемо запевнити вас, що ви нігде не зможете почути якраз такої музики, котра вам була би так до вподоби, як в Колеґії Св. Андрея в Винипеґу. От прийдіть коли небудь, а як вже послухаєте нашої музики, то ми ручимо вам, що ви знайшли б повне задоволення в нашій музиці.

От ви ліпше будьте такі добрі, та загостіть колись до нас. Ви можете застановитись над тим, яка то є музика, що кожного може задоволити. Отож вірте й не вірте, а в нас така музика є, що кожного вона вам задоволить, коли ви хочете і коли, так сказати, не хочете. В нас є музики, що мають скрипку на кожній підлозі, а інші мають ґітару, банджальо, другу скрипку для підлоги, саксофона та аккордіон. Та в нас не лише хлопці, але й дівчата грають. Часом зберуться ввечері, та грають аж поки дзвінок на українські лекції не задзвонить.

Коли ви вже знаходитеся у старшому віці, то ваша старість зовсім зникне, а до вас вернуться назад ваші молоді літа і багато пригадається вам дечого веселого та приємного з ваших минулих молодих літ.

Приходіть до нас та послухайте нашої музики, правдивої розради українського серця та душі.

В. Жук.

СВЯТО СВ. МИКОЛАЯ В КОЛЕҐІЇ.

Чути в бібліотеці коляди! Нараз жид викрикує, другі голоси вмішуються... „Не пхай свого носа до чужого проса..." Відтак знову спів: „У Вифлеємі нині новина..." Що це все значить? Ага, то студенти приготовляються до концерту Св. Миколая. А то як би не в Колеґії, то хтось подумав би, що там ярмарок відбувається.

В Суботу вечір, день перед концертом, студенти мають Свято-

(Підписи до знимки на попередній стороні)

Стоять з ліва на право: Зенон Друль; Надія Ничка; Ірина Ферлей; Наталя Жук; п. В. Сарчук (диріґент); Мирон Пахолок; Зоря Василів; Дмитро Лучак; Іванна Савчук; Роман Паньків; п. Д. Мартиновський (суфлер).

Сидять зліва направо: М. Григор; Ор. Ґорчинський; К. Барабаш; Люба Сторожук; О. Ольховецький; Михаліна Капець; О. Кулик; Савеля Шевчук;

Передний ряд зліва направо: М. Кульматицький; А. Матвійчук; С. Зузак; З. Лещишин.

Миколаївську забаву. Святий Миколай входить з дарунками на плечах, витається зо всіми... Всі відчувають загадочність і святість Св. Миколая. В нього голос такий, як в п. Дроздовича, а живіт такий як у високодостойного Чорчила. Тай якісь дивні олені він мусів мати... Студенти навіть на двір виходили тай не могли їх бачити, а Св. Миколай тільки глипне з середини через вікно тай каже, що вони ще стоять. Але кажуть люде, що святі знають ліпше й бачат дальше, ніж звичайні люде, отже нам нема й причини дивуватися.

По відході Св. Миколая студенти колядують і бавляться в ріжні модерні забави. Ці забави мусіли студентам дуже сподобатися, бо студенти так смачно заїдали перекуску, що навіть панові Мартиновському нічого не лишили. Нарешті Свято-Миколаївський вечір закінчився й всі розходяться на нічний спочинок.

В неділю вечір 21-го грудня, студенти виставляють свій концерт в церковній салі. Колядують, деклямують... Наш славний баритон „глядить і дивиться"..." Відтак шановний редактор студентського тижневика виходить на сцену з закликом до присутніх, щоби піддержали наш тижневик. Певно, що він загипнотизував присутніх, бо збірка показалася дуже успішною. Потім аматори виступають з короткою різдвянною сценкою, „Вертеп", в якій Юда, своєю жидівською вдачею всіх зацікавлює й не дає людям заснути. На кінці Св. Миколай виходить на сцену й роздає дітям дарунки. Та студентів найбільше здивувало те, що Св. Миколай за оден день так багато схуд. Один з студентів пояснює:

„Св. Миколай дурив себе вчера, коли він казав, що його олені ще стоять. Я добре бачив, що їх не було. Вони певно втікли від нього й він мусів добре набігатися заким він їх знову зловив. Тому він і так схуд."

„Ще не вмерла Україна..." Закінчивши все співом, студенти вертаються до Колеґії з великим вдоволенням у своїх серцях.

На другий день студенти стають і пригадують собі ці милі враження свята Святого Миколая. Як то довго треба чекати, щоби дочекатися другого Миколая!

Орест Ґорчинський.

КАНТИНА В КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ.

Хоч ця ідея заіснувала ще в листопаді, то здійснення відкриття нашої кантини припало в другій половині року. За це ми можемо подякувати в першу чергу деканові Мартиновському. Декотрі студенти були проти заложення кантини, бо думали, що це відібється на їх особистім вихованню, але потреба кантини переважала над особистими причинами й врешті й вони переконались в цій потребі.

Орест Кулик зголосився занятися цією справою і з пожичкою від п. Мартиновського розпочав кантину в кімнаті на долині, де студенти грають в стук-пук. Кімната для кантини була гарно вичищена й помальована. Наш стіл для гри в стук-пук був відновлений, а п. З. Лещишин від Студентського Кружка роздобув нового приладдя до гри.

Ціль кантини є та, щоб дати студентам нагоду навчитися управляти малим склепом, й щоб пристособити їх до життя й до щоденних потреб наших студентів й гостей.

Тепер замість того, щоб давати іншим заробляти, наші свідомі студенти здійснюють старий український клич — „Свій до свого". Цим вони приносять користь самі собі, а в майбутньому принесуть користь й матеріяльне добро цілому українському суспільству.

Орест Кулик.

СПОРТИ

На початку шкільного року студенти вибрали спортовий комітет, до якого ввійшли Зенон Друль і Петро Слоновський з хлопців, а Люба Сторожук як представниця від дівчат.

Важніші спортові дружини, які спортовий комітет спромігся зорґанізувати, були „гокей", „софт бол", і „ролер скейтінґ". Дружина „гокей" дуже добре писалася в грі з іншими дружинами, а дружина „софт бол" також показалася дуже успішною й здібною. Студенти неменше були задоволені й їздою на колісцятах. Ті, що ще не вміли на колісцятах їхати, скоро навчилися й всі дуже гарно забавлялися.
Інші спорти, до яких студенти мали доступ протягом цілого року були стук-пук, крокет і змагання на пястуки. Стук-Пук мабуть показався найпопулярнішим, бо як хлопці так і дівчата віддавали найбільшу частину свого вільного часу цьому спортові. Крокет вже більше належав до дівчат, але зчаста й хлопці брали участь в цім спорті. Змагання на пястуки належить особливо до більше відважних студентів, але скоро показалося, що майже всі студенти були відважні й навіть найменший студент не побоявся стати з пястуками проти найбільшого.

До менших спортів належали „бовлінґ" і гра в підкови (горс шус), якими студенти деколи цікавилися, згідно з їх забаганкою і наскільки час на це позволяв.

Зі спортами були також звязані й ріжні прогульки. Зимою студенти були виїхали поза місто до Лакпорт, де вони спускалися з горба на санках, а після цього мали забаву з танцями. Літом студен-

ти виходили до парку в місті, де вони грали в галку, а вечером мали перекуску під лагідним, літнім небом.

Помимо того, що в нас бракує ріжних спортових приладів, студенти вповні використали те, що є, й досить добре пописалися в спортах. Пізніще, як Колеґія постарається о більше спортових приладів для студентів, то спорти при Колеґії значно розширяться.

Спортовий Комітет.

ГРА В „ГАКЕЙ".

Ми студенти цікавимося не тільки наукою, але й спортом. Хоч ще нам бракує деяких спортових приладів, але ми вповні використали те, що в нас є.

Зліва направо сидять: Володимир Ласько, Роман Паньків; Іван Халатурник (ковч); Зенон Друль; Кароль Філевич.
Зліва направо стоять: Нестор Гришкевич, Корнилій Савчук, Євген Ґліцький, Петро Слоновський; Ярослав Кілик.
На знимці нема: Василь Соломон; Антін Ґерелюс, Модест Ґерелюс; Евген Янковський; Богдан Мулявка; Орест Шевчук.

Підчас зимового сезону, наші студенти мали добре зорґанізовану дружину гри в гокей. Прилади для цієї дружини купили українські орґанізації в Винипеґу, і за це ми їм складаємо щиру подяку. Наша дружина гри в гокей що середи і неділі виступала з грою проти інших шкіл міста Винипеґу й околиць. Вони грали проти СУМК-івців, і також два рази грали проти „Нормал Скул", з котрих один раз виграли.

Правда, зразу наші противники отримували побіду над нами, але в протязі короткого часу, наша дружина набрала стільки вправи та спритности у грі в гокей, що з ким би вони не грали, то трудно було їх побідити. Нашою гокейовою дружиною хвалилися всі студенти Колеґії, а найбільше наші таки студенточки. Коли тільки хлопці виходили грати в гокей то вони завсігди там були, й так голосно заохочували їх до гри, що хлопці вживали всіх сил, щоб не піддатися.

А що наші грачі були вповні задоволені з цього спорту, можна найкраще побачити по їх лицях на знимці.

Спортовий Комітет.

КРОКЕТ.

З приходом весни, коли сонце вже добре загріло, то наші студентки провадять гарні весняні вечері, граючи в дуже захоплюючу гру, крокет. Ця гра є інтересною головно для дівчат, бо вони можуть запрошувати собі хлопців з Колеґії, щоби їм веселіше було грати. Також, — ця гра не вимагає великої біганини, як от наприклад гра в гокей, або „футбол”, що дівчатам дуже подобається.

В цій грі можуть брати участь від двох до шістьох осіб. Цю гру можна грати на дворі, на зеленій траві, й тому, коли гарно на дворі, то студентки йдуть і грають крокет. Ця гра має дуже багато гумору. Нею не тільки молоді, але й старші дуже захоплюються. Дуже часто ми мали нагоду побачити, як старші грають, та й добре собі посміємось, придивляючись до їх гри.

Катерина Барабаш.

З АКТИВНОСТЕЙ КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ.

I. День св. Миколая в Колеґії:

Святий Миколай не минув й Колеґії, а загостив до студентів й студенток підчас концерту й роздав подарунки. (В ролі св. Миколая — п. Петро Дроздович).

II. Несподіванка:

На вечеру 9-го березня — студенти й студентки мали морозиво (айс крім), кажуть, з нагоди побіди наших дебатантів в Саскатуні. Це була дуже велика несподіванка й всі були задоволені.

III. Спорт:

Й хтоб сказав, що це Америка змагається з малою Канадою, п. Гришкевичем. Таких сильних охотників на пястуки Колеґія має багато. Оттак наші хлопці зачерпують свою силу й здоровля.

IV. Вистава (Степовий Гість):

Наш герой козак Яким, що так гарно відограв свою ролю в драмі Бориса Грінченка: „Степовий Гість". Цю ролю виповнив студент теольоґії п. Олекса Ольховецький.

V. Родина збільшується:

В осені минулого року студентки й студенти приймали нових членів своєї родини згідно з звичаями й традицією. Це був день Уведення.

VI. „Степовий Гість" — Пята Дія, Вихід XVII.

Козак Яким змагається з шляхтичем Золотницьким. (п. Олекса Ольховецький і п. Мирослав Григор.)

VII. Спорт.

Студенти Колеґії св. Андрея грають в гокей на свому спортовому полі коло Сейнт Джанс Парку з дружиною СУМК число 5.

VIII. Відпочинок:

З наступом весни — студенти виходять до парку грітися на сонці. Раді, що наступила весна й проминула довга зима.

IX. Наш „акшонір":

п. Філевич Кароль любить грати також в галку й ми його бачимо тут, як він тільки що „вхопив" галку в руку й хоче її добре відіслати назад.

X. Наше „тріо":

Наші панночки: Зоря Василів, Катерина Барабаш й Іванна Савчук нераз розвеселяли нас підчас зборів в Пятницю вечір своїм „тріо".

XI. Відпочинок:

Нелише хлопці, але й дівчата радіють, що вже прийшла весна. Оце весела ґрупка наших дівчат перед Колеґією гріється на сонці й позують до фотоґрафії.

XII. Фотоґрафіст:

Й сам фотоґрафіст нераз попадеться в Колеґії на знимку, бо в нас є багато фотоґрафістів, що вас можуть зняти коли хочете й не хочете.

XIII. „Форенер" в Колеґії.

Наші американці дуже добре акліматизуються в Колеґії. Оце п. Ганкевич Стефан з успіхом проїзджується собі коло Колеґії на канадійському двохколесникові.

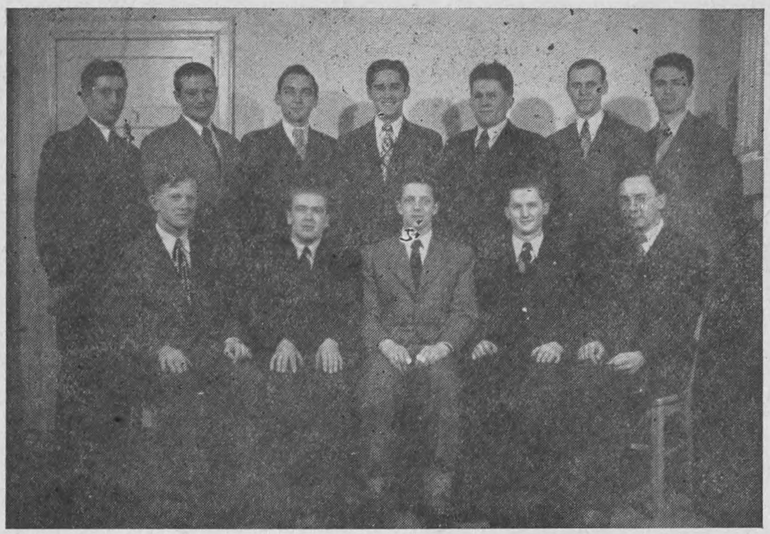
XIV. „Голодні студенти в Колеґії".

В суботу пополудні, тільки що пообідали, а вже чекають на вечерю. Наші студенти в суботу виглядають такі помучені, що аж не можуть стояти. Й тут їх фотоґрафіст знайшов.

XV. Вітають весну.

Як тепло, то хочеться лізти на дерево. Оттак наші студенти привітали весну цього року на дереві, яке пізніше залляла вода підчас повені.

Б) ДІЯЛЬНІСТЬ ТЕОЛЬОҐІЧНОГО ТОВАРИСТВА.

Члени Теольоґічного Товариства.

Стоять (зліва направо): М. Кульматицький; О. Кулик; П. Дроздович; О. Ольховецький; М. Григор; С. Ганкевич; М. Лучак.
Сидять (зліва направо): М. Пахолок; С. Зузак; З. Лещишин; О. Ґорчинський; А. Матвійчук.

З ДІЯЛЬНОСТИ ТЕОЛЬОҐІЧНОГО ТОВАРИСТВА.

З початком шкільного року, 8-го жовтня, 1947 року, відбулися в Колеґії св. Андрея в Винипеґу, перші орґанізаційні збори студентів теольоґів під проводом проф. Дм. Мартиновського, Декана Теольоґічного Відділу.

На перших зборах було присутніх 12 осіб й на цих зборах було постановлено зорґанізувати Теольоґічне Товариство при Колеґії Св. Андрея в Винипеґу. Першим секретарем був п. Мирослав Григор, а членами комітету: п. Орест Ґорчинський і Андрій Матвійчук.

Товариство наше хоть тільки один рік існувало, однак мало багато зібрань, принесло велику користь студентам й вповні оправдало ті цілі, які ми на те товариство покладали.

Ми мали ріжні дебати й дискусії, й слухали ріжних рефератів. Все те, що ми зробили за цей рік, було дуже користне для нас, і завше бувало, що студенти вичікували з нетерпінням наших зборів. Коли була добра промова або дискусія, то ми запрошували інших студентів, щоби й вони мали нагоду послухати доброї науки. Щоби всі мали нагоду провадити збори, ми установили, що кожного разу хтось інший має провадити збори. Ми мали зібрання кожного тижня, так, що при кінці року, вже всі навчилися й знали як провадити поважні теольоґічні дискусії і збори.

На 15-го жовтня, першу промову виголосив п. Андрій Матвійчук, на тему „Християнство й комунізм". На 26-го листопада, п. Мирослав Григор приготовив реферат на тему „Промова єпископа Штросмаєра про непомильність Римського папи". На 10-го грудня, п. Петро Дроздович приготовив доповідь на тему, „Як приєднувати молодіж до церкви". На 17-го грудня, п. Зенон Лещишин говорив про те: „Яким священик повинен бути". На цім наш Теольоґічний Відділ закінчив свою працю перед Різдвом Христовим.

По Різдві, ми вибрали новий заряд, і знов почали працю. На 23-го лютого, п. Орест Кулик приготовив великий реферат на тему „Пять книг Мойсея". На 22-го березня, всі теольоґи брали участь у дискусії на тему „Зміна календаря". Ця дискусія була дуже інтересна, й вона піддала студентам дуже багато цінних й здорових думок.

За цілий рік свого активного життя Товариство придбало поважну суму гроший. Ми, гроший, що приходили до каси, вживали на купування нових книжок. Треба тут спімнути й подякувати всім тим, що про нас не забували, а жертвували нам книжки й гроші. В будудучому, як що хто має якісь книжки, особливо старо-церковно-словянські, які моглиб пригодитися нашим Теольоґам, то нехай пришле до нас, а ми згори за них дуже щиро дякуємо.

Довший час ми працювали також над нашим статутом, й членськими картками, й ми мали можливість приготовити їх до друку коло Нового Року. Наш статут, видрукований в Вістнику й в цьому Річникові скаже вам докладніше, що ми маємо робити в нашім товаристві в майбутньому.

Петро Дроздович,
Голова Теольоґічного Товариства.

КІНЦЕВІ ІСПИТИ ТА ЗАКІНЧЕННЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ НА ТЕОЛЬОҐІЧНОМУ ВІДДІЛІ КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕҐУ.

З днем 19 квітня, 1948, в понеділок, розпочались кінцеві іспити на першому й другому році Теольоґічного Відділу для студентів Теольоґії.

Іспити ці включають слідуючі предмети: грецьку мову Нового Заповіту; Церковний спів; Катехизис; Старо-церковно-словянську мову; Історію церкви; Святе Письмо Старого Заповіту; Доґматичну Теольоґію; Літурґіку; Загальну психольоґію; Історію України; Українську мову і літературу й Анґлійську мову й літературу.

До кінцевих іспитів приступили такі студенти-теольоґи: Степан Ганкевич, Мирослав Григор, Орест Ґорчинський, Петро Дроздович, Степан Зузак, Орест Кулик, Михайло Кульматицький, Зенон Лещишин, Дмитро Лучак, Андрій Матвійчук, Олександер Ольховецький й Мирон Пахолок.

Підчас шкільного року на Теольоґічному Відділі Колеґії викладали слідуючі: проф. Д. Мартиновський, о. Прот. С. В. Савчук, принципал Ф. Т. Гаврилюк, проф. Д. Дорошенко, о. М. Юрківський, п. Йосип Богонос (спів), п. Володимир Богонос (теорія музики).

Лекції української і анґлійської мови й літератури давали учителі XII кляси.

Дня 29-го квітня, б. р. в Страстний Четвер закінчилися лекції й виклади на Теольоґічному Відділі Колеґії Св. Андрея. Після вечері того самого дня відбулася коротка молитва з закінченням шкільного року, і від Управи Колеґії проф. Д. Мартиновський сказав кілька слів до закінчуючих цей рік студентів-теольоґів. Він їм подякував за їх старання й щире прикладання до науки протягом року шкільного й за співпрацю й гармонійне життя в Колеґії. На закінчення він їм пригадав про обовязки й науку й просив використати вільний час для поповнення свого знання й приготовлення до будучого пастирського служіння для добра Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

28-го квітня напередодні відбулись останні збори Теольоґічного Товариства при Колеґії Св. Андрея в Винипеґу. Предсідником зборів був п. Дмитро Лучак, який підсумував працю Товариства за останні тижні й покликав п. Мирослава Пахолка до прочитання фінансового звіту, який показав великий прихід. Після довгої й вичерпуючої дискусії забрав слово проф. Д. Мартиновський, Декан Теольоґічного Відділу, який підсумував працю Теольоґічного Відділу за цілий рік й ствердив великий поступ на першому й другому році студентів-теольоґів. Звертаючись до всіх з подякою й великим признанням, він побажав всім веселих літніх вакацій й щасливого повороту назад до Колеґії в осені.

На закінчення п. Петро Дроздович, голова Теольоґічного Товариства, подякував від імени всіх п. Мартиновському за його працю й вказівки протягом року шкільного, а особливо за його поради в праці Товариства за останній рік.

На останніх зборах вибрано окремий комітет в особі п. Ореста Кулика і п. Зенона Лещишина, який разом з проф. Д. Мартиновським займеться тим, щоб придбати Теольоґічному Відділові потрібних теольоґічних й інших наукових книжок.

Петро Дроздович,
Голова Теольоґічного Товариства.

СТАТУТ

ТЕОЛЬОҐІЧНОГО ТОВАРИСТВА ПРИ КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕҐУ.

I. Назва:

"Теольоґічне Товариство при Колєґії Св. Андрея в Винипеґу".

Ціль:

Ціллю Товариства є освідомити своїх членів й тих, що цікавляться істинами християнського життя й фільософії в їх відношенню до реліґійних, політичних, соціяльних й економічних проблем. Дорогами, якими Товариство має осягнути свої цілі, вважатимуться такі:

а) урядження дискусій й дебат,

б) вислухання запрошених гостей-промовців й

в) інші можливі дороги.

III. Членство.

1. Звичайними (активними) членами Товариства можуть бути тільки студенти Теольоґії Колєґії Св. Андрея.

2. Надвичайними членами можуть бути:

а) Священики Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що живуть в Канаді, або деінше, які стають членами автоматично.

б) Кожний може стати надзвичайним членом, як що його представлять Товариству двоє звичайних членів й Товариство остаточно прийме його.

3. Почесні члени:

а) Почесний президент — правлячий Єпископ, або голова Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді.

б) Почесні віце-президенти:

1. Голова Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.
2. Декан Теольоґічного Відділу Колєґії (який є дорадником Товариства).
3. Інші Єпископи Української Греко-Православної Церкви в Канаді.
4. Всі члени-вчителі Теольоґічного Відділу.

IV. Членські вкладки (оплата):

1. Вкладки уставляють студенти члени Товариства щороку.
2. Членські вкладки студенти Теольоґії мусять внести передтим, як вони мають стати звичайними членами.
3. Інші члени не мають платити членських вкладок, але можуть жертвувати й робити записи.

V. Члени екзекутиви й їх обовязки:

1. Голова — він репрезентує Товариство назовні й є відповідальним за працю Товариства.
2. Заступник-Голови — він заступає голову підчас його відсутности й має всі права голови на той час.
3. Секретар — провадить книжку протоколів Товариства й його засідань, як рівнож веде цілу переписку Товариства.
4. Скарбник — провадить рахунки Товариства й представляє фінансові справоздання що-місяця, або так часто, як обставини вимагають.

5. Програмовий Комітет — складається з двох членів, яких обовязком є приготовити програму для всіх зібрань й взагалі подати плян діяльности Товариства.

VI. Номінації й вибори:

1. Всі члени екзекутиви вибіраються звичайними членами Товариства два рази до року, на початку шкільного року й по новім році.

2. Номінації й вибори відбуваються на звичайних ґенеральних зборах через голосування або піднесенням рук, в залежності від того, як більшість схоче.

VII. Зібрання й збори:

1. Предсідник, призначений що-тижня програмовим комітетом, має перепроваджувати зібрання.

2. Звичайні зібрання мають відбуватися так за часто, як звичайні члени постановлять їх мати.

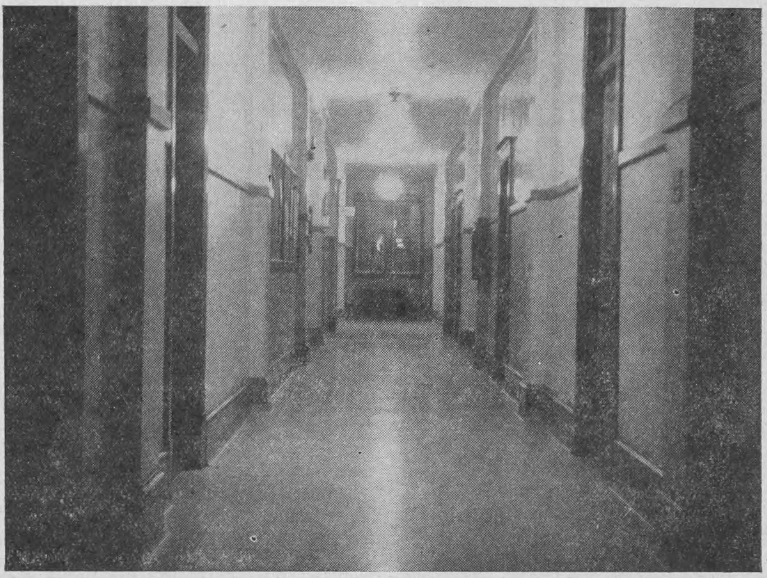
3. На жадання членів екзекутиви, або 2/3 цілого числа звичайних членів, надзвичайні загальні збори можуть бути скликані коли-небудь.

VIII. Мотто:

(Із Євангелії Св. Апостола Матвія. XXVIII, 19-20).

„Тож йдіть і навчайте всі народи, й хрестіть їх в імя Отця, й Сина, і Святого Духа.

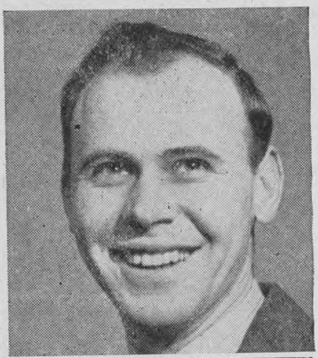
Навчаючи їх зберігати все те, що я вам заповів; і ото я з вами є по всі дні, до кінця віку. Амінь".

„А в Колеґії остався опустілий коритарь".

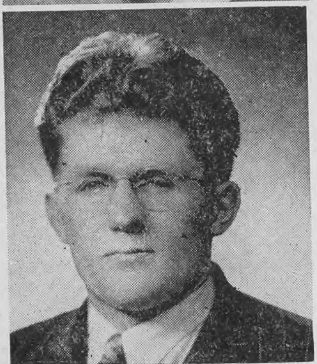
КІЛЬКА СЛІВ ПРО НАШИХ СТУДЕНТІВ.
(Біоґрафії)

СТУДЕНТИ ТЕОЛЬОҐІЇ.

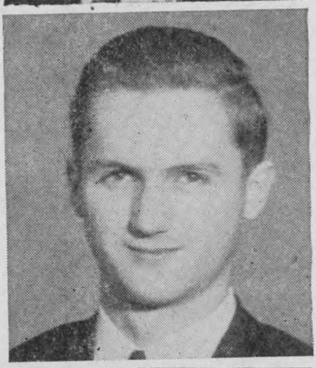
СТЕПАН ГАНКЕВИЧ.

Походить із Йонґставн, Огайо. Служив при війську три роки, два з них в Европі. Бере теольоґію і є добрий співак. Степан любить жартувати, рано будити заспаних, і також любить ходити на довгі проходи — але не самий. Його добра фільософія є, "Бути чесним є ліпше ніж бути багатим".

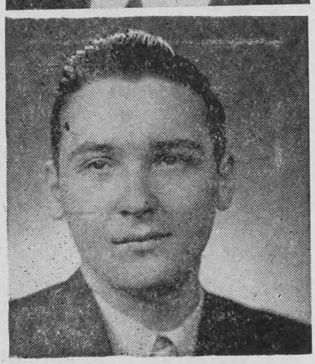
МИРОСЛАВ ГРИГОР.

Походить з Ейлшем, Саск. і є добрим студентом Теольоґії. Любить бути „батьком Теольоґів". Любить дуже співати і теж славиться тим, що важить найбільше зі всіх студентів. Любить грати в шахи, і брати участь в дебатах, але по неґативній стороні. Вірить, що „Єресь — це не гріх".

ОРЕСТ ҐОРЧИНСЬКИЙ.

Походить з Дніпер, Саск. Попередно брав одинадцяту клясу в Йорктоні, Саск. Тепер бере дванадцяту клясу і тяжко працює. Любить українську мову, і ходить завше з грекою в руці. Добрий провідник студентського кружка. Його фільософія є „Найперше пізнай себе самого", а мотто „Будь своїм власним паном".

ПЕТРО ДРОЗДОВИЧ.

Походить з Ґілберт Плейнс, Ман. Докінчує другий рік університету, і бере Теольоґію. Поважний і дуже розважний студент, хоть і не відмовляється від жартів. Любить Святого Миколая. Його мотто, „Роби другим те, що ти сподієшся, щоб другі робили тобі".

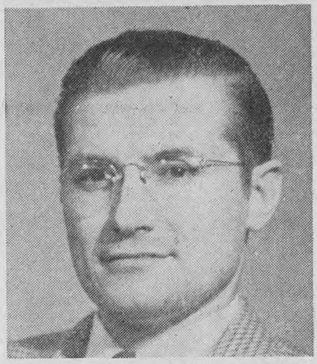
СТЕПАН ЗУЗАК.

Уроджений в Стоянові, Галичина, і приїхав до Канади (Кристал Спрінґс, Саск.) при кінці 1947 року. Вступивв на Теольоґію і дуже хоче стати священиком. Має дуже мельодичний й чистий голос, і гарно грає на ґітарі. Його фільософія така: „Кожний чоловік на світі є щасливий, якщо він здібний відчути гармонію життя".

ОРЕСТ КУЛИК.

Один з наших американців, що час від часу звеселяє нас своїм американським патріотизмом. Походить з Філадельфії, Па., і бере Теольоґію. Був три роки в війську і мав нагоду побачити скитальців. Любить горячі дискусії, і є добрий „бизнесмен". Його фільософія: „І це минеться".

МИХАЙЛО КУЛЬМАТИЦЬКИЙ.

Походить з Редвей, Алта., де вчащав до середньої шоли. Цього року він бере Теольоґію, і хоче все дуже добре перейти. Любить музику. і збирати поштові марки. Часом вдає, що гнівається. Строгий скарбник тижневика і не вірить „давати комусь на кредит". Мотто, „Привикнеш брате".

ЗЕНОН ЛЕЩИШИН.

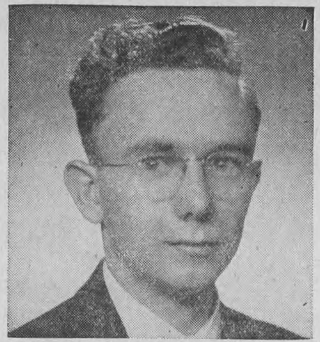
Вродився в Канаді, тепер мешкає разом з родичами в Клівленд, Огайо. Був двадцять вісім місяців при маринарці, а тепер бере Теольоґію. Дуже веселий і енерґічний. Добрий політик любить грати „стук-пук. Дуже сподобав собі латину. Його мотто: „Будь чоловіком, хоть би навіть на одну хвилину".

МЕТРО ЛУЧАК.

Походить з Вернон, Б. К., і бере курс Теольоґії. Був в канадійській армії один рік. Має велику надію на будучність, і є прихильний до всіх менших. Ніколи не хоче когось образити. Його мотто: „На все є свій час".

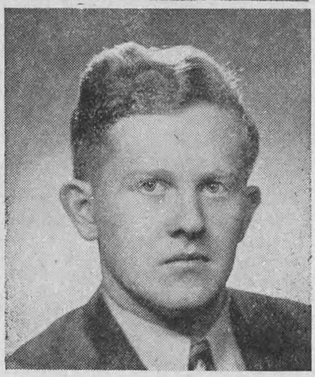
АНДРІЙ МАТВІЙЧУК.

Приїхав з Старого Краю з родичами в 1935 році, і тепер мешкає в Сенді Лейк, Ман. Бере дванадцяту клясу і перший рік Теольоґії. Добрий й щирий працівник, любить читати релігійні й повчаючі книжки. Любить всім помогти і ніколи не нарікає. Стає приміром для інших, а його фільософія є: „Знай хто ти такий".

ОЛЕКСАНДЕР ОЛЬХОВЕЦЬКИЙ.

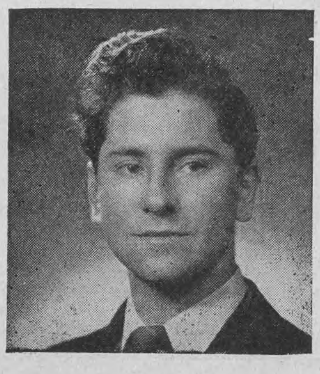
Походить з Сапави, Онт., і бере Теольоґію. Цікавиться суспільним і орґанізаційним життям. Дуже цікавиться фотоґрафованням. Дуже добрий аматор (голівуд стайл). Любить жартівливо наповняти других страхом. Любить серіозно дискусувати на політичні теми. Його фільософія така: „Ті, що вірують у будуччину, самі будують собі будуччину, а також й другим".

МИРОСЛАВ ПАХОЛОК.

Походить з Байон, Ню Дж. Служив в американській армії. Тепер бере дванадцяту клясу і курс Теольоґії. Має добрий голос і любить музику. Вчить недільну школу і має надзвичайні успіхи. Для гостя завжди має гостинця. Завше щасливий, і ніколи не бажає образити когось іншого. Мотто: „Люби ближнього, як самого себе".

СТУДЕНТИ УНІВЕРСИТЕТУ.

НЕСТОР БУДИНСЬКИЙ.

Походить з Силвер, Ман. Він є студентом університету. Він учителював півтора року; також був підчас війни в летничій службі. Він любить грати в круглівку (бовлінґ). Бере активну участь в товаристві „Альфа-Омеґа". Його фільософія є: „Той, що працює, буде завше винагороджений".

АНТІН ҐЕРЕЛЮС.

Походить з Овкборн, Ман. Підчас війни, він був моряком, тепер бере курс університету. Інтересується спортом і любить добру дискусію. Його слабість є: все що гарне. Він каже: „Будь щирий до праці, а ще щиріший до гри".

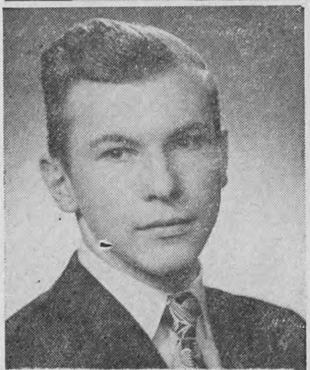
ПЕТРО КІЗЬ.

Походить з Розборн, Ман. Він служив три роки при війську. Тепер бере курс у Манітобському Технічному Інституті. На будучність, він хоче обрати собі фармарську професію, і бути провідником українських фармерів й ширшого суспільства. Петро все веселий і розвеселяє тих. що є трохи сумної вдачі.

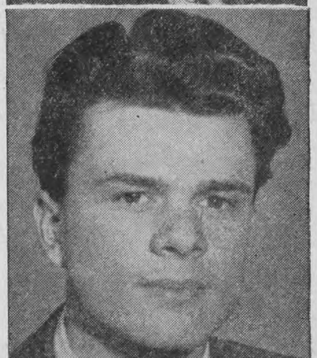
БОГДАН МУЛЯВКА.

Це є його другий рік у Колеґії. Він є веселий збиточник, і все співає модерні пісні й забавляє дівчат. Бере курс медицини (лікаря) і хоче бути лікарем. Він любить грати і співати, а також дуже любить спорт.

ВАСИЛЬ ПЕРХАЛЮК

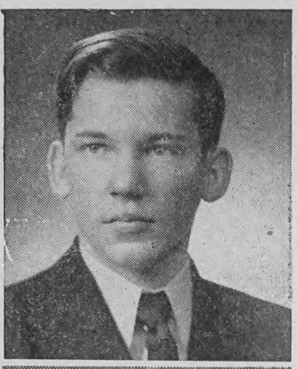
Походить з Шортдейл, Ман. По скінченню курсів вищої школи в Роблин й Бійлд, він тепер бере курси другого року університету. Він любить грати в галку. Він є все веселий.

КОРНИЛІЙ САВЧУК.

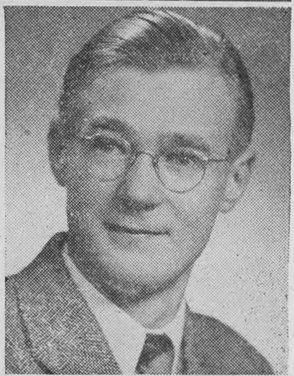
Походить з Інсінґер, Саск. Корнилій є дуже веселий, і ніколи не журиться нічим. Він тепер бере курс університету. Його улюблена фільософія є: „Чоловік лише раз жиє, тому треба спати скілько вдасться".

МИРОСЛАВ СЕНИШИН.

Походить з Смокі Лейк, Алта. Він бере курс медицини в університеті і думає колись стати лікарем. Він любить їздити на колісцятах (ролер скейтінґ), і грати круглівку (бовлінґ). Також інтересується фотоґрафіями. Він так само любить грати на ґітарі. Коли щось з дому дістане з їжі, то любить все роздавати...

ОРЕСТ ШЕВЧУК.

Походить з Ґарленд, Ман. Цього року бере другий рік університету. Любить грати в гокей, любить музику і багато читає книжок Є тихим, щирим, примірним студентом. Вірить, що треба любити своїх ближніх, як самого себе.

ҐЕОРҐІНА ФЕДОРАК.

Походить з Алберти; вона бере цього року другий рік університету. (Економіку Домового Господарства). Вона дуже щиро вчиться і хоче перейти всі іспити з добрим вислідом. Любить музику.

КИРИЛО ФІЛЕВИЧ.

Походить з Роблин, Ман., тепер бере курс університету. Він є веселий і всі його люблять. Своїми історійками він всіх звеселяє, а особливо, коли виступав в ролі „окшиніра". Він любить грати в галку. Він завше сміється і розвеселяє всіх.

ІВАН ХАЛАТУРНИК.

Походить з Сандавн, Ман. Він був учителем вищої школи. Тепер бере третий рік університету. Підчас війни він вислужив два роки при маринарці. Він вчив студентів Колеґії руханки (фізичних вправ). Він є вибраним провідником Товариства Альфа-Омеґа на слідуючий рік.

ВОЛОДИМИР ЮРИЙ.

Походить з Ґарленд, Ман., й був учителем Він інтересується музикою. Любить грати в гал-
Він інтересується музикою. Любить грати в гал-
ку і також любить пливати. Його фільософія є така: „Пробуй, доки не виграєш”.

СТУДЕНТИ ДВАНАДЦЯТОЇ КЛЯСИ.

КАТЕРИНА БАРАБАШ.

Походить з Бисет, Ман., де є копальні золота „Сан Антоніо”. Тепер бере дванадцяту клясу, і як покінчить, то буде учитися на сестру милосердя. Вона любить співати, збірати поштові марки й займається спортом. Вона є дуже весела й все сміється й любить знайомство з новими людьми. Також любить іти на прохід. Її мотто є: „Будь весела, і світ буде веселий з тобою”.

ЗОРЯ ВАСИЛІВ.

Походить з Бюкенен. Саск., де вона брала одинадцяту клясу. Тепер бере дванадцяту клясу і може буде учителювати. Вона любить Саскачеван ліпше ніж Манітобу і дуже скучає за домом. Любить музику, читати, спорт і писати вірші. Її фільософія є: „Практика, це є найліпша наука’.

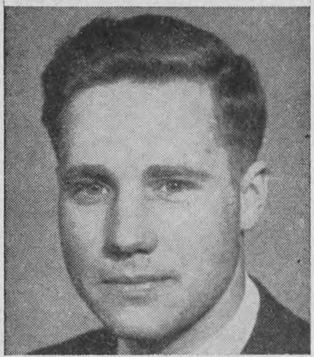
ДОКІЯ ГУЦУЛЯК.

Походить з Рорктон, Ман. Вона учителювала один рік, і тепер бере дванадцяту клясу. Вона любить читати, танцювати і „Історію”. Вона є тиха і завше вдоволена з життя. Її фільософія є: „Роби другим те, що ти хочеш, щоб вони робили тобі”.

ПЕТРО ГУЦУЛЯК.

Він живе в Винипеґу, і докінчує двнадцяту клясу. Його мало видно, бо він все вчиться, чи то в Колеґії, чи то вдома. Він є тихої і веселої вдачі й ніколи не сумує.

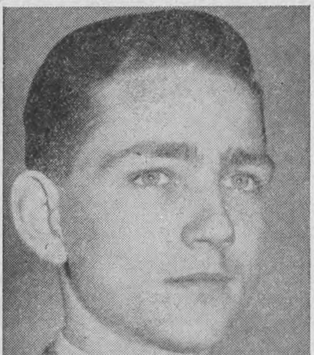
ЗЕНОН ДРУЛЬ.

Походить з Росборн, Ман., і бере дванадцяту клясу. Інтересується спортом й любить совгатися, грати в галку (бейс бол) й пливати. Він є провідником Спортового Комітету. Також любить музику, грає на ґітарі і скрипці. Його мотто є: „Роби другому те, що вони роблять тобі"

МИХАЛІНА КАПЕЦЬ.

Походить з Роблин, Ман. Учителювала минулого року і дуже добре її повелося. Вона цього року бере дванадцяту клясу і думає знов іти учителювати. Вона добре вміє робити альґебру і також любить математику. Любить вишивати, плести, й займається спортом й є секретаркою „Студентського Кружка".

ВОЛОДИМИР ЛАСЬКО.

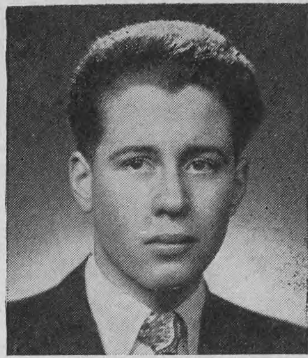
Походить з Едольф, Ман., і бере дванадцяту клясу. Інтересується спортом і любить їздити на колісцятах (ролер скейтінґ) й гратись в галку (бейс бол). На другий рік хоче іти до університету. Він вірить, що „Розумний чоловік є твій провідник".

НАДІЯ НИЧКА.

Походить з Ешвил, Ман., і бере дванадцяту клясу. Любить читання, музику і спорт. Хоче бути учителькою. Вона тиха й задоволена з життя. Її мотто є: „Все роби найкраще, і найкраще завше тобі буде".

РОМАН ПАНЬКІВ.

Походить з Дуфрост, Ман., і бере дванадцяту клясу. Дуже сподобав життя в Колеґії, бо вернувся цього року. Він все веселий і любить грати в галку. Він любить пливати, а з наукових предметів найбільше любить хемію і зоольоґію з ботанікою. Він запровадив рибну годівлю, розвів жаб і раків, а особливо цвіркунів (крікетс), які співають в ночі й розвеселяють Колеґію.

ІВАННА САВЧУК.

Вона живе в Винипеґу і бере дванадцяту клясу. Минулого року брала перший рік університету. Вона любить писати вірші, співати й вишивати. Вона є дуже жвава і приємна. Її фільософія є дуже незвичайна: „Не роби сьогодня, що можеш зробити завтра".

ПЕТРО СЛОНОВСЬКИЙ.

Походить з Ґарленд, Ман., учителював минулого року. Цього року бере дванадцяту клясу. Він любить грати в гокей і в галку (бейс бол). Все жартує і є веселий цілий час. Його фільософія є: „Пробуй найліпше робити, що ти хочеш".

САВЕЛЯ ШЕВЧУК.

Походить з Ґарленд, Ман.. і бере дванадцяту клясу. Найліпше, вона любить предмет математики. Любить грати на мандоліні і думає бути сестрою милосердя. Її фільософія є, „Дай світові найліпше, що ти маєш, і найліпше сьвіт тобі віддасть в заплату."

ЕВГЕН ЯНКОВСЬКИЙ.

Мешкає в Винипеґу, і бере дванадцяту клясу. Він інтересується спортом і любить танцювати. Його найліпший предмет є фізика. Його фільософія є: „Запряжіть свій віз до зорі, а коли не досягнете цілі — то хоч знаєте, що ви дивитеся вгору".

СТУДЕНТИ ОДИНАДЦЯТОЇ КЛЯСИ.

ОНА АРСЕНИЧ.

Живе у Винипеґу і що-ранку спішить до Колеґії на лекції. Вона бере одинадцяту клясу. Хоче бути сестрою милосердя й любить їздити човном, як місяць світить. Ніколи не сумує Любить вчитися, але має свою методу, іншу від своїх учителів. Її мотто є: „Тиша є золота, але вона ліпше любить срібло".

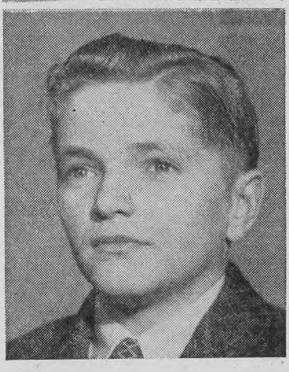
МИРОСЛАВА БЕХ.

Приїхала з Карловрі, Ман. Бере одинадцяту клясу ,і хоче стати учителькою. Любить писати писанки. Тихої, приємної вдачі. Любить жартувати і другим помагати. Щоби не змарнувати часу, вона багато читає. Добре вчиться і старається добитися до своєї Мети. „

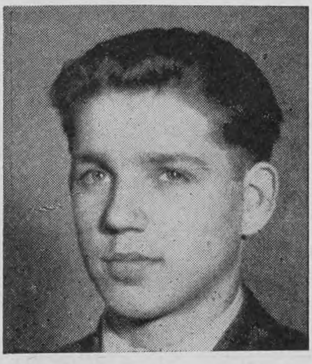
МАРІЯ ВАРАНИЦЯ.

Походить з Кендіяк, Саск., й є тихої, доброї, й милої вдачі. Вона бере стеноґрафічний курс і добре пописується. Любить їзду на двоколеснику. Вона гарно вишиває і любить українське мистецтво. Ніколи не спізняється до кляси і пильно уважає у клясах підчас лекцій.

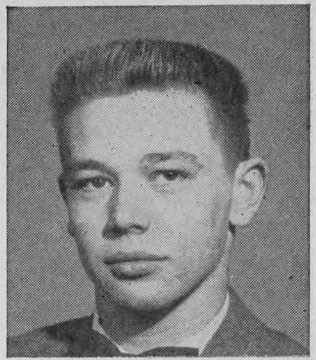
НЕСТОР ГРИШКЕВИЧ.

Походить з Роза, Ман., і бере одинадцяту клясу. Хоче брати Теольоґію, і любить прислугувати при священникові в каплиці. Найменший з наших хлопців, і де лише піде, за ним виростають, як гриби зпід землі, його малюнки. Він добре пописався, як артист до нашого тижневика. Інтересується всіма спортами. Його фільософія: „Не зле, але могло би бути ще ліпше..

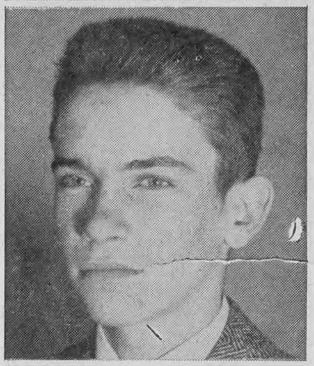
МИХАЙЛО ЛАСЬКО.

Походить з Едольф, Ман., і ходить до Колеґії св. Івана через дорогу, й є у девятій клясі. Він інтересується спортом. Вірить, що треба бути найліпшим щодо годин, й пунктуально приходити до кляси.

МОДЕСТ ҐЕРЕЛЮС.

Походить з Овкборн, Ман. Він бере одинадцяту клясу, інтересується музикою, і дуже любить латину. Здібний до науки і серіозно до неї береться. Він є веселої, не смутливої вдачі. Він вірить у фільософію: „Тікай від клопоту як можна найдалі'.

ЕВГЕН ҐЛІЦЬКИЙ.

Походить з Форт Вілліям, Онт., і бере одинадцяту клясу, та дуже добре вчиться. Інтересується спортом і любить дуже дебатувати. Він є дуже веселої вдачі і ніколи не сумує. Його практична фільософія є: „Потерпи козаче, отаманом будеш'.

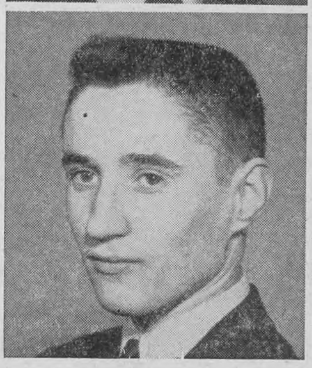
НАТАЛЯ ЖУК.

Походить з Попларфілд, Ман., і любить учитися. Бере одинадцяту клясу. Наталя є дуже жвава дівчина, любить жартувати й робити цукорки (фодж). Звеселяє других своєю веселою вдачою. Однак найліпше любить вчитися альґебри. Її мотто є: „Люби всіх, а довіряй тільки деяким".

ВАСИЛЬ ЖУК.

Походить з Попларфілд, Ман., і минулого року був в школі в Тулоні, а тепер бере одинадцяту клясу і добре вчиться. Любить музику і фізичні вправи. Є тихої й доброї вдачі і завжди готовий зробити якийсь жарт. Він любить латину, а також займається спортом. Його мотто є: „Поволи й певно, це найліпша дорога до щастя".

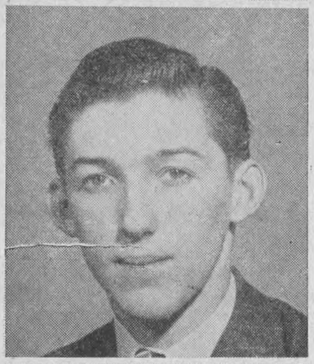
ЯРОСЛАВ КІЛИК.

Походить з Джесмин, Саск., і бере одинадцяту клясу. Дуже любить жарти і ніколи не впадає в мелянхолію. Він є нашим „стук-пук чемпіоном". Також він є капельмайстром нашої орхестри, відомої добре всім під назвою „Тюн Твистерз". Добре грає в гакей. Завжди нас розвеселює своїми надзвичайними жартами. Його фільософія є: „Поки є життя, доти є і надія".

РОНАЛЬД КОГУТ.

Походить з Роза, Ман., і бере одинадцяту клясу. Тихої вдачі, посвячує весь свій час після лекцій на будову літаків, що ніколи не літають. Любить також фізичні вправи, і боротися з сильнійшими ніж він. Його філософія: „Тиха вода греблю рве".

ВАСИЛЬ СОЛОМОН.

Походить з Роблин, Ман., і бере одинадцяту клясу. Він є прихильний до всіх і доброї та веселої вдачі. Знаменито грає на пяні, добре танцює і любить всяку музику. Теж дуже добре пописується у всіх спортах. Він вірить, що музика то є чар".

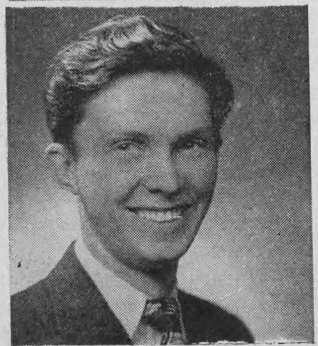
ЛЮБА СТОРОЖУК.

Походить з Вайта. Ман. Вона бере одинадцяту клясу. Це наша танцюристка народніх танків, і все весела й дуже жвава. Вона любить жартувати й їздити на колісцятах. Вона принесла нам багато радости й сонця своєю дівочою й доброю натурою.

ОЛЕСЯ ТАНЧАК.

Походить з Роза, Ман., і бере одинадцяту клясу. Любить танки й їздити двоколесником. Вона хоче бути учителькою, або детективом. Дуже всім захоплюється і завжди любить жартувати й сміятися. Її мотто є: „Слава не в тім, щоби пропасти, але з правдою знов ославитись".

ФЕДЬ ШПИТКОВСЬКИЙ.

Походить з Виндзор, Онт., і бере одинадцяту клясу.. Він є знаменитий співак і є учасником славного „Мужеського Хору". Також любить українські танки і музику. Він радить, що „Працювати за багато, а спочивати мало, тим чоловік не вдіє багато".

IV. УКРАЇНОЗНАВСТВО Й УКРАЇНСЬКІ ЛІТНІ КУРСИ В КОЛЄҐІЇ ВАРТІСТЬ УКРАЇНСЬКИХ ЛЕКЦІЙ

„Учітеся, брати мої,
Думайте, читайте.
І чужого научайтесь
Й свого не цурайтесь.”

Так писав найславніший поет Українського Народу, Тарас Шевченко. Пізніше ось як писав Ісидор Воробкевич: „Мово рідна, слово рідне, хто вас забуває, той у грудях не серденько, а лиш камінь має”.

От тому шануйте, молоді, рідну нашу мову й навчайтесь розмовляти своїм рідним словом! Студенти Колеґії повинні числити себе надзвичайно щасливими, що мали нагоду сповняти це бажання наших славних письменників й борців народньої свободи. Тут вони мали добру нагоду обзнайомити себе із минувшиною Українського Народу — його історією, культурою, літературою й всім іншим.

Знання є дуже вартістне, але тоді лише, як воно є запряжене до праці на користь народові. Знати про українську історію, її літературу й культуру, але тримати її замкнену, є гірше ніж її зовсім не знати.

Що ж до українських лекцій в Колеґії св. Андрея в Винипеґу, то Історію України викладав Проф. Мартиновський кожного понеділка. Знаючи свій предмет дуже докладно й точно, Проф. Мартиновський зробив свої виклади дуже ясними й легкими для зрозуміння, так, що студенти слухали з великою увагою й переймали науку дуже добре й легко.

В вівторок ми мали Історію Українців в Канаді або Провідництво. На початку року п. Гаврилюк викладав лекції про життя українців в Канаді та їх поступ на культурно-народньому полі. Такі бесідники, як п. Сирник, були запрошені давати відчити про ріжні галузі українського життя в Канаді. Пізніше в році п. Сарчук почав викладати лекції про Провідництво, на яких він зазнайомив студентів з ріжними українськими орґанізаціями в Канаді й підкреслив вагу й потребу ставати народними працівниками в нашім будучім життю. Лекції провідництва й історії українців в Канаді були мабуть найцікавішими за всі лекції.

Кожної середи, п. Волошиновський викладав українську граматику для тих студентів, що вже вміли читати й писати по-українськи. Студенти багато скористали з цих лекцій, що можна добре пізнати по величавім поступі в їх українській мові.

Кожного четверга, п. Сарчук викладав лекції української літератури, на яких студенти брали одну драму „Степовий Гість” і ріжні поеми Тараса Шевченка. З нагоди цих лекцій студенти, під режісурою п. Сарчука, вдійсності відограли драму „Степовий Гість”, яка принесла їм велику славу в місті Винипеґу.

Іншими вечорами п. Гаврилюк і пані Сирник мали лекції української мови з тими студентами, що ще тільки вчилися читати й писати по українськи.

Велика честь, похвала й подяка належиться нашим учителям української мови, літератури й культури, історії й театрального мистецтва й драми, що вони так багато посвятили дорогого їм часу й вчили нас українознавства в Колеґії. Ми віримо, що студенти, котрі глибоко й уважно прослухали курси українознавства, знайшли в них велике майно для приготовлення себе до дальшого вартісного життя, де б то не було, а головно в околицях серед українського населення.

Кожному студентові українського роду є дуже потрібним знати про себе, це значить, знати українську мову, історію, літературу, культуру й поступ українського народу в Канаді. Це все можливо нам було здобути в Колеґії св. Андрея в Винипеґу протягом одного шкільного року.

В цих кількох словах ми лише піддали вам деякі причини, чому ми мусимо числити вартісним українознавство, як і де ми його можемо здобути.

Іван Халатурник,
Орест Ґорчинський.

УКРАЇНСЬКІ ЛІТНІ КУРСИ ПРИ КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕҐУ.

Зі заснуванням Колеґії св. Андрея в Винипеґу відкрилася нова сторінка в історії українців в Канаді. Колеґія, як виховавча інституція, виховує духовних і світських провідників для українського населення, обзнайомлює українців з їх культурою, привертає їх до належного релігійного життя й стає серцем українського народнього тіла, звідки випливає та оживляюча національна кров, яка є необхідною для існування й розвитку нашого загалу в Канаді.

За короткий час свого істнування Колеґія св. Андрея дуже ясно показала своє значіння серед українського народу й доказала, що вона може належно виконувати своє завдання. Окрім заснування Теольоґічного Факультету при Колеґії й виховання студентів XI і XII кляси в належнім українськім і християнськім дусі, Колеґія рівночасно постаралася завести українські літні курси для тих хлопців і дівчат, що не мали нагоди познайомитися з українською культурою, або хотіли б блище познайомитися з нею. Такі курси виховують провідничі громадські сили, на яких могла б спиратися громадська праця по наших громадах, і підносять особисту вартість курсантів, виховуючи їх на свідомих і поважніших людей.

Участники Перших Українських Літніх Курсів при Колеґії св. Андрея в Винипеґу.

Перший ряд (сидять): Зеня Стечишин, Маруся Вовк, Борис Клим, Василь Бейко, Евген Кирилюк.
Другий ряд (сидять — вчителі): А. Павлик, п-ні О. Войценко, Василь Сарчук, Ю. Стечишин. п-ні А. Статникова. проф. Д. Мартиновський (Директор Курсів), о. М. Юрківський, Й. Богонос, Волод. Богонос, М. Вишневецький, п-ні Н. Когуська, п-на Г. Романчич.
Третій ряд (стоять): Григорій Пінюта, Іван Ґавінчук, Орест дяків, Теодор Шпитковський, Мирон Пахолок, Віра Левицька, Емілія Тихоліз, Маруся Присяжнюк, Галя Когуська, Ганка Черепаха, Леся Паньків, Едита Дзвін, Анастазія Філик, Маруся Гладинюк, Елисавета Олійник. Зоня Клим, Оля Клим, Вікторія Буґера, Галя Лободовська, Оля Козак, Маріон Войчук, Анна Гаврищак.
Четвертий ряд (стоять): Катерина Семенюк, Маруся Романюк, Марія Семенюк, Анастазія Фіґус, Анна Фіґус, Михайло Кравчук, Симон Німчук, Стефанія Малюта, Петро Савчук, Іванна Савчук, Борис Фербей, Дарія Савчук, Роман Слюзар, Ірина Фербей, Володимир Антонишин, Анастазія Слижук, Марія Слижук, Анастазія Бусько, Она Арсенич.

Переглядаємо записки перших Українських Літних Курсів при Колеґії св. Андрея в Винипеґу, і те веселе життя участників курсів робить на нас таке миле враження, що кожному захотілося б вчащати на них кожного року.

Лекції починалися в 9-ій годині рано й тривали до 9-ої вечером, розуміється з перестанками.

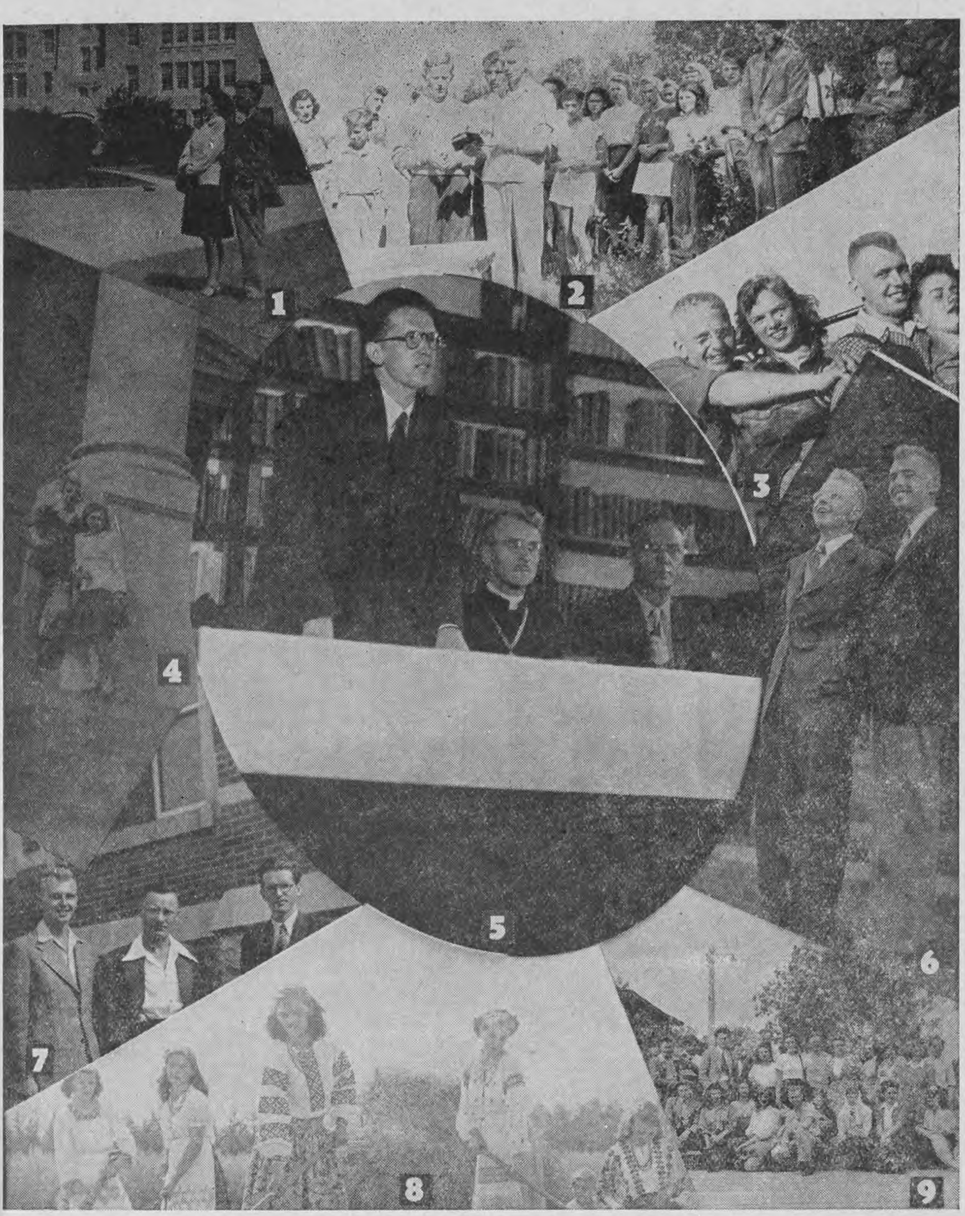
Дуже популярними лекціями були виклади п. Юліяна Стечишина про історію українців в Канаді та його лекції українського правопису, які пізніше продовжував Директор Курсів п. Д. Мартиновський. Лекції проводу в громадському життю, що їх викладали такі визначні особи й громадські діячі, як о. прот. С. В. Савчук, В. Сарчук, п. Я. В. Арсенич, п. Крипякевич, п. І. Паламарчук, також користалися великим успіхом і це вказує на те, що в майбутньому треба звернути особливу увагу на ці лекції, розширити й розгалузити їх. Лекції мовознавства п. Ю. Волошиновського скупчили коло себе найбільше число курсантів і не тільки захопили їх увагу, але достарчили багато приємних хвиль й насолодки при читанню таких цікавих оповідань, як „Захар Беркут" і „За сестрою".

Лекції диріґентури і співу під управою п. Володимира Богоноса та лекції народніх танків п. Мирослава Вишневецького мали теж велике число учнів, а лекції пані Статникової з Історії України й народного мистецтва перенесли наших курсантів в минувшину та в оточення історії України.

На курсах викладав також п. Йосип Богоніс — церковні й народні співи, о. Юрківський й п. Крипякевич — інструментальну музику й загальний спів.

Не дивлячись на те, що програма курсів була багата й ріжнородна, то дирекція подбала, щоб студенти мали досить вільного часу на товариські забави, на відпочинок і на витворення тієї приємної, привітливої атмосфери серед курсантів, яка мала б остатися з ними на ціле їх життя. Студенти самі створили свій програмовий комітет, який щонеділі орґанізував прогульки десь поза Винипеґом, або в парку в місті, щоб дати можливість студентам відпочити на свіжому воздусі серед сприятливої атмосфери.

Хлопці й дівчата улаштували своїми власними стараннями й силами приняття з приводу іменин курсанта Бориса Фербея. Іншим разом всі їздили до Ґренд Біч, де весело провели час та смачно пообідали й повечеряли на свіжому воздусі на березі озера. Пізніше відбулося приняття в Килдонан Парку, де всі учасники дуже примірно забавлялися до пізнього вечера. Там грали в „бейс бол", „софт бол", „крокет" та співали народні пісні. Та мабуть ніщо так довго не остане в памяти, як та приємна хоч і довга подорож автом і шкільним автобусом до Ґалл Лейк на запрошення пані Вишневецької. Там курсанти ловили рибу,

Образки з Перших Літніх Курсів при Колеґії св. Андрея в Винипеґу.

1) П. Борис Фербей, наш диріґент й секретар з панною Сорокою Евою з Пенсильвенії оглядають місто Винипеґ.
2) Студенти-курсанти на молитві в неділю 27-го липня, 1947, над озером Ґалл Лейк (гостина у пані А. Вишневецької).
3) Наші студенти на карузелі в Кілдонан Парку.
4) П. Роман Слюзар з Монтреалу з панночкою Е. Сорокою оглядають будинок парляменту в Винипеґу.
5) "Ґрадюейшон дей" в Бібліотеці Колеґії. Проф. Д. Мартиновський промовляє до Курсантів. Сидять з ліва на право: о. прот. С. В. Савчук (голова), п. Ф. Т. Гаврилюк (член Дирекції).
6) Наші студенти оглядають найвищий будинок в Винипеґу.
7) Гість лектор з Саскатуну (в середині) п. Юліян Стечишин після лекції "Історія українців в Канаді".
8) Проба на представлення „На Сіножаті' на дійсній сіножаті в Ґалл Лейк, Ман.
9) Екскурсія курсантів до озера Винипеґ Біч.

збирали ягоди, саскатуни й черниці, а вечером розкладали вогонь і смажили ковбаски. При цьому вогні учасники співали до пізньої ночі. На другий день після звичайного купання — відбулися спеціяльні недільні молитви, на яких були присутні окрім курсантів і анґлійці, що в той час були на відпочинку в літніх домах при цьому озері. Після обіду учасники екскурсії їздили на звичайному фармерському возі через поля, сіножаті й ліси. Тільки той, хто їхав на ньому, зрозуміє, яку велику приємність зробила на всіх ця прогулька.

Одної неділі всі курсанти їздили до Міського Парку дивитись на звірів та слухати музики банди, що звичайно виступає в неділі літом та бавить публику.

На закінчення перших українських Літніх Курсів при Колеґії св. Андрея в Винипеґу, Дирекція в порозумінню з програмовим комітетом улаштувала концерт в Плейгавз Театрі, на якім вже виступали нові сили — студенти курсанти. Виступав мішаний хор під управою Вол. Богоноса та студентів-диріґентів, були сольові співи, мужеський квартет, дуети на піяні, деклямації й танки. Також була відіграна пєса, чудовий малюнок-жарт на одну дію з побутового життя на Україні під заголовком „На сіножаті".

Літні Курси закінчилися молебнем, в якім студенти дякували Всевишньому за те, що дав їм можливість закінчити щасливо ці Курси й просвітив їх розум і серце, так щоб вони з пожитком для себе й на радість й користь своїм батькам і українському народові здобули те знання, яке їм учителі й вихователі змогли дати в так короткому часі.

Оце є короткий огляд Перших Українських Літніх Курсів при Колеґії св. Андрея в Винипеґу. Курсанти не тільки що багато навчилися, але рівночасно провели час у веселім товаристві, і це не завсіди залишиться в їх памяті. Навіть року ще не минуло, як ці курси відбулися, а їхні наслідки вже показуються у виді молодих сил на громадській арені. Ось що пише один дописувач в обіжнику „Око", який видає відділ СУМК ч. 145 в Едмонтоні: „Але одна подія заінтересувала мене таки дуже багато. Шепнув мені хтось, що едмонтонський СУМК має свого власного диріґента в особі Бориса Фербея. Я витріщив очі. Став я допитувати знайомих людей, як те чудо сталося, ну й довідався, що так і так, що Борис був на Літніх Курсах в Колеґії св. Андрея в Винипеґу, навчився там дещо з диріґентури й вже диріґує сумківським хором. Та ще в придачу похвалили мені, що він вивчив свій хор так, що варто послухати. Концерт, кажуть, такий устроїв, що публику за серце вхопив."

Я думаю, що кращого прикладу не треба, щоби показати, яке значіння такі українські курси мають для українського громадянства.

Так як вторік, Українські Літні Курси будуть і кожного року відбуватися при Колеґії св. Андрея у Винипеґу. Цього року на курсах бу-

дуть викладати між іншими такі визначні учителі, як проф. Дорошенко і пані Дорошенко, і це вже саме говорить за успіх курсу. Товариське життя не може бути менше веселе, як було минулого року, а є вигляди навіть на краще.

Отже українські хлопці й дівчата повинні постановити собі відкласти один місяць своїх вакацій на українські літні курси. Це не тільки буде милою розривкою для них, але й дорогоцінною наукою.

Отже не легковажте цеї нагоди, хлопці й дівчата! Самі використайте її й привезіть своїх товаришів. Ви не пожалуєте, а ваші товариші будуть вам дуже вдячні.

Орест Ґорчинський, голова Студ. Кружка.

УКРАЇНСЬКА МОВА В КОЛЄҐІЇ

Є такі з студентів, які уважають, що без української мови вони можуть прожити. По їх думці, їм виглядає, що їм вистарчить знати лише анґлійську мову. Вони на кожному кроці, де-би-то не було, чи в кімнаті, чи на коритарі, чи в їдальні, чи то на вулиці в розмові з товаришами-українцями стараються говорити лише по анґлійськи.

Статті в нашому студентському тижневику є писані частенько анґлійською мовою. Отже який висновок ми можемо витягнути із цього? Коли ми вже тепер не хочемо говорити по українськи, хотяй і вміємо, чи маємо нагоду навчитися, то можна робити припущення, що наші діти взагалі не будуть знати української мови, бо їх не буде кому навчити тому, що теперішні студентки й студенти, а будучі матері і батьки вже нині, не прикладають належної уваги і значіння рідній мові. Я хотів би взяти, як примір, наші студентські збори, підчас яких, багато з нас вживає анґлійської мови. Я вповні розумію потребу знання анґлійської мови, але коли візьмемо під увагу, чому ми знаходимося саме тут, в українській Колеґії, а не в іншій, і чому ми заложили студентське товариство при Колеґії св. Андрея, тоді ми зрозуміємо нашу мету!

На таких зборах студентських, дорогі друзі, ми не вибіраємо послів до парляменту, ми не рішаємо тут справ великого політичного значіння, тому не є обовязково висловлювати свої думки в анґлійській мові. Наша мета зовсім не та. Ми скупченні тут тому, щоби в українському окруженню ми кінчили наші встановлені студії, вивчали український мову, пізнали звичаї наших прадідів, культуру й взагалі минувшину нашого народу. Далі, щоби тут у студентських товариствах, чи в інших культурних орґанізаціях ми молоді вчилися громадської праці, щоби в будуччині ми могли заступити чи змінити наших бать-

ків, і на тих постах громадських працівників виявити себе негірше від наших попередників. Це наша мета, до якої ми мусимо прямувати і наш шлях, по якому ідучи, ми тільки зможемо осягнути нашу ціль.

Правда, я розумію, що головна мета кождого з нас — це його основні студії, те, що ми обовязково мусимо знати анґлійську мову, але як сказав Тарас Шевченко:

„І чужого научайтесь,
Свого не цурайтесь:
Бо хто матір забуває,
Того Бог карає...”

Не треба думати, що коли, знаходимося нині в Канаді, ми мусимо бути лице „канадійцями” і про все інше забувати. Був час колись в історії, коли жиди покинули свої землі й перенеслися в Египет, де жили довгий час в достатках, але на світі бувають вічні зміни, тож і на жидів прийшли переслідування та Єгипецька неволя, і вони мусіли втікати з Египту: довший час блукали по пустині, а опісля, повернули на призначену землю, яку раніше покинули.

І сьогодні ми можемо брати примір із жидів, які навчені історією, хотяйби й недавно, минулих років, розуміють велике значіння істнування своєї вільної Батьківщини-Палестини, і нині вони всі як один бажають і докладають усіх зусиль до створення жидівської держави на їх прабатьківських землях. І нікому з американських чи канадійських жидів сьогодні не є байдужа жидівська мова чи історія жидівського народу. Тим більше рідня мова та минувшина і будуччина українського народу не може бути байдужа і молодому українському поколінню, яке має запевнити нам наше істнування та нам українцям питому нашу культуру й духовий наш доробок й богацтво.

Степан Зузак.

„ЯКА БУДУЧНІСТЬ”

Коли б хто поїхав по Канаді сьогодні поміж нашими людьми, то всюди він почув би від українців, що вони „одним болем болять”. „Яка наша будучність?” — всі один одного питають.

Коли ми добре застановимося над оцим питанням, оцим болем українців, то побачимо, що воно вдійсності є над чим думати, бо це важне й велике питання для нас всіх.

Багато з наших свідоміших громадян дуже журяться отцим питанням й хотять зарадити лихові. Вони жертвують великі суми грошей, підтримують Церкву й наші орґанізації й будують виховавчі інституції,

деб можна було приготовити будучих народніх провідників й таким способом запевнити свою будучність й дати можливість молодому поколінню й надалі встояти на добрім українськім ґрунті.

Нам не треба про це забувати й безперестанно жертвувати гроші на культурно-освітні й виховавчі інституції, де б можна було мати добру бібліотеку, де можна було б утримувати найліпших учителів й де б можна було виховувати українських дітей на народніх провідників.

Ми є в силі сьогодні побудувати гарні будинки, набути потрібних книжок й наукових приладів й є в силі умеблювати як найліпше наші виховавчі інституції й культурні установи.

Одне, чого ми не можемо за ніякі гроші набути, то це — придбати справжніх, ідейних, відданих й працьовитих провідників нашого народу, наших учителів, наших священиків, наших письменників й редакторів, наших політиків й наших людей на кожному полі громадського й церковного життя.

Ця проблема не є одною з тих проблем, яка може бути залагоджена грошима. Це є складна проблема виховання нашої молоді й провідничої верстви для нашого загалу в Канаді. Процес життя кожної людини й кожного народу вимагає довготривалого й всебічного плекання духових вартостей людей. Це є виховання від дитинства, це є довгий та мозольний процес плекання майже від колиски, бо це власне в перших літах дитинства й юнацтва, що наші ідеали й напрям в життю вперше кристалізується й приймає означені форми й вираз. Це від них залежить пізніший характер, розум й воля людини, а також характер, розум й воля цілої суспільности.

Нам треба отже дбати про нашу молодь в першу чергу, бо коли не буде відповідного матеріялу для виховання й навчання, то ніякі найліпші учителі, ніякі книжки й все те, що є потрібне до науки, не зможе прийти на поміч, як що забракне тих, що зможуть й будуть приготовлені брати й черпати ту науку, яку Колеґія їм подаватиме. В старших віком, скажім після 18—20 років, навіть найліпші учителі не зможуть вщепити тієї науки й того народнього культурного духа, які ще є можливі в молодому віці. Це почуття мусить бути вже прищеплене, воно може тільки більше в Інституції розвинутись, приняти виразніші й ясніші форми й отримати належне оформлення в застосованню до практичного життя.

Так само смуток наш й журба мусить бути не лише в тому, що нам бракує провідників нашого народу, але й в тому, що нам починає бракувати наших людей, які все більше й більше розгублюються й зникають з українського обрію й плятформи життя. Навернення цих людей й затримання тих, що можуть відійти є також не-аби якою проблемою. Бо нащо нам добрі й щирі працівники, нащо нам працювати на громадськім полі, як що не буде щирих й добрих українських громадян, з

якими можна було б провадити культурну, освітню, церковну й громадську працю серед українського загалу в Канаді. Хтось, розуміється, може сказати, що наші українські громадяне не подбали про те, щоби були церкви, школи, народні доми й все те, що є потрібне для виховання наших дітей й нашої молоді на добрих громадян. Однак так не є; наші батьки подбали про будинки, побудували церкви, школи й народні доми, але на превеликий жаль не заповнили їх молодим поколінням й надійними людьми праці й посвяти для свого народу. Вони не подбали, щоби сини їх й дочки були приготовані перебрати оце наслідство й допровадили до тієї пропасти, яка тепер ділить молоде покоління від старшого. В цьому й лежить вся сьогоднішна траґедія й велика розбіжність інтересів між дітьми й батьками, розбіжність ідей, розбіжність думок, розбіжність зацікавлень й стремлінь.

Для того, щоб врятувати теперішнє положення між батьками а провідниками, повинно бути повне розуміння й батьки повинні розпочинати діло підготовки виховавчої праці для народу, яку пізніше б провідники розвивали й провадили далі. Народні інституції не можуть ввести в життя молоді нового побуту, звичаїв, навичок. Народні інституції можуть тільки виховати провідників в тому напрямкові, щоб ці звичаї й побут плекали й насаджували серед свого суспільства, але початки таких звичаїв й побуту мусять дати батьки в родинному окруженню, вдома.

З теперішнього нашого трудного положення може бути тільки одинокий вихід, а це, щоб наші батьки й провідники кооперували в вихованню молодого покоління. Для цього треба, щоб родичі давали в своїх домах потрібні початки, впоювали в дітей наші традиції й звичаї, давали їм початки української мови, пісні й культури, а пізніше наші провідники в молодечих орґанізаціях, священики в недільних школах й церквах й учителі разом з наукою в школах й виховавчих інституціях завершували б розпочате батьками діло.

Нам треба не забувати про те, що мова, культура й характер не є вродженими в кожній людині, а набуваються вихованням. Щоби забезпечити себе на будучність, щоб зберегти свою мову й культуру, нам треба сьогодні памятати що це є одинокий спосіб нашого спасіння. А інакше, ми й не маємо права думати, що якесь чудо станеться й наші нащадки зостануться українцями. Преса не зможе сама всего зробити, бо вже деякі українські часописи починають друкувати сторінки в анґлійські мові. Ми можемо бути цілком певні, що коли обставини виховання не будуть українські, то діти також не будуть українцями.

Нині старші громадяне, як що Ви вдійсности турбуєтесь справою нашої будучности, то вже тепер Ви повинні посвятити себе більшій праці й звернути увагу на своїх дітей. Коли Ви хочете мати українців

добрих й гідних громадян, — то вже сьогодні можете запевнити їм будуччину через належну опіку й посвяту вдома й потрібне виховання в наших виховавчих інституціях. В таких обставинах, в яких наша молодь сьогодні виростає, якій присвячується так мало заінтересовання й опіки зі сторони старших, нам нема чого питати або думати про нашу будучність, бо вона є сама собою вияснена.

Час подумати, щоби наша молодь мала потрібне виховання й потрібні обставини; памятаймо що будучність залежить від молодих, а молоді люде є такі, як й ті обставини, в яких вони виросли. А обставини є завше такі, якими їх творять старші, бо діти отримують в спадщині такі обставини, які творять їх родичі.

Першими провідниками українців в Канаді були ті, що приїхали з Европи. Це були добрі українці, що стали пізніше добрими громадянами. За ними слідували їх сини, яких вони виховали на таких, яких вони собі бажали, та всеж не дали їм всего, що було потрібне. А ті дальшому поколінню ще менше дають.

Провідники нинішні наші вбільшости вже тут родилися, це ті сини, яким батьки передали знання й почуття до української культури й слова. Вони передали їм свою традицію й культуру, оскілько могли передати, але передали замало для всіх вимог тутешнього життя.

Тепер приходять часи, що провід перейде в руки тих, що мали нагоду користати з двох культур, з культури української й з загальної культури канадійської. Тепер ми зобачимо як багато могли скористати сини оцих батьків, що мали нагоду рости й виховуватися в двох культурах.

Отсі будуть нашими провідниками. Від того, як багато вони передадуть своїм дітям й буде залежати наша будучність.

Перед нами стоїть — питання, щоб ці провідники були найліпшими українцями, найсвідомішим елементом й найліпшими громадянами тутешними, й щоб вони передали як найбільше з цих двох культур й зробили з наших молодих хлопців й дівчат найліпших українців і громадян.

Над цим ми можемо сьогодні застановлятися, а час покаже, що ми зробили й що чекає нас в будуччині.

Мирослав Григор.

НАША ЦЕРКВА Й САМОСТІЙНЕ ЖИТТЯ.

Амбіція кожної розумної людини є зажити самостійним життям Не раз перед нами повстає питання, як і де ми можемо отримати до-

свід для самостійного життя. І на яких засадах самостійне життя найбільше опірається. За цим ми мусимо шукати там, де є найбільше самоуправи. Це ми можемо дуже легко й ясно побачити тут в нашій Православній Церкві та в її внутрішньому життю. Наша Православна Церква є автокефальна, це значить незалежна. Її спосіб життя не підлягає ніякій іншій Церкві в світі. Навіть Українська Церква в одній державі не підлягає українській церкві в іншій державі, бо обидві рівні сестри між собою. Вони знаходяться тільки в молитовнім єднаню.

Богато людей мріють про таке самостійне життя, але поза своїми мріями вони більше нічого не роблять, тому, що вони бояться, що їм не вдається дійти до своєї мети. На тім і їх життя кінчається, без найменшої спроби перемогти перепони життя й трудні обставини.

Думка про самостійне життя єсть все цілею практичних людей, а практичність є в тім, що так скоро як та ціль входить в життя, то такі люди роблять певні зарядження й приступають до виповнення наміченої цілі. Можливо незавше такий крок приносить успіх, й їх плян сповняється. Нераз і приносить втрату. Всеж таки та сама спроба й прямовання до здійснення пляну провадить людину блище до наміченоя цілі; друга і третя така спроба й успіх може прийти напевно.

Самостійне життя є найголовнішим чинником в життю людини. За нього боряться не тільки одиниці, але й народи. За нашу українську самостійність багато боролася й працювала наша Українська Церква. Після поневолення української держави наша Православна Церква довго провадила боротьбу з ворогами України. Важкі хвилі приходили для нашого народу, однак наша Церква скріплювала його духа й заохочувала до боротьби, й не давала противникам перемогти. Поляки старалися всіма силами скатоличити український нарід, але це їм не вдалося. Старалася також і Москва змосковщити нас, але й тут нас наша Церква українців обороняла.

Самостійне життя не легке. Так як попередньо згадано, воно приходить при помочі великих трудів, та зусиль, при помочі множества жертв. Тільки великим коштом крові та мільйонами жертв, які положила наша Православна Церква, можна здобути власне самостійне життя. В обороні нашої віри мііони найкращого нашого молодого цвіту полягло. Чому? А тому, що наша Церква є самоуправляючою, й не признає над собою чужих зверхностей. Слава їй від нас і благословення Всевишного Бога, бо вона дійсно спасає нас від погибелі.

Але й тепер нам не можна забувати про дальшу боротьбу. Навіть і тепер, як наші пута є ослаблені, ми мусимо ще більше слідити за рухами наших ворогів. Навіть тепер треба боротися ще завзятіше ніж колись, щоби знов не допустити ворога до цілковитого запанування

над нами. Бо нехай тільки на короткий час нарід стане байдужним, або задрімає, то тоді знову треба великих зусиль, величезних жертв, та довгого часу, щоби здобути те все назад, що може бути страчене в такім короткім часі. І ще питання, чи вдасться нам у друге відбитись від ворога, як він візьме нас міцно в свої руки. Чи не закує тоді наш кат нас на вічну загибіль? Оце нам вдалося до якоїсь міри відбитися і визволитись зпід ворожої кормиги, завдяки нашим батькам піонірам, які оселилися тут в Канаді, і вже в дуже короткому часі поширили свою кольтуру й народнє життя. Отже Канада є частиною нашого визволення, й нам важним є пильнувати того, що маємо.

Церковна наука нам пояснює, що Бог сотворив людину й дав її власть панувати над всіма істотами. Отже під цим ми розуміємо, що Бог сотворив людину одна одній рівну й дав їй право панувати над звіром й всяким мертвим і живим творінням рук Божих. Рабство мусіло прийти пізніше й ми бачимо, що воно почалося через лінивство. У першій мірі через лінивство думати: бо рабом той стає, хто лінується думати й спускається на других зі своєю думкою. Він сам не думає про свої власні життєві потреби й від іншого не має помочі. Й так така людина стає рабом і то ще дуже низької кляси рабів. Друге, це лінивство працювати. А третє, — це лінивство боротися за свою волю, й за правду свою й інших. Раби це люде, що втратили все, що їм Бог дав для свобідного, рідного й щасливого життя. Раби, це мертві люде, без серця й без ніякого живого духа. Це люде, котрі існують без всякої цілі, без ідеї, немов мертві річі.

Отже будьмо вдячні нашій Церкві, що помимо тяжких змагань вона нас провадила до волі й свобідного життя й що вона видерла нас з під того пропащого ярма. Й надалі дбаймо за самостійне життя й волю. Не даваймо місця між собою для аґітаторів, що ширять рабство й неволю, бо тоді втратимо все те, що наші предки придбали кровавими зусиллями протягом довгих років й століть.

Андрій Матвійчук.

УКРАЇНЦІ.

Українця можна пізнати деб він не знаходився на цілому світі. Чому? Бо він має дуже багату і цікаву історію, котра в нім так сильно і глибоко проявляється. Ця традиція робить його українцем в кожнім місці, де він буде. Часами асиміляція робить своє, але, назагал беручи, українця можна завжди відрізнити від інших народів.

В який спосіб це розпізнання є можливе і рівночасно нетрудне? Хотяй мало з нас знає добре цілу нашу культуру, літературу, історію і таке інше, то однак ми усі є досить знайомі з нашою піснею, танками

й нашою веселістю й завзяттям. Наші пісні є сумні в великій мірі, це їхня окрема прикмета. Коли ми ліпше прислухаємося до наших пісень, то всі згодяться зі мною. Один анґлійський письменник сказав: „Найкращі пісні є ті, що оповідають про якусь сумну подію", і тому наша пісня є така приємна й мелодійна. Взагалі українці є знамениті співаки — і співати вони люблять понад усе. Також наші танки є жваві і потребують багато витревалости. Терпеливість, завзятість й витреваліть це їх найвиразніше відріжняє. Це ми знаємо з кожного поля нашого життя й науки. Наші школярі, виховані в домах, де лише по українськи розмовляють, в своїй науці на рівні тримаються із нашими братами анґльо-саксонцями. Також мають вони велику здібність до вивчення інших мов.

В протязі около пів століття наші українці знаходяться на кожнім полі канадійського промислу й торговлі, таксамо в Зєдинених Державах та і в інших краях. Лише добре придивімся до завзятости, витревалости, та охоти до співу і забави серед мешканців Канади й серед тих, що цим дуже відзначаються, то таки завжди пізнаємо українця.

І. Халатурник.

V. ДОПИСИ СТУДЕНТІВ.

ПІЗНАЙ САМОГО СЕБЕ.

Сократ, давній грецький фільософ, навчав людей і самий взяв собі за мотто оці слова: „Пізнай самого себе". Дуже простенькі ці слова, але кілько мудрости криється в них! Бо в дійсності, як би людина належно себе пізнала, то вона осягнулаб найвищу мудрість, як також і ідеальне земне життя. Якже розуміти ці слова, „пізнай самого себе"?

Пізнавши себе, ти пізнаєш світ, бо сама людина є малий світ у порівнанню до великого всесвіту. А як пречудно наше тіло створено! Як гармонійно члени нашого тіла співпрацюють у виконанню своїх природних функцій! Яка то обширна наука про наше тіло, задержати себе при здоровлю й так забезпечити собі довге життя. Тай не тільки те. Хто виплекає здорове тіло, той має кращу нагоду розвинути в нім і здорову душу. Бо кажеться, що в здоровому тілі, здорова душа. Хто пізнає себе в фізичному розумінню, той буде розпізнавати й ріжні чинники, які впливають на наше тілесне життя, отже буде розпізнавати

всесвіт. Буде набірати світської науки, яка в нинішній час є такою важною.

Пізнанавши себе, ще побачимо свої помилки й духові недомагання й можемо стати кращими християнами. Чому ми нині бачимо моральний занепад майже на кожнім кроці? Чому нині матеріялізм опанував увесь світ? Чому нині шириться загальний хаос? Власне тому, що люде не пізнали самі себе духовно. Люде не оглядаються на свої помилки, не звертають уваги на те, що вони пустилися на злу дорогу й стрімголов летять у пропасть. За причинами цього лиха не треба далеко шукати. Ми знайдемо причину в самих собі. Гляньмо перше на себе, не на другого. Спростуймо свої власні помилки, ви коріньмо з своеї дущі байдужність, самолюбство, матеріялізм. Пізнаймо в собі Божу подобу й стремімо до високо-побожного життя, до життя християнського.

Пізнавши себе фізично й духовно, ми краще пізнаємо Бога. Як ми побачимо, як премудро Бог все сотворив, ми відчуємо Божу все могучість і Його присутність на кожнім кроці. Ми наповнимось страхом Божим і зрозуміємо, що Бог вимагає від нас побожного й мирного життя, що за добро нагородить нас, а за зло покарає. Ми зрозуміємо своє місце на світі, як архитвір природи, й будемо старатися задержати себе на високім ступни праведности.

Пізнавши себе ми скорше пізнаємо другого й станемо вірнішими приятелями один одного. Це є звичайний психольоґічний факт, що людина найкраще зрозуміє й пошанує другого, коли вона зрозуміє сама себе. Котра людина пізнає себе, вона пізнає людяність і буде відноситися до других так, як вона бажалаб, щоби другі відносилися до неї. Це є головною основою справдішнього товариського життя.

Подібно пізнавши свою культуру, ми краще зрозуміємо і пошануємо чужу. Але що ми сьогодня бачимо? Деякі зрікаються свого національного походження, занедбують свою рідну мову, свою культуру, віддалюються від своеї Церкви. Вони кажуть, що як живуть в тутешнім краю, то треба „занґлійщитися". Але це є зовсім мильний погляд. Розумні не приймуть таких до себе. Вони скажуть:

„Він не міг пошанувати своеї власної культури, отже не пошанує нашої. Як він не вміє своеї хати добре замести, то й нашої добре не замете. Ми таких не шануємо".

І тоді вони станутъ безкультурними людьми, яких не поставити ні в кут, ні в пліт. Отож найперше пізнаймо себе, свою культуру. Не занедбуймо рідної мови, рідних звичаїв, рідної пісні. Не відвертаймося від рідної Церкви. Коли ми належно зрозуміємо свою власну культуру, тоді й чужі люде будуть нас поважати й будуть числитися з нами. Вони скажуть:

„Як він шанує й поважає своє, то й наше буде шанувати. Ми з таким пристанемо до рівного й спільного життя."

Вже понад дві тисячі літ, як Сократ навчав людей, щоби вони пізнали себе, але та наука ще й сьогодня знаходить мале місце в нинішньому світі, в якому люде вважають себе високо-цивилізованими. Та мудрість не старіється. Мудрість є вічна. Вона переживе багато народів, багато цивилізацій. Тож не клопочімося скороминучими справами, а звернімося цілим нашим єством до вічної мудрости і постараймося „пізнати самих себе".

Орест Ґорчинський.

НАШІ ЗАВДАННЯ

З виходом у світ нашого річника, ми студенти та студентки залишаємо на кілька місяців нашу Колеґію, і розїдемося кожний у свою сторону по всій канадийській землі, щоби вдома відпочити після кілька-місячної науки, і з новими силами повернути і розпочати новий шкільний рік. Але метою наших літніх вакацій не є лише відпочинок. Знання теоретичні, які ми набули в Колеґії, не можуть зникнути безслідно. Протягом вакацій, ми мусимо в тих місцевостях, де ми будемо знаходитися, взятися за культурно-освітню працю, де зреалізуємо набуті наші теоретичні знання. А ділянка праці — широка і різностороння. Це відноситься в більшості випадків до друзів теольоґів, які бажають посвятити себе в праці для українського народу. Наші завдання, крім праці орґанізаційної світської, є дбати про справи чисто релiґiйного порядку. Ми, як будучі священники, мусимо підняти і нести високо ідеали християнства взагалі, та Православної Церкви зокрема. Нинішня епоха характеризується великим занепадом духовної і моральної культури.

Зло, ненависть, незгода, заздрість, брак любови до ближнього, упадок моралі й етики та вкінці перемога матеріялізму над духовістю — це все питомі ознаки, які є характеристичні для світа двадцятого століття. Наша молодь захоплюється часто лівими кличами, які поривають більше змислову природу людини, і йдучи за тими кличами вона втрачає свої великі ідеали, стає байдужною до справ рідної Церкви, а навіть ставиться ворожо до неї.

Сьогодні, коли висла над нами грізна небезпека безбожництва, ми переживаємо найбільш напружений стан двох світів: християнського з одного боку і безбожницького з другого. Ми переживаємо найбільш критичний стан боротьби двох протилежних понять — добра і зла.

Сьогоднішнє людство мусить рятувати світ перед загладою, перед здичавінням, перед пропастю, до якої веде його безбожництво. І ми студенти-теольоґи мусимо взяти активну участь в обороні християнства, в поширенні християнських ідей і своєю невтомною, послідовною, культурно-освітньою працею серед українського суспільства й розумною акцією проти всякого роду шкідливих явищ, які вкорінюються в наше суспільне життя, мусимо причинитися до оздоровлення відносин нашого народу й піднести високо значіння Української Православної Церкви до її колишньої слави і блеску.

Діймо в імя Христа! А тоді напевно переможе правда, добро, любов та справедливість, бо і Христос переміг світ, а — Він є „правдива Дорога, Любов, Життя і Істина", й приклад для нас всіх.

С. Зузак.

ТИМ, ЩО ГОТУЮТЬСЯ ДО СВЯЩЕНСТВА.

Прикмети священика.

Дехто можливо думає, що священник не потребує відзначуватися своєю примірною і культурною поведінкою... Що священик повинен приставати до спільного життя з людьми, не оглядаючись на те, яке життя ці люде провадять. Цей погляд є зовсім мильний, ця справа потребує трохи більше уваги й застанови зі сторони теольоґів, ніж її присвячується тепер.

Згідно з тими вимогами, які ставить Православна Церква, священнослужителям, кандидати священства повинні мати слідуючі прикмети в себе:

а) Широке знання Святого Письма. Вони не тільки повинні правильно розуміти Святе Письмо, але повинні також „держатись вірного слова згідно з наукою, щоби мали силу навчати здорової науки і переконувати противників". (Ап. Павло до Тита, 1: 9).

б) Знання й розуміння належного життя в дому Божім... „щоб ти знав, як треба в дому Божому жити, котрий є церква Бога живого, стовп і утвердження правди! (Ап. Павло до Тим. 3: 15).

в) Непорочність, тверезість, цiломудрість, чеснота, гостинність... (І до Тим. 3: 2). Любов добра, смиренність, праведність, преподобність, здержливість... (Ап. Павло до Тита 1: 8). Уявіть собі як багато можна сказати про кожну прикмету зокрема! Цього я тут не буду наводити, бо забере багато місця, але вартоб, щоб цими прикметами трохи більше зацікавитися...

г) Навчання як словом так і приміром.

ґ) Непіддатливість, пиянству, бійці, здирству, сріблолюбству. . (Ап. Павло 1. до Тим. І. 3: 3).

д) Тихість, миролюбство, вміліість управляти своїм домом, за держання дітей у послусі й ловазі. Священик повинен зробити свій дім прикладом для других.

е) Щирість, посвята. Пасіте стадо Боже, що в вас, доглядайте не по неволі, ані для поганої користи, а з доброго серця: ані пануйте над народом, а взором будьте. (І Петра 5: 2-3).

є) Велика сила духа.

Оце є кілька прикмет доброго священника. І таких священників нам треба, як що ми бажаємо щоби наша Церква зростала в силі й вела наш нарід до кращої будуччини. Священство, це велика життєва посвята. Кандидатам від тепер треба приготовлятися до тої великої, важкої, але важної місії.

Про що священник може говорити на проповіді...

Понище подані суґестії є дуже цінними для кандидатів на священство, а навіть можуть придатися й теперішнім священикам.

Священик може приготовляти свої проповіди на такі теми:

а) Євангельські. Можна пояснювати Євангельські події й при кладати їх до сучасного життя.

б) Догматичні. Можна пояснювати ціль і значіння Вселенських Соборів, Християнської науки і християнства взагалі.

в) Виклад Катехизису. Можна вчити як молитися вдома й в цер кві, про значіння Божественної літургії, про сили святих тайн і цілі празників, про заповіді блаженства, виголошені на горі самим Спасителем, про Божі Заповіді, Боже милосердя... Можна пояснювати Символ Віри, Молитву Господню, тощо...

г) Старозавітні події. Можна прикласти до сучасного життя важ ні події з старого завіту.

ґ) Народні звичаї й обичаї. Можна повчати людей, як зберігати свою культуру.

д) Мораль. Можна навчати, як нам треба в життю поступати, щоб не заплямити своєї чести й душі. Можна наводити ріжні приміри й так задержувати себе взірцевими в моральнім відношенню.

е) Приміри з життя святих і великих людей. Приміри є найкращими учителями. Відкривайте їх людям як найбільше, щоби вони могли поступати після них.

є) Соціяльного характеру. Можна представляти людям ідеальне соціяльне життя й вичислити ріжні недомагання сучасного соціяльного життя. Треба тільки старатися виводити цю мету в світлі християнства й закону Божого.

ж) Політичного характеру. Це відносилосяб до християнства взагалі. Тут треба бути дуже обережному, щоби не попасти в простори льокальної політики, а щоби мати широкий й розумний погляд на політичні справи.

з) Наукові, які торкаються засад і інтересів християнства й мо

рального добробуту людей. Тут можна багато дечого сказати про матеріялізм і його злі впливи на життя людства.

Отже бачимо, що священник має досить широке поле для своїх проповідей. Які гарні, ріжнородні, цікаві й повчаючі проповіді можуть бути! Та треба тільки вважати, щоби все говорити на користь християнству, й так сповняти слова самого Господа Ісуса Христа: „. . . йдіть і навчайте всі народи й хрестіть їх в імя Отця й Сина і Святого Духа" (Мат. 28: 19). Треба звертати й належну увагу на те, щоби не говорити нероздумано й шкідливо проти других. На те священик і має бути здержливий й ціломудрий, як повище згадано.

Оце кілька порад нашим будучим священникам. Треба завчасу до всього приготовлятися.

Оден з теольоґів.

ДОБРІ ПОРАДИ Й НАУКА СОЛОМОНОВА

„Відкидай від себе лукавство й стережися дуже обмови. Брехливі уста криють ненависть, а хто розсіває обмову, той дурний. Образливий чоловік сіє незгоду, а доносчик і приятелів розводить. Слова обмовника здаються ласкаві, однак глибоко входять в тіло.

Північний вітер дощ наганяє, а клеветника язик робить сердиті лиця.

Нерозумні нехтують і розум і науку. Розумні одержать славу: нерозумних окриє ганьба. Нерозумний чинить зло для забави; нерозумний гріх бере на жарт. Чоловік з ледачим серцем насититься з поступків своїх. Розумний лякається й втікає від зла; безумний і зухвалий надіється на себе. Нерозум, це радість для дурного. Лучше стрітити ведмедицю, що їй забрано молоді, ніж дурного з його дурнотою. Що за хосен для нерозумного скарби, за них він не купить розуму. В розумного мудрість перед очима; дурного очі добачують її на кінці землі. Нерозум чоловіка доводить до упадку, а ще й в серцю негодує на Господа. Як пес вертаєсь до своі блювотини, так нерозумний до своеї дурноти. Товчи дурного як зерно в снопі, а не позбавиш його дурноти. Як мудрий з дурним заведе розмову, то чи гнівається чи сміється, не має спокою.

Нерозумні люде є непоправними. Вони не приймають ані доброї ради, ані напімнення. Легкодушно поповняють найтяжші гріхи, ще й обертають це в жарт.

Коли розумний і побожний все непевний себе й боїться Бога, перед яким мусить здати рахунок зі свого життя, то нерозумний зухвало

повняє проступки неначе нема Бога, справедливого Судді. Ізза того найбільше хижа й розлючена звірюка не є так небезпечна, як злобний лихий чоловік. Він не жахнеться забрати другому й добре імя й маєток і життя, а навіть життя душі. Розумний все має перед очима свою послідню ціль і намагається прямувати до неї, та дурного гадки всюди є, тільки не там, де вони бути повинні. Впаде нерозумний в нещастя, то замість поправитися, ще негодує на Господа. Хто до злого навикає й гріх стане йому неначе другою природою, тоді його поправа майже неможлива. Навіть острі напімнення й тяжкі кари не в силі поправити його злої волі.

Дурного переконувати, то тільки страта часу. Він або сміхом збуде, або й вгнівається й таки остане при своїм ложнім переконанню".
(Повищі уступи вибрані з книги Приповісток Соломонових, Розділи 1—29). (Подав М.)

ПОУЧЕННЯ ДАВИДОВІ ПСАЛЬМА 100

„Воспою Господню милость,
Суд його правдивий
І прославлю Твою ласку,
Боже милостивий.

Путь мій чистий, я не мислю
Лихого нікому,
Ходжу серцем непорочним,
Серед Твого дому.

Твердим словом зневажаю
Діло неправдиве,
А від себе віддаляю
Серце нечестиве.

Хто на близького сусіда
Потай миру клепле,
У мене не буде місце
Про такого тепле.

Не терплю я хто гадюку
В пазусі ховає,
Гордим оком і неситим
Серцем зневажає.

Мої очі знай шукають,
Хто щирий на світі;
Непорочний серцем буде
У мене служити.

У моїй господі тихій
Не живе зрадливий;
Не стоїть перед очима
На язик злосливий.

В ранці рано всіх безбожних
Вибю без пощади,
Щоб у городі Господнім
Не було неправди."

Ця псальма містить в собі цінну науку для всіх володарів, суддів і всякого рода наставників. В требнику ця псальма поміщена є на благословення нового дому. Держави складаються з поодиноких домів, родин. Родина, це корінь людського суспільства. А тільки здоровий корінь є запорукою здорових відносин так в суспільстві як і державі.

Крім того кожна родина є неначе малим царством Божим, де батько й мати володіють в заступництві самого Господа. Ізза того при благословенню нового дому псальма пригадує родичам, щоби по приміру праведного царя вчили й самі в невинности жили, й підчинених перестерігали перед гріхом. Бо тільки тоді Бог завитає до їх хатини й наповнить своїм благословенням.

Так само й провідники народа й держави, коли самі не будуть держатися засад так гарно висказаних в наведеній псальмі, то вони скорше мусять дійти до повної й цілковитої руїни. Тільки пошана власти, закона й береження справедливости може дати сильну основу до будови держави й є запорукою великого благословення Божого.

(Подав М.)

ВАРТІСТЬ ПРАВДИВОЇ МУДРОСТИ.

"Сину, коли приймеш мої слова й заповіди мої ховати меш у себе, так, що радо нахилиш ухо твоєї мудрости й наклониш серце своє до роздумування, коли ти знання кликатимеш до себе й питати за розумом, якщо шукати будеш його, як срібла й докупуватись, як укритого скарбу, тоді зрозумієш страх Господень і знайдеш пізнання Бога. Бо тільки Господь дає премудрість і з Його уст виходить знаня й розум.

Він праведним заховує спасіння; Він заслонює тих, що ходять в невинности. Він наглядає стежки правди й береже дороги святих своїх. Тоді ти пізнаєш правду й правосуд і всяку путь праву та добру.

Коли премудрість увійде в твоє серце, а знання стане милим душі твоїй, тоді обережність забезпечить тебе: буде спасенням від злої дороги, від людей кривоязичних, від тих, котрі покинули праву дорогу, від тих, що їх шляхи криві й блукають по бездорожах своїх.

Мій сину, не забувай моєї науки і ховай заповіді мої в серцю своїм: бо вони дадуть тобі довгий вік і спокій принесуть тобі. Надійся на Господа всім серцем твоїм, і не покладайся на власну проворність. У всіх стежках твоїх думай про Нього, а Він простувати ме шляхи твої. Не уважай себе за мудрого в очах своїх, бійся Господа і держися далеко від злого. Зате пішле Він здоровля твому тілу, а силу твоїм рукам й розумові.

Блажен той чоловік, що придбав собі мудрість і той смертний, що має второпність. Бо набуток її ліпший, як набуток срібла, а хосен з неї більший як зі золота. Дорогоціннійша вона від самоцвітів і все, чого тільки душа забагнути може, не зрівнається з нею. В правій руці в неї життя на світі довге, а в лівій у неї богацтво й слава. Усі шляхи її приятні, і всі стежки єї спокій серця. Вона деревом життя для тих, хто її здобуде, щасливу долю дає тим, хто єї держиться. Премудрістю Господь оснував землю, а розумом утвердив небо. Його Премудрістю отворилися морські безодні і хмари кроплять росою. Мій сину! Не спускай їх з очей твоїх, заховай закон і розвагу, се стане життям твоєї душі і окрасою твоєї шиї. Тоді ходити меш безпечно дорогою

твоєю й нога твоя не спіткнеться. Коли лягати меш, не будеш лякатися, а коли заснеш, сон твій солодкий буде. Не злякаєшся напрасного страху, ані погуби від безбожників, як на тебе спаде, бо Господь буде при тобі і захоронить тебе від сітей."

З Старого Заповіту подав
М. Кульматицький.

ЗАУВАГИ.

Коли хто з вас хоче буте добрим, вражаючим й успішним промовцем, то зверніть увагу на понище подані зауваги.

Марк Твейн, у своїй пораді промовцям, підкреслює важність того, щоби промова була завше короткою.

Він розказує, як то йому прийшлося раз слухати проповідь одного священика й як то його вразило.

"Парох наш був один знайліпших бесідників, що я коли мав нагоду почути. В своїй проповіді так знаменито зясував ситуацію без божників, так вимовно висловився, що на мене то так поділало, що я рішучо постановив зломати свою житєву привичку й дати $1.00 на поширення Євангелія.

Як парох продовжав, я рішив дати $5.00, а дальше $10.00. Остаточно я зрозумів, що обовязком моїм є дати всі гроші, що я мав при собі, а це $20.00. Але коли священик продовжав, то я так схвилював ся, що рішив позичити в свого приятеля ще $20.00 й все те разом дати на тацу.

Це якраз була пора на збірку. Але священик продовжав й продовжав своє „казане" так, що воно мені аж надокучило, і я з часом стратив заінтересовання й дуже солодко заснув. Коли прийшли до мене з тацою й штовхнули мене, то я не то що нічого не дав, але встидаюся признатись, я взяв 15 центів із таци."

Чи часом цього й в нас не має.

Мирослав Григор.

ОПОВІДАННЯ ГРИЦЬКА ШИЛА

1. Добра Критика для Критиків.

Доброго здоровля вам, дорогі читачі!

Сьогодня я напишу Вам дещо про людську натуру. Знаєте, людина — це дуже цікаве сотворіння. Життя людини завжди було й є неви-

черпаним джерелом найцікавішого матеріялу для поетів й письменників. Обсервування людини, її натури й поведінки є дуже цікавою, а то й поучаючою наукою. Як не вірите, то самі спробуйте бути таким обсерватором, а побачите що я не милюся.

Наша пословиця каже — є люде й людиська. Як ви бачили б тільки світа, як я бачив в снах, і бачили тільки людей як я, то ви були б переконані, так як я, що ця пословиця говорить святу правду. Є добрі люде — є й злі люде. Сьогодня, я зупинюся трохи над тою другою катеґорією людей, бо перша катеґорія й сама дасть собі раду. Я хочу трохи ширше розвестися над тими людьми, які не є такими як треба, й які спричиняють найбільше лиха світові. Це вам, мої дорогі читачі, на науку, а злим людям на пораду. Можливо вони мене скорше послухають, ніж кого іншого, а то й повинніб, бо людина з таким досвідом як я, зле не радить.

Є особи, які є горді, дуже самопевні, дуже ласі критикувати других, дуже вузкоглядні. І вони творять загалові більше зла ніж добра. Вони йдуть наперекір всякому ділові, яке загал хоче перевести, вони починають непотрібні занепокоїння й бунти... А таких я бачив всюди — в Австралії, в Африці, в Полудневій Америці, але найбільше там де люде вважають себе вченими. Прошу зауважте слово „вважають", бо вони вдійсності не є вчені, — вони недовчені. А недовчені люде є більше небезпечні, як зовсім невчені люде. Що такі люде є, це мабуть природно. Нютонове трете правило руху каже, що в природі — кожній акції є рівна й противна реакція. Так в природі, так і в людськім життю. Кожній вартісній й конструктивній силі є інша сила, яка протиставиться її. Так навіть між дванадцятьма апостолами Ісуса Христа знайшовся один зрадник. Отже бачите, злі є природним явищем. Та в тім біда, що число їх надзвичайно збільшується. Тому я й звертаюсь до них, щоби поглянули на задні колеса, на наслідки їхньої праці й не скакали в пропасть з заслоненими очима.

Я пригадую собі одного чоловіка з полудневої Африки, який дуже хвалився своєю бистроумністю, своєю інтеліґентністю. Куди тільки не ходив, то все показував свою бистроумність. Богу дякувати, що є бистра память, але чи тут є чим хвалитися? Як маєш бистрий ум, то зуживай його на користь людства, а не тримай його на показ. Мати його, а не вживати, то гірше ніж його зовсім не мати. Навіть і пси бувають дуже інтеліґентні, й кози й коти... Але це вже не ставить їх на рівні з людьми. Деколи людина з звичайним умом є вартніша, ніж людина з великою бистроумністю.

В Африці я знаходив чоловіка, який критикував все, що впало під руки, добре й зле. А що до суперечки, то ніхто не міг вийти з ним на кінець — не тому, що він мав незбиті факти за собою, але тому, що не міг арґументувати як розумна людина. Але — чи ви знаєте, що господиня робить з котом, який в хаті мявчить на кождім кроці? Вики-

дає його з хати й травить псом за ним. Недобре буде дуже воркотливим й незгідним. Треба мати міру.

Щодо гордих людей, то досить пригадати їм те, що сталося з гордими ангелами. Люде повинні жити в покорі, в згоді, в мирі. В нас не повинно бути місця на гнів, ненависть і гордість.

На просторах полудневого бігуна я здибав дуже дивний тип людей. Вони жили одинцем, а коли зійшлися два чоловіки, то відразу почалася така суперечка й бійка, що аж іскри скакали. На моє велике здивовання я довідався, що ці люде були дуже самопевні; кожний думав, що він найліпше все знає й тому він не міг в згоді жити з другими. От туди вартаби загнати й наших „самопевних". Нехай йдуть до своїх.

В Австралії я здибався з людьми, які думали що вони мають всю мудрість світа на долоні. Вони говорили зо мною немовби вони вже все знали, що можна знати. Ая! А такої високої мови вживали, що навіть посли державного сойму мусіли носити словарі з собою. Але за тими словами крилася крайна темнота й вузкоглядність. Ці люде вчепилися якоїсь там одної теорії так, як репях кожуха, й думали, що вже осягнули найвище знання. Не знали бідолахи, що життя не таке просте й легке для розуміння, як воно на перший погляд здається. Таж навіть найрозумніші люде світа казали, що за їх життя вони навчилися того, що вони ще дуже мало знають.

Я думаю, що я вже мушу кінчити на сьогодня, бо не стає місця на дальшу балачку. Колиб світ послухав тільки того, що я повище навів, то я запевняю Вам ідеальне життя. Ану подумайте, чи не так!

II. Патріотизм.

Як ся маєте дорогі читачі! Сьогодня, я вам дещо дуже важного скажу. Я певний, що ви погодитеся зі мною, й другим перекажете.

Я буду говорити про „патріотизм". Тільки не страхайтеся цього слова. Я знаю що воно довге, але я розберу його на частини й ви без великого труду зможете його оглянути зо всіх сторін. Побачите як воно виглядає з чужої сторони та ще з інших сторін.

Патріотизм, це є добра річ, коли розумно вживана. Атомічна бомба є також доброю річчю, коли вона в руках мудрих та розумних людей, але якою небезпечною вона може стати, коли знайдеться в руках злих людей.

Патріотизм, так як все інше, також має свою границю й міру. Хто піде поза границю патріотизму, той знижує його вартість і значіння й може спричинити більше зла ніж добра.

От і наговорив, скажете, що навіть і розібрати негоден. Ні, стрівайте, зараз все буде ясно. Чи ви коли чули, як пять-річна дитина говорить про свій дім, і як вона обороняє своїх батьків? Вона каже: „В нас авто краще, як у вас; моя мама варить смачніші страви, як ваша; нехай грім спалить вашу хату, а не нашу, і т.д. От маєте й патріотизм. Діточий патріотизм. Деколи й старі мають дитячий патріотизм. Ну, нічого. Дитина виростає й вже з часом інакше думає про домашні справи, вже починає бачити, що другі доми не гірші від її дому. Але тоді каже: Наша школа ліпша, ніж ваша, наше місто краще від вашого, наша околиця багато ліпша від вашої і т.д. Інші знов кажуть: наша провінція краща і ліпша від вашої, Манітоба ліпша ніж Саскачеван, або навпаки. І почувають себе гордими. Але коли вони виростуть і побачать більше світа ніж той, що вони бачать через вікно, то знову побачать, що їх школа, околиця й провінція не ліпші від других. Деколи виходять поважні суперечки, та сварки тому, що то дуже вузка й некультурна балачка. Але дитина того не знає, отже на свій лад думає.

Оце є приміри безграничного, смілого патріотизму. Ми повинні остерігатися його. Він показує, що наш розум ще не зовсім розвинений. Людина, яка дитиною хвалиться своїм домом, тепер розуміє, що розум дитини не є ще так розвинений, щоби вона те розуміла. Патріотизм повинен мати міру. Ми повинні бути патріотичні тільки до тої міри, щоби тримати себе вкупі. Можливо в нас є кращі речі, кращий лад, ніж в кого іншого, можливо ми є ліпші від декотрих других, — алеж ми не повинні хвалитися тим і не повинні бути горді з того.

Про це можнаб багато більше сказати, але тимчасом це вистарчить. Я все надіюся на щось кращого...

III. Виховання Молоді.

Або от виховання... Я хочу сьогодня звернути вашу увагу на одну справу. Бачите, я бував по цілому світі, отже я більше-менше знаю як нам потрібно в життю поступати. Вчера мені снилося, що я був навіть в Палестині, де, як по ґазетах пишуть, провадиться завзята боротьба. Я сподіюся, що в скорім часі мені присниться, що я відвідав планету „Марс", отже тоді я зможу вам широко описати про мої пригоди. Але тимчасом я мушу сказати вам те, що маю на думці — а це відноситься до справи виховання молоді.

Недавно чув я таке:

"Лишіть молодих на боці. Не помагайте їм, не мішайтеся в їхні справи. Нехай молоді самі виховуються."

Боже мій, як я почув те, то що мені здавалося! Я не міг спати цілий тиждень, а нічого не їв цілих три дні. Мене обняв великий жаль за тими молодими, яких старші малиб в такий спосіб лишити на боці.

Що з ними станесь? Таж вони бідні лишилися б, як сироти в широкім степу. Злі люде взяли б їх до себе й вихрвалиб з них яничарів, які нищилиб рідне гніздо, рідних батьків. Чи це не злочинство в білий день?

Куди я лише не бував по світі, то майже всюди я бачив, що люде інакше справу розуміють. От наприклад в Палестині дітей виховують під своєю опікою, аж доки діти не стануть дорослими. Тоді молоді мають таке підготовання, якого їм в життю лише треба. Так справу розуміють всі розумні люде.

„Нехай молодь сама виховується". Так, але дайте їй на чім виховуватися. А щоби дати їй потрібного підготовання, то мусите таки самі виховувати її аж доки вона не стане дорослою. А то так: посадили молодих за порожний стіл і кажуть:

"Їджте! Нехай молодь сама їсть."
Агі, наїлибися ви так!

Чому я це все вам говорю? А тому, щоби старші звернули більше уваги на виховання своїх дітей. Щоби старші орґанізації, які також уважаються провідничими для молодих, робили всяке зарядження, щоб дати молодим членам належне виховання. От наприклад — навчання української пісні. Таж наш нарід зробив собі всесвітню славу своїми чародійними піснями. А кілько з наших хлопців і дівчат вміють співати ті пісні? Кого тут винувати? Молодих за те, що вони не мали нагоди навчитися, чи старих за те, що вони не навчили молодих?

Я, від себе порадив би, щоби голова студентського кружка подбав, щоби студенти могли навчитися всіх українських пісень. Не думайте, що я хочу комусь зле радити. Я бажаю, щоби зло на добро переробляти. Не кажіть:

"От вибрали собі якогось Шила за порадника й хочуть завести в нас інакший лад." Не кажіть! бо і Шило дещо знає.

Або не слухайте мене, тільки вживайте свого „ доброго розсудку", слухайте голосу своєї совісти, своєї відповідальности перед Богом і людьми, а побачите, що все вийде на моє.

Грицько Шило.

ТИЖДЕНЬ В КОЛЄҐІЇ

Час в Колеґії котиться тижнями. Кожний має дні веселі або нудні, тяжкі або легкі, та не в один час. Але всі згодяться, що найнудніший день то середа. Дехто скаже, що понеділок тяжкий день. Це прав-

да, але він хоч трохи інтересний. В понеділок XII кляса пише іспити, XI-та кляса пробуджується на прикази Декана, або на пригадки Принципала. В понеділок звичайно колєктують кару за переступки при кінці тижня — отже понеділок, день построху і каяння, але в середу нічого нема.

У вівторок є якась охота до науки, часом навіть веселий настрій: дівчата отягаються, а в середу то наче замів їх по вечері. У вівторок „ґуляш" пахне з кухні цілий день і хлопцям привертається апетит, а в середу піст; кулеша з сиром, або галушки. В середу все йде якось мляво.

В четвер звичайно хлопці спалиб довго рано по нудній середі, сниться їм смачний обід і вечера. Четвер, то голосний день, повний енерґії. В четвер є фізичні вправи, або чути всюди спів, студенти відвідуються і плянують як промарнувати суботу і неділю, аж треба їх заганяти до роботи. Ну, приходить пятниця: знов пісний день, голубці, або пироги. Це не біда, бо завтра субота вільний день і все прощається. В середу ніхто нікому не простить, ніхто нікому не повірить і цента не позичить. В пятницю збори кружка, програма, спів.

А про суботу й неділю вже й не казати. Це вільні дні, і як каже пословиця: „Як собі постелиш, так виспишся". („Лукас")

ЧИ НАШІ ГРІХИ ЗНАХОДЯТЬ НАС?

Давненько це було, ще тоді, як наші українці вперше почали заселювати канадийські ліси, і завзято боронилися проти голоду та холоду.

У маленькій українській оселі, окруженній густим лісом, зимовий вечір скоро покривав все своїм темним покривалом. Зріденька, немов хижі очі вовків, заблимали каганці в маленьких, убогих хатках. Кругом панувала мертва тишина, що лише деколи переривалась тріскотом замерзлої осики, або глухого завивання вовка десь далеко в лісі.

Вже запала пізня ніч і каганці гасли, немов піддавалися пажерливій темноті. Лише в одного Петра Груши в маленькім віконці блимав каганець. Сам Петро сидів за столом, похиливши голову. Петра сон не брався, хоч і вже було пізно. Він сидів тай думав як йому поліпшити свою долю в цій Канаді. Був недалеко нього сусід, що мав вже гарний маєток. Але до нього піти за поміччю, то хіба тільки наразивби себе на лайку та проклони. А ще він, Петро, осів на тій фармі, котру його богатіший сусід, Іван Корчун, давно вважав за свою. Були, правда, й інші люде, але вони також знаходились в таких самих достатках як і сам Петро.

А тут біда тисне, нема куска хліба в хаті. Приходиться нічо інше робити, як йти до свого богатого сусіда Івана й просити помочі. Ледви почало світати на дворі, як Петро встав і подався в напрямі Корчунового двора. На дворі мороз тиснув що сили, сніг немов зі злістю скриготів під Петровими ногами. Петро раз у раз затирав руки, гріючи їх, щоби зовсім не закостеніли. Скрипіт Петрових чобіт ще здалека було чути, й Іванові пси голосно загавкали. На Івановім дворі, крім собак, ще було тихо. Петро не хотів стукати до хати, де ще не було чути ніякого ранішнього руху, тому зайшов до стайні, щоби хоть трошки загрітись. Увійшовши в стайню, він присів собі в кутку. Тут його як на лихо зморив сон.

„Що ти тут робиш, ти сякий такий" нараз загримів жорстокий голос у Петрових вухах.

Петро кинувся з просоння й побачив над собою кремезну постать Івана Корчуна.

„Що ти тут робиш", гримнув Іван.

„Та таке, чуєте дорогий сусідонько, прийшов до вас: будь ласка позичте хоть маленьку мірку борошна, а то в мене й кусника хліба нема. Позичте сусідо, а я вам у двоє віддам як буду мати, а ні, то відроблю, що хочете вам зроблю, аби лише не дали моїм дрібним дітям з голоду вмерти...."

„Геть" крикнув несамовито Корчун. „Ти проклятий хаме, забрав мою землю, та ще смієш просити в мене помочі! Ти, злодюго, ти прийшов ще мене обкрадати, і коли я тебе застав тут, то ти оправдуєшся, що ніби за поміччю прийшов! Та я тобі зараз так поможу, що ти лише ногами задреш". Корчун вхопив вила, й вже замахнувся вдарити блідого як смерть Петра, що зі страху відступав до дверей. Але замахнені вила штовхнули коня. Сполоханий кінь кинувся, і обома задними ногами вдарив Івана так, що аж ціла стайня загула. Іван мов той сніп, повалився, та лише глухо застогнав. Петро кинувся до нього, та ба, з голови потоком текла кров, і червонила холодні дошки підлоги. Іван вже не жив. Старший син Івана, що був очевидцем всього, стояв немов укопаний.

Петро глянувши на нього, крикнув дрожачим голосом: „Чого стоїш, біжи поклич сусіда." Хлопець метнувся й зник в густій мраці тодішнього ранку.

Прибув сусід: взяли мертве тіло до хати, прибрали, скликали більше сусідів, тай справили гарний похорон. Розійшлася по околиці вістка, що Корчуна забив кінь, коли він хотів вдарити вилами Петра Грушу.

Отак собі подумати, то тут зовсім нема нічого надзвичайного. Але коли придивимося справі трохи блище, то відразу ми зрозуміємо, що в цім ділі була Божа рука, і що Бог покарав Івана Корчуна, котрий у свому життю богато лиха заподіяв другим людям, та своїм біднішим сусідам, а нарешті хотів вилами забити чоловіка, який в нього благав помочі.

Це нам дає до зрозуміння, що Боже око, й Божа рука є на кожнім кроці нашого життя; і що згодом наші гріхи відбиваються на нас самих.

Андрій Матвійчук.

В ЗДОРОВОМУ ТІЛІ — ЗДОРОВА ДУША

Кожний свідомий чоловік знає, що найбільшим людським скарбом у земному житті є здоровля. Лише здорова людина має охоту до праці, до науки, любить світ, людей і ціле оточення, коротко кажучи, має охоту до життя. Люди здорові можуть здорово думати, багато творити, через що приносять користь своїм родичам, свому народові і батьківщині чи державі, в якій вони живуть. Противно зовсім мається справа з людьми більше чи менше хворими. Вони через свою несилу тратять охоту до життя, бо всякі недомагання тілесні виробляють у них песимістичні настрої і ставлення до всього, що оточує їх. Як хворі, вони не тільки що не приносять жадної користи нікому, але ще й стають часто тягарем для рідні, чи держави.

Як бачимо, то здоровля це дійсно велика цінність. Люди пізнають здоровля аж тоді, коли втратять його. Бо й справді втратити здоровля можна часто й легко, але привернути його тяжко і рідко вдається. Нище подані правила є необхідними факторами для збереження здоровля, а саме:

1. **Свіже повітря:** Провітруймо щоденно кімнату, в якій ми живемо, не зважаючи на пори року. Також стараймося перебувати, по змозі, як найбільше на свіжому повітрі, тобто на лоні природи.

2. **Чиста свіжа вода.** Є дуже користно призвичаїти себе щоденно пити відповідню кількість свіжої води. Вода свіжа додає апетиту і помагає в травленню їжі. Стверджено лікарями, що люди, які пють багато води, дуже рідко хворіють, а также у випадках захорювання скорше одужують. Щоденно вставши з ліжка миймо своє тіло холодною водою.

3. **Чистота тіла,** білизни, ліжка й кімнати в якій ми живемо.

4. **Веселість,** будьмо завжди веселі, не переймаймося тимчасовими невдачами, будьмо все оптимістичні, не сумуймо, а надіймося на Бога.

5. **Руханка:** Вона скріплює сили, збільшує обіг крови і розвиває людину фізично. Буває, що руханкою лічать деякі хвороби. Люди які вживають руханки, є здоровими і задержують свою юнацьку поставу й вигляд до старечих літ.

6. **Норма сну:** Український князь Володимир Мономах в заповіті своїм дітям писав: „нехай сонце не застане вас у ліжку". Розуміється, що так замало сну, як забагато, впливає неґативно на стан здоровля.

7. **Ніколи не гніваймося** друг на друга, не денервуймося безпотрібно, бо подібного роду емоції впливають зле на стан здоровля.

8. **Не наїдаймося** без міри і памятаймо — нестриманність в їжі є великим гріхом та приносить орґанізмові шкоду. Встаючи від стола, ми повинні почуватися так, що ще дещо моглиб зїсти.

9. **Не впиваймося** ніколи алькоголем.

10. **Уміймо панувати** розсудно над нашими тілесними похотями і почуттями.

Додержуючи повищих правил ми зможемо скріпити наше здоровля. Бо як каже український клич: „В здоровому тілі здорова душа."

Степан Зузак.

ЖИТТЯ В КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

Життя студентів у Колеґії цього шкільного сезону почалося дуже гарно. Хотяй я сам був тут зовсім чужий, так як і багато інших студентів, перші дні в Колеґії зробили на мене милі вражіня. Я пізнав, що тут серед своєї української молоді, і спільного студентського життя, час збіжить дуже скоро і приємно.

І дотепер я сміло можу сказати, що ці мої враження здійснились. Тепер, коли вже, майже цілий шкільний сезон нашого спільного життя збіг, ми студенти дивимося у будучність веселого та доброго закінчення нашого шкільного року.

Зпочатку, ми одні других не знали, але в короткому часі всі обзнайомились, і почали спільну й цікаву працю в нашому кружку. Ми всіма силами старались здобути славу для Колеґії, а разом і для себе.

Попри нашій шкільній праці ми також брали живу участь у спільних хорах, концертах, та ріжного роду спортах. Цим ми мали нагоду вправлятися і вироблятись у нашім загальнім знанню. Я сам за себе можу ручити, що я за цей рік дуже багато скористав, також вірю, що і всі інші студенти скажуть про себе подібно.

Тут ми разом жили, разом працювали, разом і забавлялися, як ті самі діти одної мами. Цей взірець життя є дуже важним, не тільки для студентів, але й для цілого українського народу. Як ми будемо знати як нам треба жити орґанізаційним життям, то ми зробимо великий поступ в нашому життю й підемо далеко вперед.

Життя в Колеґії приносить студентам, спеціяльно нашим українським студентам, дуже багато потрібного підготовлення до життя в будучому. Я певний, що цього ми не здобули б деінде.

Отже приставайте до нас, і вступайте у членство нашої великої української родини. Я ручу вам, що ніколи цього не пожалуєте.

В. Ласько.

ЩАСЛИВА ВАМ ДОРОГА

З кінцем шкільного року студенти Теольоґії, студенти й студентки університету відїхали додому. Всіх відїхало аж 18 осіб, і певно, що тут в Колеґії стане трохи скучно без них. Найскорше відїхали декотрі студенти університету, які закінчили свої іспити раніше.

Теольоґи закінчили свої іспити 29-го квітня в четвер, і зараз вночі декотрі з них відїхали додому. Ми, що лишаємося, бажаємо їм всего найкращого та найскоршого побачення.

Редакція.

СЛОВА НА ПРОЩАННЯ

Приходять останні дні в життєвій дорозі хлопців й дівчат Колеґії св. Андрея в 1947—48 шкільному році. Для багатьох з нас це останні дні, й відхід з царства академічної науки й виховавчої інституції, де ми цей короткий час разом працювали, забавлялися й жили гуртом. А тепер маємо ввійти в царство практичного життя й прикладати нашу здобуту науку до щоденного життя.

Сьогодні, закінчуючи нашу працю, нам варто застановитись й згадати ті приємні хвилі, що вже минули й ніколи не вернуться. Нам варто згадати милим спомином і ті сцени з минулого, що складалися на наше життя й творили з нас одну, веселу, задоволену й щасливу родину; ті клясові кімнати, де наші вчителі вчили нас витревалости, й старанно нам вкладали в ум слова науки й правди й приготовляли нас до нашого життя в світі після шкільної лави, ту приємну атмосферу й захоплення нашими забавами й спортами, підчас яких ми придивлялись й криком захоплювали нашу вибрану дружину, щоб вона не програла; наші зібраня й приняття, наші забави, й прогульки й смаження ковбас на веретені, підчас яких ми зазнайомились один з одним ліпше й знаходили спосеред нас дорогих й цінних приятелів й приятельок на ціле життя.

Назагал пригадується нам й більше приємних хвиль з нашого спільного життя в Колеґії, що разом беручи, роблять наше життя в ній таким цінним, про яке ми не забудемо так довго, як житимемо.

Сьогодні приходить кінець тим приємним хвилям. З завзяттям, з жалем за тим, що минуло, ми дивимось вперед й бачимо перед собою непевне будуче. Чи то ми маємо вибрати собі священство, чи медицину, чи фармацевтику, чи іншу ділянку професійної праці й покликання, ми покидаємо спокійні й тихі стіни Колеґії, щоб ввійти в світ між людей, між якими і нам треба знайти відповідне для себе місце і потрібну працю.

Але для нас той світ є з одного боку викликом до змагань й життя для нашої будучої праці. Світ є такий, яким його люде роблять й це від нас в деякій мірі буде залежати, яким цей світ має бути в найблищих роках. Перед нами лежить велика нагода перемінити цей світ в світ свободи й братерства, в світ вільний для всіх, де кожний мав би можливість працювати, служити свому ближньому, розповсюджувати ідеї добра й зрозуміння для всіх й такі ідеї життя, які б стояли на сторожі правди й справедливости й берегли, як зірниці ока, наших християнських установ й культурних здобутків й нашого християнського релігійного й морального способу життя.

Приймімо ж цей виклик та покажімо себе гідними тих життєвих обставин, серед яких ми перебуваємо. Ідімо за тими, що дали нам в життю приклади віри й жертвенности й своїм життям вказали, як ми повинні цінити християнські чесноти й ідеї добра, братерства й помочі для ближнього.

Йдімо дорогою нашого призвання з відвагою, завзяттям, вірою в правду, щоб наше життя було завше заповнене силою та певною ідеєю щось робити, комусь служити й ніколи не переставати, памятаючи завше, що найбільшим чоловіком є той, який ніколи не перестає служити свому ближньому.

В такий спосіб з прощальними словами, з подякою й останнім привітом ми покидаємо стіни Колеґії, щоб ввійти в життя й сповнити наші мрії й наші обовязки супроти нас самих й нашого ближнього брата.

Прощайте й нехай Бог допомагає Вам.

Михайло Кульматицький.

ПОЛЮВАННЯ АБО ДІЙРА-ГАНТІНҐ

(Історично-комічне оповідання)

Одної суботи в неділю мій тато мені казав, щоби йти дрова рубати нині. Ну, я сокиру взяв й пішов. То було досить далеко і було дуже багато снігу, то я мусів ставати й спочивати з деясь разів. Ну заледви я-м зайшов і починаю рубати. Дивлюся, а мій партнер Іверко біжить через поле з ґаном просто до мене. Прибіг тай каже, „Лєтс ґоу дійра-гантінґ". Але я йому кажу, що я не годен, бо я мушу нині цілий день дрова рубати, а він до мене каже: „Ти знаєш що, ми ходім на яких дві годині й так, як вернемося, то я тобі гелпну. Ну пішлисьмо. Він мав райфол й пішов з одного боку бушу, а я з другого.

Ну! Йдем, йдем, нічого не бачимо, та я кажу до него, „Ану давай мені тепер райфол, будем видіти, чи ми що зобачимо, чи нє." Він з

норта, а я з савту йду. Сніг дуже глибокий був, і я не філував добре, але йду в перед. Прийшовем до одного буша, що була слуга всередині. Та я ся так дивлю на ту слугу й так мені ся здавало, що там щось лижить. Та я блище прихожу, тай ліпше ся дивлю й бачу що то дійра. Та я раз два вхопив свій ґан в обі руки тай роблю, щоби вдарити її десь в гед. Ну зрівнявем рівно з головою й попустив тріґа й „БЕНЬҐ". Та я ся дивлю, що серна вскочила та в ноги, а я за нею. Легко було знати, куда вона пішла, бо був блад за її слідом. Я відразу крикнув на свого партнера, що був в другім боці бушу, щоби прийшов до мене. Він прийшов тай ся питав: „Нащо я стріляв". А я йому кажу: „Не видиш, що є блад за слідом". Йдем, йдем й так дивлюся, а вона лежить насередині філду й ще кикає. Та я відразу вхопив свій джек-найф й починаю її катати горло, щоби блад зійшов, щоби мясо добре було. Але зараз потім ми обскинували шкіру з неї й порізали мійт так як на продаж. Ну мясо там лишили, а ми пішли додому, бо вже полудне надходило. Я прийшов на обід тай тато мене ся питав. „Ну нарубавесь фіру дров?" А я кажу :„О, єс, я думаю!!!! Й нічого. По динару я пішов до свого партнера, й ми оба взяли пару „бранковз" й запрягнули до ВЕҐОН БОКС й поїхали ми до тої серни. Ну як лиш там приїхали, мійт вкинули на боксу й їдем. Приїхали блище мейн дороги, я став й кажу до него: „Ти побіжи на дорогу й скажи мені, чи їде яка ґара, щоб поліцман часом нас не злапав й тоді вже булоб!" Ну він побіг на дорогу тай махає їхати. Та я зараз лайна вхопив й коней по плечу вдарив й їду на кілько годен через мейн дорогу. Так вже заїхав може пів милі, я став й чекаю на партнера. Він прибіг й ми далі їдемо. Приїхалисьмо до мої хати, й скідаємо пів мяса дійрового для нас. Тато вийшов з хати, та й дивиться, бо він думав, що я рубав дрова, а я їду з серном, в слей-бокс й приїхав додому. Мій тато дуже ся стішив, що хоть привіз мясо, (бо в той час мяса не легко було дістати). Тай він до мене каже: „Ну, маєш щастя, що не можна мійта дістати, й ти не слухав, що я тобі казав вуд рубати, бо я був би злупив шкіру з тебе, як ти з дійра". Датз ол фор наув воукс!!!!!

Жери Кілик, феймас дійра-гантер.

ЧИ ВИ ЗНАЄТЕ?

ЩО на континенті Північної Америки річно люде видають в три рази більше на косметику, в два і піврази більше на алькоголічні напитки, ніж на науку своїх дітей.

ЩО на тім самім континенті річно люде видають вісім разів більше на поборювання злочинів й криминальників, ніж на те, щоб дати своїм дітям добру науку й належне виховання.

ЩО як би всі нації світа дали річно на утримання Ради Обєднаних Держав так багато, як вони видавали денно на кошта війни, — то вони могли б збудувати гарне й велике місто для тисячі делеґатів й роскішних канцелярій і навіть могли б мати до якоїсь міри справжний мир й спокій.

ЩО пан Григор віщує, що в 1950 році дівчата пічнуть курити люльки і КУБА циґари й що в той час настане чудовий світ під проводом жінок.

(Подав Мирослав Григор)

VI. ВІРШІ Й ЖАРТИ

СМІЄМОСЯ

Професор: „Хто перший виробив таку машину, що говорить?"

Учень: „Прошу пана професора, таку першу машину **виробив** Господь Бог і з ребра Адама".

Професор: „Що може бути ліпше як годинку передрімати по обіді?"

Учениця: „Я знаю що"

Проф.: „Що?"

Учениця: „Ще дві години".

Батько: (який посилає свого сина до школи): „Бачиш сину, кілько то гроший я видаю на тебе, щоби ти колись був паном. Чим же ти мені за це віддячишся?"

Син: „Як вивчуся я на дентиста, Тату, то я Вам всі зуби повириваю за дурно".

Учитель Фізики: „Яка є форма планети на котрій **ми живемо?"**

Студент: „Кругла! Розуміється".

Учитель: „Як ти можеш знати що кругла?"

Студент: „Ну то добре, нехай буде що квадратова, **я не хочу з** Вами, пане професоре, сперечатися".

В канцелярії телефон дзвонить. Декан підніс слухавку і каже:

Декан: „Гелло. Колеґія святого Андрея".

Голос: „Чи це святий Андрій?"

Декан: „Ні, це Декан Колеґії."

Голос: „Прошу, закликати святого Андрія до телефону!"

Перший студент: „Гау ар ю ту-дей?"

Другий студент: „О! Ай ем **файнд.** Тенк ю вери мач".

ТАРАСЕ!

Гей! Тарасе, батьку наш!
Славний сину України;
Будь же в нас ти, милим гостем
Хоть на свої роковини.
Прийди батьку, погости в нас,
Хоть і не на ріднім полі;
Але в хаті українській,
З серцем, душею на волі.
Гей! Тарасе, славний батьку,
Чом же нам не споминати,
Тебе батьку, що вмер за нас,
В своїй хаті не вітати.
Ти сам один для Вкраїни,
Героїчно здобув слави
В сотні тисяч разів більше,
Ніж великі збройні лави.
Твої слова могутнії
Пів мертвий народ збудили,
І ту темряву глибоку
Немов сонцем освітили.
По всій нашій Україні
Твої пісні залунали,
Довго ношені кайдани
Затрусились, забрязчали.
Начеб сонце, в кожну хатку
Твоє світло засвітило,
Твоя пісня наш пророче ,
Кожне серце полонила.
Кожну душу вже пів мертву
Поломінням обгорнула,
Мертва сила задрожала,
Твою пісню як почула.
За те Тебе, за ті пісні,
Дорогі нам твої цвіти,
Закували у кайдани
Люциперовії діти.
Закували тай тішились,
Що зовсім тебе згубили,
Але дуже ошукались, —
Душі твої не убили.
Твої діти Гайдамаки,
Мов ті орли сизокрилі,
Полинули в рідні села
Приспаний народ збудили.
Вони скоро розлітались
Несли твоїх пісень звуки,
Наче нишком все шептали
Браття милі! Зброю в руки!
Годі гнути стан козачий,
Перед беззаконним катом,
Розтрясіть свої кайдани,
Обійміться брат із братом.
Вони все нам розказали
Як і що нам тре робити,
Як нам треба на цім світі
З своїм рідним братом жити.
Хоч по нашії землиці
Кати й досі ще гуляють,
Твої слова, наш ти Батьку,
На чужині процвітають.
Спочивай же, наш ти Батьку,
У небеснім царстві з Богом,
Прийми поклін цей з чижини
Від нас з незлим, тихим словом.

А. Матвійчук.

СВЯТОЧНЕ ЗАКІНЧЕННЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ В КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВИНИПЕҐУ

На передодні закінчення шкільного року в Колеґії св. Андрея в Винипеґу відбувся бенкет, дня 28 травня, о годині 7 вечером.

Програма зачалася Молебнем на закінчення року в Каплиці Колеґії. Молебен відслужив Всеч. о. М. Юрківський в присутності студентів й студенток, Впреосв. Архиєпископа Мстислава, учителів і гостей. Хор, що складався зі студентів-теольоґів, дуже гарно співав й придавав ще більше краси до нашого свята. Наймолодший зі студентів, Гришкевич Нестор, обслуговував. Все те разом творило гарну й взнеслу картину й наповняло студентів й учителів вдоволенням й гарним настроєм. По відправі й короткому прощальному слові о. Юрківського відспівано многоліття студентам, їх родичам, учителям, основникам й добродіям Колеґії св. Андрея.

Студентки Дівочого нституту після Бенкету на закінчення шкільного рроку.

По молитві в їдальні гості й студенти з учителями засіли до гарно прибраних столів з квітами на столі. Кожна студентка мала на собі гарну довгу сукню та китицю живих квітів й це надавало бенкетові гарного ріжнорідного кольориту.

Коло головного стола сиділи: Владика Мстислав, п. Ф. Т. Гаврилюк, Декан Д. Мартиновський, о. і д-ка Юрківські, п. В. І. Сарчук (учитель Колеґії), пані А. Сирник (настоятелька Дівочого Інституту) та п. І. Г. Сирник, Редактор Українського Голосу.

Першим промовцем був Принципал Колеґії, п. Ф. Т. Гаврилюк. Він вказав на потребу участи студентів в громадськім життю та, що студенти, пішовши в ширший світ, повинні ділитися з набутою освітою й досвідом зі своїм окруженням. Принципал також подякував студентам за ко-операцію й добре поведення за цілий рік й побажав всім всього найкращого в їхньому життю. Він також звернув увагу

на виховання, бо виховання нераз має більше значіння на успіхи в життю, ніж набуте знання без виховання й належного приготовлення до життя.

Впреосв. Владика Мстислав дуже цікаво переповів свої спомини з власних шкільних часів й переказав студентам як вони на Вкраїні колись приготовляли себе до життя, й до народньої праці. Владика підчеркнув, що колись учителями в них були чужі, переважно Москалі, які мали німецьку систему виховання в школах й нераз зле трактували учнів й вихованців тодішних бурс. Тепер в Канаді українці мають свої школи, свою Колеґію й свої виховавчі Інститути, де вони можуть вчитися й виховуватися так як належить культурним й освіченим громадянам демократичних країн. Навязуючи до всього того, що сказав пан Гаврилюк, Впреосв. Владика закликав студентів до послуху й пошани в відношенню до своїх учителів й вихователів й казав студентам про їх великий обовязок супроти своїх родичів, церкви й цілого українського загалу в Канаді.

В імені студентів дуже річево промовляли: панна Матильда Капець від студенток Дівочого Інституту, Орест Ґорчинський від абсольвентів 12-ої кляси й Євген Ґліцький від 11-ої кляси.

Панна Матильда Капець подякувала учителям за їх терпеливість й відданну працю, й за великі жертви, які вони зложили підчас року над вихованням студентів й їх навчанням.

Рівнож вона зложила подяку жіночому Комітетові при СУК за уладження лекцій вишивок й писання писанок.

Пан Ґорчинський виголосив дуже змістову й цікаву під кожним поглядом промову, в якій підчеркнув вагу виховання теперішньої молоді й те, що брак єї є причиною наших культурних, моральних й соціяльних недомагань. Він також зложив подяку Дирекції, Принципалові й Деканові за те, що вони студентами опікувалися й так серйозно дбали про напрям студентського виховання й поведінки. „Як добрий батько картає своїх дітей, щоби виховати з них добрих дітей, так само й наші вихователі нераз карали нас, щоб навчити нас, як належно в життю маємо поступати", й „витворити в студентах почуття обовязку, почуття відповідальности й самостійности".

Останнім промовляв пан Євген Ґліцький й він показав великий запал, велике завзяття й віданність, якими відріжняється XI кляса від інших. Пан Ґліцький також казав, що він почувається гордий й має велику честь представляти „одну з найвеселіших й найліпших кляс в Колеґії". Він подякував учителям й вихователям за їх працю, студентам побажав всього найкращого, а своїм товаришам сказав таке: „Я хочу побажати, щоб кожний з XI кляси міг гордо стати й сказати як Юлій Цезар. „Я прийшов, побачив й побідив". Нехай в будуччині другі з XI-ої кляси гордяться нами й нехай колись скажуть: „І ми б хотіли такими бути, як XI-та кляса з 1947-48 року".

Цілою програмою бенкету вміло й цікаво проводив студент Теольоґії — п. Зенон Б. Лещишин.

Матильда Капець, секретарка Студ. Кружка.

АВТОҐРАФИ:

ЗМІСТ:

(Тих наших читачів, що хотіли б помістити свої оголошення в слідуючому році, ласкаво просимо подати свої імена й оголошення на імя Редактора „ПРОМІНЯ" підчас Різдвяних Свят, 1949 року).